

ဘုန်းကြွယ်

မေတ္တာဈေးကျွန်
သိုင်းတံခွန်

ဒုတိယပိုင်း
အက်သိမ်းပိုင်း

ကောင်းပုံ၊ ဇာတ်ရုပ်၊ ရုပ်ရှင်

BURMESE
CLASSIC
COM

ဘုန်းကြွယ်

မေတ္တာကျေးကျွန် သိုင်းတံခွန်

BURMESE
CLASSIC

com

ဒုတိယပိုင်း (ဇာတ်သိမ်း)

BURMESE
CLASSIC
COM

အဆိုးများ

လုကောကံ သတိရလာသောအခါ တစ်ကိုယ်လုံး မခံမရပ်
နိုင်အောင် နာကျင်ကိုက်ခဲနေသည်ကို ခံစားလိုက်ရလေသည်။

တဆက်တည်းပင် ကုတင်တစ်လုံးပေါ်၌ လှဲလျောင်းနေရ
သည့်အဖြစ်ကို သိလိုက်ရလေသည်။

လုကောကံ လူးလိမ့်ထရန် ကြိုးစားလိုက်သည်။

ထိုစဉ်...

“မထနဲ့ဦးလေ၊ မင်းအနားယူဖို့ လိုနေတယ်ကွ”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသဖြင့် လုကောကံ
ကြည့်လိုက်ရာ အဘိုးအိုတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာသည်ကို ဖျပ်ခနဲ
သတိရလိုက်လေသည်။

၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူ...သူက”

လူကောက်၏စကားသံ ဗလုံးဗထွေး ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“မင်းကံကောင်းတယ်၊ ဝမ်းလျှံချင်းက အချိန်မီ စိတ်ထိန်းနိုင်ခဲ့လို့ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် မလွယ်ဘူး”

လူကောက် ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွား၏။

“ဒါကံကောင်းတာ ဟုတ်လား”

သူ၏ခြေလက်များ ပတ်တီးစည်းနှောင်ထားရပါသေး၏။

တစ်ကိုယ်လုံးလည်း အညိုအမည်း စွဲနေသည်။

အဘိုးအို၏ပြောစကားအရ သူ့အား နှိပ်စက်ခဲ့သည့် မိန်းကလေး၏အမည်မှာ ဝမ်းလျှံချင်း ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ရလေသည်။

အဘိုးအိုက...

“ဟုတ်တယ်၊ သူက မင်းကို သတ်ပစ်ဖို့ ဆုံးဖြတ်ထားတာ”

လူကောက် လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

ခံပြင်းနာကျည်းစိတ်က နာကျင်မှုများကို အနိုင်ယူကာ မားမားမတ်မတ် ရပ်နိုင်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အဘိုးအိုနှင့် မျက်နှာချင်းဆိုင်ရင်း...

“ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇

အပေါ် ဘာကြောင့် သည်လောက် ရက်ရက်စက်စက် လုပ်ကြရတာလဲဆိုတာပဲ သိချင်တာ”

ဟု အော်ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအို ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကျုပ်နားလည်ပါတယ်၊ ဒါကြောင့်လဲ ဝမ်းလျှံချင်းကို ကျုပ် ဖျောင်းချခဲ့တာပေါ့၊ မင်းနဲ့ ဘာမှမဆိုင်ဘူးဆိုတာ သူသိသွားပါပြီ”

လူကောက်က...

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားတို့က ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကြောင့် ကျုပ်ကို ခေါ်လာရတာလဲဗျ”

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ်နာမည်က ‘တကျိုး’ပါ၊ ဝမ်းလျှံချင်းကတော့ ကျုပ်ရဲ့ သခင်မလေးပါ”

သူက နာမည်ပြောပြလိုက်သော်လည်း လူကောက်က သူတို့အား မသိချေ။

အဘိုးအိုက...

“ကျုပ်တို့ခေါ်မလာဘူးဆိုရင် လုယန်မြို့မှာ မင်းသေသွားတာ ကြာပြီ”

ဟု ပြောလေသည်။

လုယန်မြို့ဆိုခြင်းကြောင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်

❖ ဘုန်းကြွယ်

များကို လုကောက် ပြန်လည်သတိရလာလေတော့သည်။

သူ့အား သုတ်သင်ပစ်ကြတော့မည့် အာဇာနည်များ
လက်ထဲမှ သိသိကလေး လွတ်မြောက်လာခဲ့ရသည် မဟုတ်ပါလား။

မည်သို့ဆိုစေ...

ဝမ်းလျှံချင်းက အကြောင်းမဲ့သက်သက် နှိပ်စက်ခဲ့ခြင်းကို
မကျေနပ်နိုင်အောင် ဖြစ်နေသည်။

“ကျုပ်က လုယန်မှာ သေသွားရတာကတောင် ပိုကောင်း
ဦးမယ်”

ဟု အရဲ့တိုက်ကာ ပြောလိုက်သည်။

အဘိုးအို(ဝါ)တကျိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မင်းသေလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

လုကောက်က...

“ဘာလဲ ခင်ဗျားတို့က အကြောင်းမဲ့ နှိပ်စက်ချင်ကြသေးလို့

လားဗျ”

တကျိုးက...

“မဟုတ်ဘူး၊ မင်းကို မေးစရာရှိသေးလို့”

“ဘာဗျ၊ ကျုပ်ကို မေးမလို့ဟုတ်လား၊ ဘာမေးမှာလဲ ပြော

စမ်းပါဦး”

“မင်းအဖေ ဘယ်မှာလဲဆိုတာ မေးမလို့”

❖ မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉

“ကျုပ်အဖေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေ ဘယ်မှာလဲ”

တကျိုးက တည်ကြည်သော မျက်နှာထားဖြင့် မေးလိုက်
လေသည်။

“လက်စသပ်တော့ ကျုပ်အဖေကို တွေ့ချင်နေကြတာကိုး”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းပြောပြမယ် မဟုတ်လား”

လုကောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားတို့ သည်လောက် သိချင်နေမှတော့ ပြောပြရတာ

ပေါ့ဗျာ”

တကျိုး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

လုကောက်က...

“ကျုပ်အဖေက ငရဲပြည်မှာ ရောက်နေပြီဗျ၊ ခင်ဗျားတို့
တွေ့ချင်တယ်ဆိုရင် ငရဲပြည်ကို လိုက်သွားကြပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တကျိုး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်လို ပြောလိုက်တာလဲ”

ထိုစဉ်...

“ဒါကြောင့် သူ့ကို နှိပ်စက်တာတောင် နည်းသေးတယ်လို့
ကျွန်မပြောတာပေါ့”

၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စကားသံနှင့်အတူ မိန်းကလေးတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာ
လေသည်။

သူ့အား နှိပ်စက်ခဲ့သည့် ဝမ်းလျှံချင်းဆိုသော မိန်းကလေး
ဖြစ်ကြောင်း လူကောက် ချက်ချင်း မှတ်မိလိုက်လေသည်။

တကယျ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“သူက ဖွင့်ပြောမယ် မထင်ဘူး”

လျှံချင်း မဲပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ သူ့ပါးစပ်ဖွင့်လာအောင် ကျွန်မလုပ်နိုင်ပါ
တယ်”

ပြောပြောဆိုဆို လူကောက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချလိုက်
လေသည်။

လူကောက် ထိတ်လန့်ပြီး ကပ္ပာကယာ ရှောင်တိမ်းဖို့ ကြိုး
စားလိုက်သော်လည်း နောက်ကျသွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ဝုန်း”

“အား”

ဝမ်းလျှံချင်း၏ရိုက်ချက်ကြောင့် လူကောက်မှာ ကုတင်ပေါ်
ပက်လက်လန်ကာ လဲကျသွားတော့သည်။

တကယျက...

“သူသေသွားလို့ မဖြစ်သေးဘူး”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁

ဟု ပူပန်စွာ ပြောလိုက်လေသည်။

“လူကောက်လည်း သွေးရူးသွေးတန်းဖြင့် ကုတင်ပေါ်မှ
ချက်ချင်းလူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

သို့သော်...

“ရှင် ဘယ်လောက် ခေါင်းမာနိုင်မလဲ”

ဝမ်းလျှံချင်းက ထပ်ပြီးတိုက်ခိုက်လိုက်ရာ လူကောက်ခံနိုင်
စွမ်းမရှိတော့ဘဲ...

“အား”

တစ်ချက်အော်ဟစ်လိုက်ပြီး အရပ်ကြိုးပြတ် ပုံလျက်သား
လဲကျကာ သတိလစ်မေ့မျောသွားလေတော့သည်။

ငါးရက်...။

ငါးရက်ဟူသော အချိန် ကုန်ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းသည် လူကောက်ကို အလွန်မုန်းတီးနေသည့်အ
လား တစ်ချိန်လုံး နှိပ်စက်နေခဲ့လေသည်။

လူကောက် သတိရလာလိုက်၊ ဝမ်းလျှံချင်းက နှိပ်စက်လိုက်၊
သတိလစ်သွားလိုက်၊ တကယျက ဆေးကုပေးလိုက်ဖြင့် သံသရာ

၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လည်နေလေတော့သည်။

နောက်ဆုံးတွင် လူကောက်မှာ ကုတင်ပေါ်မှပင် မထနိုင်
အောင် ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

တကျိုးနှင့် ဝမ်းလျှံချင်းတို့က သူ့အား မေးခွန်းတစ်ခုထဲသာ
မေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူတို့က...

“လုဝင်းရီ ဘယ်မှာလဲ”

ဟု မေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

ထိုမေးခွန်းကိုပင် ထပ်တလဲလဲ မေးခဲ့ကြခြင်း ဖြစ်သည်။

လူကောက်က အမှန်အတိုင်း ဖြေသော်လည်း သူတို့ယုံ
ကြည်ခြင်း မရှိကြချေ။

လူကောက် မည်သို့ ဖြေရမည်နည်း။

ခြောက်ရက်...

ခြောက်ရက်မြောက်သော နေ့တွင် ဝမ်းလျှံချင်းက ထပ်မံနှိပ်

စက်ခြင်း မရှိတော့ပါ။

တကျိုးက ဆေးဝါးများ လိမ်းကျံ တိုက်ကျွေးကာ ကုသပေး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃

လေသည်။

ခုနစ်ရက်မြောက်သော နေ့တွင်လည်း ဝမ်းလျှံချင်းက
နှိပ်စက် ခြင်း မပြုပါ။

ရှစ်ရက်...

ကိုးရက်...

အချိန်များ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားရာ ရက်ပေါင်းနှစ်ဆယ်
တိုင်ခဲ့လေသည်။

လူကောက်သည်လည်း ဝေဒနာများ သက်သာပျောက်
ကင်းကာ လူကောင်းပကတိ ပြန်ဖြစ်လာတော့သည်။

လူကောက် ကျန်းကျန်းမာမာ ဖြစ်လာသည်နှင့်...

“မင်းသွားနိုင်ပါပြီ”

တကျိုးက လွှတ်ပေးလိုက်လေသည်။

လူကောက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားသည်။

“ကျုပ်”

“သခင်မလေးက မင်းကို သွားခွင့်ပြုလိုက်ပြီကွ”

လူကောက်လည်း ဘာမှ မေးမနေတော့ဘဲ ထွက်လာခဲ့
လေတော့သည်။

အပယ်ခံ

နေခြည်ဖြာကျနေသည်။

နွေးထွေးသော နေရောင်ခြည်အောက်တွင် ဝန်းကျင်တစ်ခု
လုံး သာယာလှပနေ၏။

အဝေးတွင် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေသော မြို့ကလေးတစ်
မြို့ကို တွေ့မြင်နေရသည်။

လူကောက်က ထိုမြို့ကလေးဆီသို့ ဦးတည်၍ သွားလိုက်
လေသည်။

သူ့အား နှိပ်စက်ခဲ့သည့် ဝမ်းလျှံချင်း၏လက်မှ လွတ်
မြောက်လာခဲ့ပြီ ဖြစ်သော်လည်း ဝမ်းလျှံချင်းကို သူဘယ်တော့မှ
မေ့နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅

“တစ်နေ့နေ့တော့ သူ့ကို ပြန်ပြီး ဆုံးမရမယ်”

ဟု စိတ်ထဲ တေးမှတ်ထားလိုက်လေသည်။

တကျိုးနှင့် ပတ်သက်၍ကား ဘာမှမပြောလိုပါ။

တကျိုးသည် ဝမ်းလျှံချင်း အလိုကျ ဆောင်ရွက်ပေးနေရသူ
ဖြစ်ကြောင်း နားလည်လိုက်၍ ဖြစ်လေသည်။

လူကောက်က အတွေးများ ရင်ဝယ်ငိုက်ကာ မြို့ကလေးဆီ
သို့ ဦးတည်လှမ်းသွားနေစဉ်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာကာ မြင်းစီးသမားငါးယောက်
ခုန်းစိုင်းနှင်လာနေကြသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြင်းစီးသမားများက အပြင်းနှင်လာကြသဖြင့် တခဏ
အတွင်းမှာပင် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာကြရာ လူကောက်လည်း ကယျာ
ကယာ လမ်းဘေးသို့ ဆင်းကာ လမ်းဖယ်ပေးလိုက်လေသည်။

မြင်းစီးသမားများသည် လူကောက် အနီးမှကပ်လျက်
ဖြတ်သွားကြရင်း...

“ဟေး”

မြင်းစီးသမားတစ်ယောက်က မြင်းငေါက်ကာ ရပ်တန့်လိုက်
လေသည်။

သူ၏အဖော်များသည် ရှေ့ဆက် စီးနင်းသွားပြီးမှ အရှိန်

၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သပ်ကာ ရပ်လိုက်ကြလေသည်။

တစ်ယောက်က လှမ်းမေးလိုက်သည်။

“ဟန်ဖုံး၊ မင်း ဘာဖြစ်တာလဲ”

ပထမဆုံး ရပ်တန့်လိုက်သော မြင်းစီးသမားက...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ လူယုတ်မာတစ်ယောက်ကို တွေ့လိုက်ရလို့ပေါ့ကွာ”

လူကောက်ကို ကြည့်ကာ ပြောရင်း မြင်းပေါ်မှ ဆင်းလိုက်လေသည်။

လူကောက်လည်း ထိုမြင်းစီးသမားကို ကောင်းစွာ သိထားလေသည်။

ထိုလူမှာ ဟန်ဖုံးဆိုသူဖြစ်ပြီး တစ်ချိန်က လူကောက်တို့ သိုင်းကျောင်း၌ လာရောက် သိုင်းပညာသင်ခဲ့ဖူးသူ ဖြစ်သည်။

ဟန်ဖုံး၏အကျင့်စာရိတ္တကို မနှစ်ခြိုက်သဖြင့် လုဝင်းရိုက ကြာရှည်လက်မခံဘဲ မောင်းထုတ်ခဲ့လေသည်။

ဟန်ဖုံးက လုဝင်းရိုကို မကျေမနပ် ဖြစ်ကာ သိုင်းကျောင်းမှ ထွက်သွားခဲ့ရသူ ဖြစ်လေသည်။

“ငါလဲ ခုထိ ကံဆိုးနေတုန်းပါပဲလား”

လူကောက် စိတ်ထဲမှ ညည်းတွားမိလေသည်။

ဟန်ဖုံးက ခြေလှမ်းကျဲကျဲဖြင့် လှမ်းလာရင်း လူကောက်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇

ကို စေ့စေ့ကြည့်ပြီး...

“လူကောက်၊ ငါတို့နဲ့တွေ့တာ မင်းကံဆိုးသွားပြီ၊ မင်းတို့ သားအဖ ထင်တိုင်းကျနေတာကို ဘယ်သူကမှ လက်ဝိုက်ကြည့်နေကြတော့မှာ မဟုတ်ဘူးကွ”

ဟု အထင်သေးစွာ ပြောလိုက်လေသည်။

လူကောက်က...

“ကျုပ်တို့သားအဖက ထင်တိုင်းကျနေတာ ဟုတ်လား”

“ဘာလဲ မင်းက ငြင်းချင်သေးလို့လား၊ မင်းတို့သားအဖကို ဆုံးမဖို့ ငါဆုံးဖြတ်ပြီးသားကွ၊ ကဲ.. သတိသာထားပေတော့”

ဟန်ဖုံးက အော်ငေါက်ရင်း ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ကာ ပြေးဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

လူကောက် မျက်လုံးဖြူးသွားသည်။

“ဟန်ဖုံး၊ ခင်ဗျား ဘယ်လိုလုပ်လိုက်တာလဲ”

အော်ပြောရင်း နောက်ဆုတ်ရှောင်တိမ်းလိုက်၏။

ဟန်ဖုံးက...

“လူယုတ်မာ၊ မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

ဓားငှေ့ယမ်းကာ ထပ်မံတိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“သူ့ကို မလွှတ်စေနဲ့”

ဟန်ဖုံး၏အဖော်များကလည်း ညာသံပေးကာ ပြေးဝင်

၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တိုက်ခိုက်လာကြလေသည်။

လုကောကံ ပြေးမလွတ်နိုင်တော့ပါ။

ဝမ်းလျှံချင်း၏လက်မှ လွတ်မြောက်လာသည်မှာ မကြာသေးပါ။

ယခုတဖန် အငြိုးထားနေသော ဟန်ဖုံးတို့ကြောင့် ဒုက္ခရောက်ရတော့မည် ဖြစ်လေသည်။

“ခင်ဗျားတို့ မတရားမလုပ်နဲ့”

လုကောကံက ရှောင်တိမ်းရင်း မြေပေါ်မှ ကျောက်ခဲတစ်လုံးကို တက်နင်းမိပြီး ဟန်ချက်ပျက်ကာ လဲကျသွားလေတော့သည်။

“ဝုန်း”

ဟန်ဖုံးက အနီးသို့ ချက်ချင်း ရောက်လာပြီး ဓားဖြင့်ချိန် ရွယ်ထားလိုက်လေသည်။

သူ၏အဖော်အများကလည်း ဝိုင်းရံကာ ဓားများဖြင့် ချိန်ရွယ်ထားလိုက်ကြလေသည်။

လုကောကံ ထိတ်လန့်ကာ တစ်ကိုယ်လုံး ခေါ်ချွေးပျံနေနေတော့သည်။

“ခင်...ခင်ဗျားတို့”

ဟန်ဖုံးက...

“မင်းအဖေ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉

ဟု မေးလာလေသည်။

လုကောကံက...

“ကျုပ်အဖေ သေသွားပြီဗျ”

“မင်းလိမ်ပြောတာ”

ဟန်ဖုံးလည်း ဝမ်းလျှံချင်းကဲ့သို့ လက်မခံပါချေ။

လုကောကံက...

“ကျုပ်အဖေ တကယ့် သေသွားပြီဗျာ”

“ငါ မယုံဘူး”

“ကျုပ်အဖေက နာမည်မရှိတဲ့ ‘အမည်မဲ့’ဆိုတဲ့ ကိုယ်ပျောက်ဓားပြက သတ်ပစ်လိုက်တာ”

ဟန်ဖုံးသည် ယုံကြည်ခြင်း မရှိသည့်အပြင် ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်လေသည်။

“အပိုတွေ ပြောမနေနဲ့၊ မင်းတို့သားအဖဟာ လူဆိုးဓားပြတွေပဲ၊ မင်းဟာ အာဏာပါးကွက်သားတွေကို ခုခံထွက်ပြေးသွားတာ အားလုံးသိကြတယ်၊ ခုဆိုရင် သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးက မင်းတို့သားအဖကို လိုက်ရှာနေကြပြီ၊ ဟဲ့...ဟဲ့၊ ငါက ကံကောင်းပြီး မင်းကို တွေ့လိုက်တာပေါ့ကွာ”

လုကောကံ အကြီးအကျယ် စိတ်ပျက်သွားတော့သည်။

အားလုံးက သူတို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို အထင်မှား

၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကြပြီ မဟုတ်ပါလား။

သူတို့သားအဖကို ဆုံးမရန် လိုက်လံရှာဖွေနေကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဟန်ဖုံးက...

“မင်းအဖေ ဘယ်မှာလဲ ပြောစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

လုကောက်က...

“ကျုပ်တို့သားအဖဟာ လူယုတ်မာ လူဆိုးဓားပြ မဟုတ်ဘူးဆိုတာ တစ်နေ့ကျရင် အားလုံးသိလာရမှာပေါ့”

ဟု ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

တဆက်တည်းပင် မြေပေါ်လိုန့်ကာ ချိန်ရွယ်ထားသော ဓား

များကို ရှောင်တိမ်းလိုက်လေသည်။

ဟန်ဖုံးတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

“မလွတ်စေနဲ့ဟေ့”

“သေဖို့သာ ပြင်ထား”

ဟန်ဖုံးတို့ အော်ငေါက်ကာ ပြေးလိုက်လာပြီး ဓားများ ဝှေ့

ယမ်းခုတ်ချလိုက်ကြလေသည်။

လုကောက်လည်း မြေပေါ် လက်နှစ်ဘက်ထောက်ကာ ခုန်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၁

ရင်း ခြေနှစ်ဘက်ဖြင့် ကန်ကျောက်ပစ်လိုက်လေသည်။

သူ၏ဘဝတစ်လျှောက်တွင် ပထမဆုံးအကြိမ်အဖြစ် သိုင်းပညာအသုံးပြုကာ ရင်ဆိုင်လိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုကောက်သည် ဖခင်ထံမှ သိုင်းပညာအမွေ ရရှိထားသူ ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

ရိုးရိုးအေးအေး နေတတ်သူ ဖြစ်ရကား ပြဿနာ မပေါ်ခဲ့သဖြင့် သိုင်းပညာလည်း အသုံးပြုစရာ မလိုသဖြင့် လုကောက် သိုင်းပညာတတ်ထားသည်ကို အားလုံးက အမှုမဲ့ အမှတ်မဲ့ ဖြစ်နေခြင်းပင်။

လုကောက်ကိုယ်တိုင်ကလည်း သိုင်းပညာကို ထုတ်ဖော်အသုံးပြုလိုစိတ် နည်းပါးသူ ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းလျှံချင်း နှိပ်စက်စဉ်က ခေါင်းငုံ့ခံနေမိသကဲ့သို့ ဖြစ်ခဲ့ရလေတော့သည်။

ယခု အသက်ဘေးအန္တရာယ်နှင့် ကြုံတွေ့လိုက်ရပြီး ထွက်ပေါက်လည်း မရှိတော့သဖြင့် သိုင်းပညာကို အားကိုးရာဟု သဘောထားကာ ထုတ်ဖော်အသုံးပြုပြီး ဟန်ဖုံးတို့အား ခုခံလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုကောက်က လျှပ်တပြက် တုန်ပြန်လိုက်သည်နှင့်...

၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဇုန်း”

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှကျယ်လောင်သော အသံများ တစ်ခဏ ထွက်ပေါ်လာ
လေတော့သည်။

ဟန်ဖုံးတို့လူစုမှာ လူကောက်၏တိုက်ကွက်ကြောင့် ဖရိုဖရဲ
လွင့်စဉ်သွားကြလေတော့သည်။

လူကောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

အသာစီးရလိုက်သော်လည်း ဆက်၍ တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြု
တော့ဘဲ လမ်းဘေးရှိ သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြားသို့ တိုးဝင်ပြေးလွှား
လိုက်လေတော့သည်။ ဟန်ဖုံး ဒေါသတကြီး ဖြစ်သွားလေသည်။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

အော်ငေါက်ကာ တဟုန်ထိုး ပြေးလိုက်သွား၏။

သူ၏လူများကလည်း ပြေးလိုက်လာကြလေသည်။

သို့သော်...

လူကောက်သည် သစ်ပင်ချုံနွယ်များကြား တိုးဝင်ကာ
နောက်က လိုက်လာကြသည့် ဟန်ဖုံးတို့အား မျက်ခြည်ဖြတ်ပြီး ထွက်
ပြေးလွှတ်မြှောက်သွားလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၃

နေဝန်းနီမှာ အနောက်ဘက်တွင် ငုတ်လျှိုးပျောက်ကွယ်
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

အိမ်တိုင်းလိုလို မီးထွန်းညှိထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်သည်။

နေဝင်ကာစခို လမ်းများပေါ်၌ သွားလာလှုပ်ရှားနေကြ
သူများဖြင့် စည်ကားသိုက်မြိုက်နေဆဲ။

လူကောက်က ဟိုဟိုသည်သည် ငေးမောကြည့်ရင်း
လျှောက်လာခဲ့သည်။

ဟန်ဖုံးတို့၏လက်မှ လွတ်အောင် ခြေဦးတည့်ရာ ပြေးလာ
ရင်း စည်ကားနေသော မြို့ကလေးတစ်မြို့သို့ ရောက်ရှိလာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်လေသည်။

လူကောက်သည် အဝတ်တစ်ထည်၊ ကိုယ်တစ်ခု ဘဝဖြင့်
ကူညီမည့်သူ မရှိ၊ အန္တရာယ်ဝိုင်းနေသည့် ဘဝ ရောက်ရှိနေပြီ ဖြစ်ပါ
သည်။

လူကောက် စိတ်ဓာတ်ကျဆင်းနေ၏။

လေးလံသော ခြေလှမ်းများဖြင့် မင်းလမ်းမကြီးအတိုင်း
လျှောက်လာခဲ့ရင်း စည်ကားနေသော မြို့လယ်ဝိုင်းသို့ ရောက်မှန်း
မသိ ရောက်ရှိလာခဲ့လေသည်။

မြို့လယ်ဝိုင်း၌ ဈေးဆိုင်များ၊ စားသောက်ဆိုင်များဖြင့် စည်
ကားသိုက်မြိုက်နေသည်။

၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စားသောက်ဆိုင်များမှ ထွက်ပေါ်လာသော ဟင်းနုများက
လမ်းပေါ်သို့တိုင် လွင့်ပျံ့နေ၏။

လုကောက်သည် ဟင်းနုများကို ရှူရှိုက်ရင်း ဝမ်းဗိုက်ထဲ၌
တကြုတ်ကြုတ်မြည်ကာ ဆာလောင်လာလေသည်။

လုကောက်က အမှတ်တမဲ့ အိတ်ထဲလက်နှိုက်ကြည့်လိုက်
လေသည်။

အိတ်ထဲ ဟောင်းလောင်း ဖြစ်နေ၏။

လုကောက်သည် ဒုက္ခရောက်ရသည်ကို တွေးရင်း သူတို့
သားအဖနှစ်ယောက်အပေါ် ဒုက္ခရောက်အောင် ပြုလုပ်ခဲ့သည့်
အမည်မဲ့ကို ဒေါသထွက်လာလေတော့သည်။

“သူ့ကြောင့် ငါ့အဖေ သေရပြီ၊ ငါ့လဲ ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရတာ၊
သူ့ကို ငါ ဘယ်တော့မှမကျေဘူး”

ဟု စိတ်ထဲ ကြိုးဝါးလိုက်လေသည်။

ခံပြင်းနာကျည်းမှုများကြောင့် ဆာလောင်မွတ်သိပ်မှုများ
လည်း ပျောက်ကွယ်သွားလေတော့သည်။

မြို့ထဲ၌ ဆက်နေ၍လည်း အကြောင်းထူးမည် မဟုတ်သည်
ကို တွေးကာ ပြန်ထွက်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

အမည်မဲ့

“အောက်...အီး...အီး...အွတ်”

အဝေးမှ ကြက်တွန်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်။

အရှေ့ဘက်တွင် အာရုံဦး၏ ရောင်နီများ ထွက်ပေါ်လာပြီ
ဖြစ်ပါသည်။

သစ်ပင်တစ်ပင်၏ခြေရင်းတွင် အိပ်ပျော်နေသော လု
ကောက်လည်း နိုးလာလေသည်။

“မိုးတောင် လင်းနေပြီ”

ရေရွတ်ရင်း လူးလိမ့်ထလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြင်းခွာသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လုကောကံ ရင်ထိတ်သွားသည်။

ကပ္ပာကယာ သစ်ပင်တစ်ပင်နောက်၌ ပုန်းအောင်းနေလိုက်၏။

မြင်းခွာသံများ တစ်ထက်တစ်ထက် ကျယ်လောင်လာပြီး မြင်းစီးသမားတစ်စုက မြင်းလှည်းတစ်စီးကို ခြံရံကာ ခရီးနှင်လာကြသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“အာမခံဌာနတစ်ခုပဲ”

လုကောကံက မြင်းလှည်းပေါ်၌ ရှိနေသော အလံကို သဲသဲကွဲကွဲ တွေ့မြင်လိုက်ရလျှင် ဝမ်းသာသွားလေတော့သည်။

“ဒါ...ဒါ ဦးလေးဆင့်ဂူနဲ့ ငွေစားအာမခံဌာနကပါလား”

ကပ္ပာကယာ ပုန်းကွယ်ရာမှ ထွက်ကာ အာမခံအဖွဲ့သားများအား တားဆီးလိုက်လေသည်။

“ရပ်လိုက်”

အာမခံပစ္စည်း သယ်ဆောင်လာသည့် မြင်းလှည်းကို စောင့်ရှောက်လိုက်ပါလာသည့် မြင်းစီးသမားများကို ဦးဆောင်လာသူမှာ အာမခံဌာနခေါင်းဆောင် ဆင့်ဂူ၏ညာလက်ရုံး စန်းဝေဖြစ်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၇

စန်းဝေက...

“ကျုပ်တို့အာမခံဌာနကို နောင်ယှက်ဝံ့တာ နည်းတဲ့သတ္တိမဟုတ်ဘူး၊ သိကြသေးတာပေါ့”

ဓားကို ခြိမ်းခနဲမြည်အောင် ဆွဲထုတ်ကာ မြင်းပေါ်မှ ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“ဟာ”

လုကောကံ ရင်ထိတ်သွား၏။

စန်းဝေသည် လျင်မြန်စွာဖြင့် အနီးသို့ ရောက်ရှိလာပြီး လုကောကံ၏ရင်ဝကို ဓားဖြင့် ချိန်စွယ်ထားလိုက်လေသည်။

လုကောကံက...

“ကျုပ်က ပစ္စည်းလုမယ့် လူဆိုးတစ်ယောက် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဦးလေးဆင့်ဂူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ပါ”

ဟု ကပ္ပာကယာ ပြောလိုက်ရလေသည်။

စန်းဝေ မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဆရာဆင့်ဂူနဲ့ တွေ့ချင်လို့ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုစဉ်...

“ကျုပ်ကို တွေ့ချင်တာ ဘယ်သူလဲ”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက်က မြင်းပေါ်မှ ဆင်း

၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လာလေသည်။

ထိုလူမှာ ငွေဓားအာမခံဌာနပိုင်ရှင် ဆင့်ဂူ ဖြစ်လေသည်။
လုကောက်က...

“ဦးလေးဆင့်ဂူ၊ ကျွန်တော့်ကို မမှတ်မိတော့ဘူးလား၊
ကျွန်တော်လုကောက်လေ”

ဆင့်ဂူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။
လုကောက်ကို ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး ကြည့်လိုက်ပြီး...
“မင်းက လုကောက် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်၊ ကျွန်တော့်အဖေက လုဝင်းရိပါ”
ဆင့်ဂူ၏မျက်နှာတွင် ထူးခြားသော အရိပ်အရောင်များ

ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လုကောက်က...
“ဦးလေးဆင့်ဂူ၊ ကျွန်တော့်ကိုတောင် မမှတ်မိတော့ဘူး
လားဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။
ဆင့်ဂူက...

“ဪ...မင်းက လုဝင်းရိရဲ့သားကိုး”
ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်နေသော လုကောက်သည် ဆင့်ဂူ အမူ
အရာနှင့် လေသံ ပြောင်းသွားသည်ကို ရုတ်တရက် သတိမပြုမိလိုက်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၉

ချေ။ သူပြောလိုသည်ကိုသာ အလောတကြီး ဆက်ပြောလိုက်လေ
သည်။

“ဦးလေးဆင့်ဂူ၊ ကျွန်တော်ဒုက္ခရောက်နေပါတယ်၊ ကူညီနိုင်
ရင် ကူညီပါလို့ မေတ္တာရပ်ခံပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဆင့်ဂူ မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။
“ငါတူကြီးက ဘာများ ဖြစ်နေလို့လဲ ပြောပါဦး”

လုကောက်က...
“သည်လိုပါ ခင်ဗျာ၊ ကျွန်တော့်အဖေက အမှုထမ်းရှုမ်းနဲ့
ပေကျိထင်းဆိုတဲ့ မိတ်ဆွေနှစ်ယောက်က နာမည်ကြီးနေတဲ့ ‘အမည်
မဲ့’ဆိုတဲ့လူကို ရှာဖွေရင်း အမွှာလိုဏ်ဂူမှာ လုပ်ကြံခံလိုက်ရပါတယ်
ခင်ဗျာ”

ဆင့်ဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။
“လက်စသပ်တော့ ဆရာလုဝင်းရီ ရန်သူ လက်ချက်နဲ့ သေ
ဆုံးသွားပြီကိုး”

သူ၏လေသံက အသက်မပါချေ။
လုကောက်က...

“ကျွန်တော့်ဖေဖေ လုပ်ကြံခံရပြီး မကြာခင်မှာပဲ ဦးလေး
ပေကျိထင်းတို့သားအဖ လုပ်ကြံခံလိုက်ရပါတယ်၊ အမှုထမ်းရှုမ်းလဲ
ဘယ်လိုမှ ရှာမရအောင် ပျောက်ဆုံးသွားပါတယ်၊ ပိုဆိုးတာက ဘယ်

၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူလာထားမှန်း မသိရဘဲ ဓားပြတိုက်ရာပါ ပစ္စည်းတွေ ကျွန်တော်တို့ အိမ်မှာ ရောက်နေတာပါပဲ။ မြို့တော်ဝန်က အထင်မှားပြီး ကျွန်တော့်ကို ဖမ်းဆီးခဲ့ပါတယ်”

အဖြစ်အပျက်များကို အမှန်အတိုင်း ရှင်းပြလိုက်လေသည်။
ဆင့်ဂူက...

“လက်စသပ်တော့ ငါတူကြီး ဒုက္ခရောက်ခဲ့တာကိုး”

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျာ၊ အမည်မဲ့ဆိုတဲ့ လူဆိုးက ကျွန်တော်တို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို ဒုက္ခပေးခဲ့တာပါ”

လုကောက်သည် သူ၏စကားကို လက်ခံမည့်သူတစ်ယောက် ပေါ်ပေါက်လာသဖြင့် ဝမ်းသာသွား၏။

ဆင့်ဂူက...

“ကဲ...ငါတူကြီး ဘာလုပ်ချင်သလဲ ပြောပါဦး”

ဟု မေးလေသည်။

လုကောက်က...

“အမည်မဲ့ ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ဖော်ထုတ်ဖို့ ကျွန်တော် ဆုံးဖြတ်ထားပါတယ်။ အဲဒါ ဦးက ကူညီနိုင်ရင် ကူညီပါလို့ တောင်းပန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဆင့်ဂူ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ကူညီရမှာပေါ့၊ ကဲ...ဘယ်လိုကူညီရမလဲဆိုတာ ပြောပါ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ခု-သိမ်း) ❖ ၃၁

လုကောက်က အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“ခုလောလောဆယ်တော့ ကျွန်တော် ဦးတို့နဲ့ လိုက်ခဲ့ချင်ပါတယ်။ ကျွန်တော့်ဘာသာ တစ်ယောက်ထဲ သွားလာနေရတာ အခက်အခဲရှိလို့ပါ”

“ဪ...သည်လိုလား”

ဆင့်ဂူက လိုလိုလားလားပင် သဘောတူလိုက်လေသည်။

“ရပါတယ်ကွယ်၊ ခုချိန်မှာ ကျုပ်တို့နဲ့ လိုက်ခဲ့တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ။ နောက်မှ ဘာဆက်လုပ်ရမယ်ဆိုတာ ကြည့်ပြီး စီစဉ်ကြတာပေါ့”

လုကောက် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ဦးရဲ့ကျေးဇူးကို ကျွန်တော် ဘယ်တော့မှ မမေ့ပါဘူး ခင်ဗျာ”

“ကိစ္စမရှိပါဘူးလေ၊ ကိုယ့်အချင်းချင်းတွေပဲ ကူညီရမှာပေါ့”

ဆင့်ဂူက ညာလက်ရုံး စန်းဝေအား လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“သူ့အတွက် မြင်းတစ်ကောင် စီစဉ်ပေးလိုက်ပါ၊ ပြီးရင် တို့ဆက်သွားကြမယ်”

“ဟုတ်ကဲ့”

စန်းဝေက ချက်ချင်း မြင်းတစ်ကောင် စီစဉ်ပေးလိုက်လေသည်။

၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောကံ ဝမ်းသာမဆုံး ဖြစ်နေသည်။

သူ့အား ကူညီစောင့်ရှောက်မည့်သူများ ရှိနေပြီ မဟုတ်ပါ

လား။

“ကဲ...သွားကြမယ်ဟေ့”

ဆင့်ဂူက လောဆော်လိုက်သည်။

ထို့နောက်...

ဆင့်ဂူတို့လူစုသည် လုကောကံကို ခေါ်ကာ ဆက်လက်

ထွက်ခွာသွားကြလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၃

ငွေဓားအာမခံဌာန...။

ငွေဓားအာမခံဌာနသည် ငွေဆယ်သိန်းခန့် တန်ဖိုးရှိသော အာမခံပစ္စည်းများကို ပို့ဆောင်ပေးရမည် ဖြစ်လေသည်။

ငွေပမာဏ များပြားလှသည် မဟုတ်သော်လည်း အချောင်ရမည်ဆိုလျှင် မည်သူမဆို ရယူဖို့ ကြိုးစားကြလိမ့်မည် ဖြစ်လေသည်။

ဆင့်ဂူက တန်ဖိုးနည်းသည် ဖြစ်စေ၊ များသည် ဖြစ်စေ သူပို့ဆောင်ပေးရမည့် အာမခံပစ္စည်းကို အမြဲတမ်း ဂရုတစိုက်ဖြင့် လိုရာ ခရီးရောက်အောင် ပို့ဆောင်ပေးလေ့ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့်လည်း ငွေဓားအာမခံဌာနမှာ နာမည်ကောင်းရခဲ့ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆင့်ဂူသည် အာမခံပစ္စည်းပို့ဆောင်ရန် ခရီးထွက်တိုင်း မည်သည့်လမ်းက သွားမည်၊ မည်သည့်နေရာ၌ ခရီးတစ်ထောက် ရပ်နားမည် ဆိုသည်ကို ကြိုတင်စီစဉ် သတ်မှတ်ထားလေ့ ရှိလေသည်။

၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောက်အား ခေါ်ဆောင်ကာ ရှေ့ခရီးဆက်လာရင်း
တောင်ကြားလမ်းတစ်ခုသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

တောင်ကြားလမ်းကို ဂရုစိုက် ဖြတ်သန်းပြီး နောက်ထပ်
ရှစ်မိုင်ခန့် ခရီးနှင်ပြီးသောအခါ တောအုပ်တစ်ခုသို့ ရောက်သွားလေ
သည်။

မကြာမီ မိုးချုပ်သွားတော့မည် ဖြစ်သည်။

ဆင့်ဂူက အစီအစဉ်အတိုင်း တစ်ညတာ ရပ်နားရန် အမိန့်
ပေးလိုက်လေတော့သည်။

လရောင် ဖြာကျနေသည်။

အေးမြသော လရောင်အောက်တွင် ငွေစားအာမခံအဖွဲ့
သားများ တစ်ညတာ ရပ်တန့်အနားယူနေကြသည်။

မီးပုံးများ ထွန်းညှိခြင်း မပြုပါ။

အလင်းရောင်ကြောင့် တစ်ညတာ အနားယူနေသည်ကို
အဝေးမှ သိမြင်သွားနိုင်ခြင်းကြောင့် လရောင်ဖြင့် တိတ်ဆိတ်စွာ
လှုပ်ရှားနေထိုင်ဖို့ အမိန့်ထုတ်ထားလေသည်။

လုကောက်သည် ဆင့်ဂူနှင့်အတူ လိုက်လာနိုင်ခဲ့သဖြင့် ဝမ်း

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၅

သာနေပါသည်။

သူ၏စားဝတ်နေရေးအတွက်လည်း ဆင့်ဂူက တာဝန်ယူ
ထားလိုက်ပြီ မဟုတ်ပါလား။

ဆင့်ဂူနှင့် ညှိနှိုင်းကာ 'အမည်မဲ့'ဆိုသူအား ရှာဖွေဖို့ ကြိုး
စားမည်ဟု လုကောက် ဆုံးဖြတ်လိုက်လေသည်။

တစ်ညတာ အနားယူကြသောအခါ လုကောက်က အခြား
အဖွဲ့သားများနည်းတူ လုပ်ကိုင်စရာ ရှိသည်များကို ပိုင်းဝန်းလုပ်ကိုင်
ပေးလေသည်။

စန်းဝေ ကျွေးမွေးလာသည့် စားသောက်ဖွယ်ရာများကို
လက်ခံယူပြီး စားသောက်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

သစ်ပင်တစ်ပင်အောက်၌ ကျောခင်းကာ အိပ်စက်ဖို့ ပြင်
ဆင်လိုက်လေသည်။

လူပင်ပန်း စိတ်ပင်ပန်း ဖြစ်ခဲ့ရလေသောကြောင့် အနားယူ
လိုက်သည်နှင့် မျက်တောင်များ မှေးစင်းလာပြီး တဖြည်းဖြည်း အိပ်
ပျော်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်တွင်...

ဆင့်ဂူက ကောင်းကင်ပေါ်၌ ထွက်ပေါ်လာသော လခြမ်းပဲ့
လေးကို မော့ကြည့်နေ၏။

၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စန်းဝေက သူ၏အနီးသို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

“ဆရာ သူအိပ်ပျော်သွားပါပြီ”

ဆင့်ဂူကို ဦးညွှတ်ကာ လုကောက်အကြောင်း အစီရင်ခံ
လိုက်လေသည်။

ဆင့်ဂူ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

စန်းဝေကို ကြည့်ပြီး...

“မင်း ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်းဝေက...

“သူ့ကို ကြည့်ရတာ ဘာမှအပြစ်မရှိသလိုပါပဲ”

လုကောက်နှင့် ပတ်သက်ပြီး သူအကဲခတ်မိသလောက်
ပြောလေသည်။

ဆင့်ဂူက...

“သိုင်းလောကမှာ ထွက်ပေါ်နေတဲ့ သတင်းတွေကို မင်း

ကြားမိမှာပေါ့”

စန်းဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ကြားပါတယ်”

“အေး... ဒါကြောင့် သူက ဘယ်လိုပဲ ရှင်းပြပါစေ၊ ငါ မယုံနိုင်

ဘူးကွ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၇

စန်းဝေ သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ဆရာပြောတာ မှန်ပါတယ်ခင်ဗျာ”

ဆင့်ဂူက...

“မင်းက သူ့ကို တာဝန်ယူနိုင်မလား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

စန်းဝေ ဘာမှ မစဉ်းစားတော့ဘဲ...

“ဟုတ်ကဲ့၊ ကျွန်တော်တာဝန်ယူနိုင်ပါတယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ဆင့်ဂူက...

“ကောင်းပြီ၊ သူ့ကို သွေးကြောပိတ်ထားလိုက်ပါ”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စန်းဝေက ဦးညွှတ်ပြီး လှည့်ထွက်သွားတော့သည်။

၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စန်းဝေ ထွက်သွားလေသည်။

ဆင့်ဝူက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေ၏။

အချိန်များ တဖြည်းဖြည်း ကုန်ဆုံးသွားပြီး စန်းဝေ ပြန်လည်

ရောက်ရှိလာလေသည်။

ဆင့်ဝူက...

“ဘယ်လိုလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

စန်းဝေက...

“သူ့ကို သွေးကြောပိတ်ထားလိုက်ပါပြီ”

ဆင့်ဝူ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“လုဝင်းရီက ကြောက်စရာကောင်းပေမယ့် သူ့ရဲ့သားက

တော့ ဘာမှမဟုတ်ပါလား”

စန်းဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ဆရာ၊ သူ အအိပ်မက်တာ အံ့ဩစရာပါပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ကို သွေးကြောပိတ်ထားလိုက်နိုင်ပြီဆို

တော့ စိတ်အေးရပါပြီလေ”

စန်းဝေက ဆင့်ဝူကို ငေးကြည့်နေ၏။

ဆင့်ဝူက...

“သူတို့သားအဖဟာ တစ်ချိန်က ကျုပ်နဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးခဲ့ကြ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၃၉

သူတွေ ဖြစ်ပေမယ့် ခုချိန်မှာတော့ သူတို့ဟာ ကြောက်စရာကောင်း
တဲ့ ဓားပြကြီးတွေ ဖြစ်နေပြီ။ အခု လုကောက်ကို ဖမ်းမိလိုက်တာ
ငှါအတွက် အခွင့်အရေးတစ်ရပ်ပဲ။ သူ့ကို တည်ကြက်လုပ်ပြီး လုဝင်းရီ
ကိုထောင်ဖမ်းရမယ်”

သိုင်းလောကတစ်ခုလုံးအား ဒုက္ခပေးနေသည့် ‘အမည်မဲ့’
ဓားပြမှာ လုဝင်းရီ ဖြစ်ရမည်ဟု အားလုံးယုံကြည်ထားကြလေသည်။

ထို့ကြောင့်....

လုဝင်းရီအား လက်ရဖမ်းဆီးနိုင်သူမှာ သူရဲကောင်းတစ်
ယောက် ဖြစ်လာမည် မဟုတ်ပါလား။

ဆင့်ဝူက...

“လုကောက်နဲ့ သူ့အဖေဟာ ဆက်သွယ်မှု ရှိနေမှာ သေချာ
တယ်။ လုကောက်ကို ဖမ်းမိထားပြီဆိုတော့ လုဝင်းရီ ပုန်းအောင်း
မနေနိုင်တော့ဘဲ ထွက်လာရတော့မှာပေါ့။ ငါတို့သတိတော့ ထားရ
လိမ့်မယ်”

စန်းဝေ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

ဆင့်ဝူက...

“ကဲ...တို့လူတွေကို လိုက်ပြီး စစ်ဆေးကြည့်လိုက်ပါဦး”

“ဟုတ်ကဲ့”

၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

စန်းဝေက လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“အား”

“အွန်”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တခဲနက် ထွက်ပေါ်လာသည်

ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

စန်းဝေနှင့် ဆင့်ဂူတို့ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြ၏။

ဆင့်ဂူက...

“ဘာဖြစ်တာလဲ”

ဟု ရေရွတ်လိုက်သည်။

စန်းဝေက...

“အစောင့်တွေ တစ်ခုခု ဖြစ်ပြီ ထင်တယ် ဆရာ”

သူ၏စကားသံနှင့် မရှေးမနှောင်းမှာပင်...

“ရန်သူ...ရန်သူ”

အထိတ်တလန့် အော်ဟစ်သံများ ဟိုမှသည်မှ ထွက်ပေါ်

လာလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၁

“ရန်သူ...ရန်သူ”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် ညဘက် တာဝန်ကျနေသော အ

စောင့်များ ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားကြလေသည်။

စန်းဝေနှင့် ဆင့်ဂူတို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်
လိုက်ကြလေသည်။

ထို့နောက်...

ဆင့်ဂူက...

“မြန်မြန်”

ဟု အော်ပြောကာ တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

စန်းဝေလည်း သတိဝင်လာပြီး ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

အော်ဟစ်သံများသည် အာမခံပစ္စည်း ရှိသည့် မြင်းလှည်း

အနီးမှ ထွက်ပေါ်လာခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ဆင့်ဂူတို့ ရောက်ရှိသွားသောအခါ အစောင့်များသည်

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူတစ်ယောက်အား ဝိုင်းရံတိုက်ခိုက်နေကြ

သည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဆင့်ဂူက...

“မလွတ်စေနဲ့”

ဟု အော်ပြောပြီး ဓားတစ်လက်ဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ်ထား

၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူထံ ပြေးဝင်သွားလေသည်။

စန်းဝေကလည်း လုံတစ်ချောင်းကိုင်ကာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက် ရောက်လာသည်ကို မြင်လျှင် အဖွဲ့သားများ အားတက်သွားကာ ညာသံပေးပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား ဖိ၍တိုက်ခိုက်လိုက်ကြလေသည်။

တိုက်ပွဲကား ပို၍ ပြင်းထန်သွားလေတော့သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူမှာ မျက်နှာတွင် ဇာပဝါတစ်စည် စည်းနှောင်ထားသဖြင့် ရုတ်တရက် မည်သူမည်ဝါ ဖြစ်ကြောင်း မသိရချေ။

ထိုလူက ဓားတစ်လက်ဖြင့် အာမခံအဖွဲ့သားများအား တိုက်ခိုက်နေ၏။

ထိုလူ၏လှုပ်ရှားမှု လျှပ်ပြက်သကဲ့သို့ လျင်မြန်ပြီး ဓားချက်များကလည်း အားမာန်ပါလှပေသည်။

ထိပ်တန်းသိုင်းသမားတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ပေါ်လွင်ထင်ရှားနေပါတော့သည်။

အာမခံအဖွဲ့သားများက ဝိုင်းပြီး တိုက်ခိုက်နေကြပါသော်လည်း ထိုလူကို မယှဉ်နိုင်ကြချေ။

“အား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၃

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

ထိုလူ၏ဓားချက်များကြောင့် အာမခံအဖွဲ့သားများသာ အထိနာသွားလေတော့သည်။

သူ၏လူများ အထိနာနေသည်ကို မြင်လျှင် ဆင့်ဂူ ခံပြင်းဒေါသ ထွက်သွားလေသည်။

“နောက်ဆုတ်လိုက်ကြစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

အာမခံအဖွဲ့သားများ ချက်ချင်း နောက်ဆုတ်လိုက်ကြလေသည်။

ဆင့်ဂူက အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူကို ရင်ဆိုင်လိုက်လေသည်။

“လုဝင်းရီ၊ ခင်ဗျားယုတ်မာလှချည်လား”

ဟုလည်း အော်ငေါက်လိုက်လေသည်။

သတင်းကြီးနေသည့် အမည်မဲ့သည် လုဝင်းရီ ဖြစ်သည်ဟု အားလုံးက ပြောနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

ထို့ကြောင့်...

လာရောက်တိုက်ခိုက်သော အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူမှာ လုဝင်းရီ ဖြစ်ရမည်ဟု ဆင့်ဂူ ယုံကြည်ထားပြီး အော်ငေါက်လိုက်ခြင်း

၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဖြစ်လေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ရယ်မောလိုက်လေသည်။
သူ၏ရယ်သံက လှောင်ပြောင်ရယ်မောသံမျိုး ဖြစ်လေသည်။

“ဆင့်ရူ၊ ကျုပ် ဘယ်သူလဲဆိုတာ သိသွားပြီဆိုတော့ ခင်ဗျားကို နှုတ်ပိတ်ရတော့မှာပေါ့လေ”

ဆင့်ရူ အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ဘယ်သူသေရမလဲဆိုတာ ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

ဓားငွေယမ်းကာ ပြင်းပြင်းထန်ထန် တိုက်ခိုက်လိုက်ရာ နှစ်ယောက်သား ထိပ်တိုက်ရင်ဆိုင်မိလိုက်ကြသည်နှင့်...

“ခွမ်း”

ဓားနှစ်လက် ထိတွေ့မိသော အသံ ထွက်ပေါ်လာကာ ဆင့်ရူ၏လက်ထဲမှ ဓားမှာ ထက်ပိုင်းကျိုးသွားလေတော့သည်။

“ဟာ”

ဆင့်ရူ ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

လက်ထဲမှ ဓားကျိုးကို လွှတ်ချကာ နောက်ဆုတ်လိုက်လေသည်။

စန်းဝေသည် ဆင့်ရူ အခြေအနေ မဟန်သည်ကို မြင်လျှင်...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၅

“ယား”

ညာသံပေးကာ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

လက်ထဲမှလှုံဖြင့် အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ရင်ကို ထိုးစိုက်ချလိုက်လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ရှောင်တိမ်းခြင်း မပြုဘဲ လက်တစ်ဘက် ဆန့်ထုတ်ကာ ထိုးသွင်းလာသော လှုံကို ဖမ်းဆုပ်ထားလိုက်လေသည်။

စန်းဝေ၏တိုက်ခိုက်မှု ရပ်တန့်သွားသည်နှင့်...

“သွားစမ်း”

ဟု ငေါက်ကာ ခြေထောက်ဖြင့် ကန်ကျောက်လိုက်လေသည်။

“ဝုန်း”

“အား”

စန်းဝေ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွားလေတော့သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ လှောင်ပြောင်ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

ဆင့်ရူ ဒေါသချောင်းချောင်း ထွက်နေသည်။

“လှဝင်းရီ၊ ခင်ဗျားသောင်းကျန်းချင်တိုင်း သောင်းကျန်းရအောင်”

၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရမယ်မထင်နဲ့”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

မြေပေါ်မှ လူးလိမ့်ထလာသည့် စန်းဝေကို လှမ်းပြောလိုက်သည်။

“စန်းဝေ၊ မင်းက လုကောက်ကို သွားခေါ်လာခဲ့”

“ဟုတ်ကဲ့ ဆရာ”

စန်းဝေသည် ဝေဒနာကို အမှုမထားနိုင်အားဘဲ ချက်ချင်း ပြေးထွက်သွားတော့သည်။

မကြာပါချေ။

စန်းဝေက သွေးကြောပိတ်ခံနေရသော လုကောက်ကို ဆွဲခေါ်လာလေသည်။

ဆင့်ရုံ ရယ်မောလိုက်သည်။

“လုဝင်းရီ၊ ကျုပ်တို့ကို ဒုက္ခပေးရင် ခင်ဗျားရဲ့သား အရင်ဆုံး ဒုက္ခရောက်သွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါ”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

နောက်သို့ ခြေသုံးလေးလှမ်း ဆုတ်သွားလေသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ဆင့်ရုံ သဘောကျကာ ထပ်မံရယ်မောလိုက်လေသည်။

“လုဝင်းရီ၊ ခင်ဗျား ဘာဟုတ်နိုင်သေးသလဲ၊ အေးအေး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၇

ဆေးဆေး အဖမ်းခံလိုက်ရင် ကောင်းလိမ့်မယ်”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက လုကောက်ကို လက်ညှိုးညွှန်ကာ...

“သူ့ကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဟု အော်ပြောလေသည်။

ဆင့်ရုံက...

“ခင်ဗျားအဖမ်းခံလိုက်ပါ၊ ခင်ဗျားသား ဘာမှ မဖြစ်စေရပါဘူး”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် ဘယ်တော့မှ အဖမ်းမခံဘူး”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲလှည့်ကာ ပြေးထွက်သွားလေ သည်။

ဆင့်ရုံ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားပြီးမှ သတိဝင်လာကာ...

“မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ကာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

စန်းဝေကလည်း လုကောက်ကို လွှတ်ကာ ပြေးလိုက်သွားလေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူအား ဖမ်းမိဖို့က အရေးကြီးလှသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုအချိန်မှာပင်...

၄၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ယား”

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ချက်ချင်း နောက်ပြန်လှည့်ပြီး
ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

“ဝှစ်..ဝှစ်”

စူးရှသော လေတိုးသံများနှင့်အတူ ဝင်းလက်သော ဓား
ရောင်များ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

“အား”

“အမယ်လေး”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံများ တစ်ခုခု ထွက်ပေါ်လာလေ
သည်။

ဆင့်ပူနှင့် စန်းဝေတို့ အငိုက်မိကာ အနက်ရောင်ဝတ်ထား
သူ၏ဓားချက်ကို မရှောင်နိုင်ကြတော့ဘဲ မြေပေါ် လဲကျသွားကြလေ
တော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၄၉

“ဟင်”

“ဟာ”

အယ်လ်လာလန် ရွှေတံသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။
စန်းဝေနှင့် ဆင့်ပူတို့ မြေပေါ် လဲကျသွားကြသည်ကို မြင်
လျှင် ငွေဓားအာမခံအဖွဲ့သားများ တုန်လှုပ်ချောက်ခြားသွားကြလေ
သည်။

ခေါင်းဆောင်ကင်းမဲ့သွားပြီဆိုသော အသိနှင့်အတူ
ကြောက်ရွံ့မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာလေတော့သည်။

မှန်ပေသည်။ အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူမှာ အလွန်ကြောက်
စရာကောင်းသူ ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုလူက...

“သေဖို့သာ ပြင်ထားကြ”

ဟု အော်ငေါက်ကာ တုန်လှုပ်နေကြသော ငွေဓားအာမခံ
အဖွဲ့သားများအား တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

အာမခံအဖွဲ့သားများ သတိဝင်လာပြီး ကြောက်လန့်
တကြား ပြန်လည်ခုခံလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် ကြောက်စရာကောင်းသော အနက်ရောင်ဝတ်
ထားသူအား မယှဉ်နိုင်ခဲ့ကြပါချေ။

“အား”

၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အမယ်လေး”

“သေပါပြီဗျ”

အော်ဟစ်သံများနှင့်အတူ တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
မြေပေါ်လဲကျသွားကြတော့သည်။

“ပြေးဟေ့..ပြေး..ပြေး”

အာမခံအဖွဲ့သားများသည် ယှဉ်နိုင်စွမ်း မရှိမှန်း သိနေပြီး
ကြောက်လန့်တကြား ထွက်ပြေးသွားကြ၏။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက...

“မင်းတို့ ပြေးလို့ ရမလား”

အာမခံအဖွဲ့သားများအား အလွတ်မပေးဘဲ လိုက်လံတိုက်
ခိုက်လေသည်။

အာမခံအဖွဲ့သားများမှာ ခုခံနိုင်စွမ်းလည်းမရှိ။

ထွက်ပြေး၍လည်းမရဘဲ အခက်ကြုံသွားကြပြီး အနက်
ရောင်ဝတ်ထားသူ၏ လက်ချက်ဖြင့် တစ်ယောက်ပြီးတစ်ယောက်
မြေပေါ်လဲကျသွားကြတော့သည်။

တခဏအတွင်းမှာပင် အာမခံအဖွဲ့သား တစ်ယောက်
မကျန် မြေပေါ်လဲကျသွားကြတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၁

ငွေစားအာမခံအဖွဲ့သားအားလုံး မြေပေါ် လဲကျနေကြပြီ
ဖြစ်လေသည်။

မားမားမတ်မတ် ရပ်နေနိုင်သူကား သွေးကြောပိတ်ခံနေ
သည့် လူကောက်တစ်ယောက်ထဲသာ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ပတ်ဝန်းကျင်ကို တစ်ချက်
ကြည့်လိုက်ပြီး...

“ဟား...ဟား...ဟား”

သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

တဖန် လူကောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“မင်းကို ဘယ်သူမှ ဒုက္ခမပေးနိုင်တော့ဘူးကွ”

ဟု ပြောလေသည်။

လူကောက်မှာ သွေးကြောပိတ်ခံနေရသဖြင့် လှုပ်ရှားနိုင်
စွမ်း မရှိသော်လည်း အဖြစ်အပျက်များကို ကောင်းစွာ တွေ့မြင်နေရ
ပြီး စကားသံနှင့် အခြားအသံဗလံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရ
လေသည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက ဆင့်ဂူတို့ တစ်ဖွဲ့လုံးအား
သတ်ပစ်ခဲ့ခြင်းကြောင့် သူလည်း ထိုလူကို ကြောက်ရွံ့နေပြီ ဖြစ်လေ
သည်။

“ငါ့ကိုလဲ ချမ်းသာမပေးဘဲ နတ်ပိတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်”

၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူက...

“ငါပြောတာ ကြားတယ်၊ မဟုတ်လား”

လှကောက်က...

“ကြာ...ကြားပါတယ်ဗျာ”

“နေပါဦး၊ မင်းက ငါ့ကို ကြောက်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“မကြောက်ပါနဲ့ကွာ၊ ငါက မင်းကို ကူညီနေတာပါ။ ဒုက္ခပေး
မှာမဟုတ်ပါဘူး၊ မင်းအတွက် အခက်အခဲတွေ ပြေလည်သွားအောင်
ရွှေငွေတွေတောင် ပေးလိုက်ဦးမှာပါ”

“ဗျာ”

လှကောက် အံ့သြသွားလေသည်။

ထိုလူက...

“မင်း ခဏနေဦး”

ဟု ပြောကာ မြင်းလှည်းရှိရာသို့ လှမ်းသွားလိုက်လေသည်။

လှကောက်က ထိုလူ၏လုပ်ရပ်ကို မျက်တောင်မခတ်

ကြည့်နေပါသည်။

ထိုလူက မြင်းလှည်းတံခါးကို ဆွဲဖွင့်လိုက်သည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ ရွှေဒင်္ဂါးများ ထည့်ထားသော သေတ္တာရှိ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၃

နေပါသည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူ သဘောကျစွာ ရယ်မောလိုက်လေသည်။

လှကောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“ခုချိန်က စပြီး အာမခံပစ္စည်းတွေကို မင်းပိုင်သွားပြီကွ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

လှကောက် မျက်လုံးပြူးသွား၏။

“ခင်...ခင်ဗျား”

ထိုလူက...

“ကဲ...လာခွဲ”

ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာပြီး လှကောက်ကို ခေါ်သွားလေ

သည်။

တဖန်...

“ကဲ...ရွှေဒင်္ဂါးတွေနဲ့ အတူတူ နေပေတော့”

ဟု ပြောကာ လှကောက်ကို မြင်းလှည်းပေါ် တွန်းပို့လိုက်

လေသည်။

“ဝုန်း”

လှကောက်မှာ မြင်းလှည်းပေါ်၌ ခွေခွေကလေး ဖြစ်သွား

လေသည်။

၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူက...

“ရွှေဒဂါးတွေ ရလို့ မင်းကျေနပ်တယ် မဟုတ်လား၊ ကဲ... သွားပေတော့”

ဟု ပြောကာ မြင်းလည်းတံခါးကို ဝုန်းခနဲမြည်အောင် ဆောင့်ပိတ်လိုက်လေသည်။

ထို့နောက်...

“ဟေး...ဟေး”

သံသေးသံကြောင်ဖြင့် မြင်းများကို မောင်းထုတ်လိုက်လေ သည်။

သူ၏အသံကြောင့် မြင်းများ အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားကြ လေသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

ရှည်လျားစွာဟီကာ ပဒပ်ရပ်လိုက်ကြပြီး မြင်းလည်းကို ဆွဲကာ ဒုန်းစိုင်းပြေးလွှားသွားကြတော့သည်။

လုကောက် ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ။

နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြီး သူ့အပေါ် အပြစ်များ ပုံကျလာတော့မည် ဖြစ်သည်။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူသည် ဆင့်ဂူတို့အား တမင် တိုက် ခိုက်ကာ သူ့အား ချောက်ချလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၅

သွေးကြောပိတ်ခံထားရခြင်းကြောင့် ဘာမှ မတတ်နိုင်ခဲ့ပါ ချေ။

အနက်ရောင်ဝတ်ထားသူမှာ သူ့အား အမှန်ပင် ဒုက္ခပေး လိုသူ ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုလူသည် သူ၏ဖခင်အား သတ်ဖြတ်ခဲ့သည့် အမည်မဲ့ဆို သူပင် ဖြစ်ရမည်ဟု လုကောက် ယုံကြည်ထားလိုက်လေတော့သည်။

၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အရှေ့ဘက်မှလာသော လမ်းမကြီးနှင့် တောင်ဘက်မှလာသော လမ်းမကြီးကို ဆုံတွေ့သော လမ်းဆုံလမ်းခွနေရာဖြစ်လေသည်။

ခရီးလမ်းဆုံ အရပ်တွင် စားသောက်ဆိုင်များ၊ ဈေးဆိုင်များ ဖွင့်လှစ်ထားရာ မြို့ကလေးတစ်မြို့ပမာ စည်ကားသိုက်မြိုက်နေပါတော့သည်။

ခရီးသွားများ၊ ကုန်သည်ပွဲစားများသည် လမ်းဆုံအရပ်သို့ ရောက်လျှင် ခေတ္တခဏ အနားယူကာ စားနပ်ရိက္ခာ ဖြည့်တင်းကြလေ့ ရှိလေသည်။

ကုန်ပစ္စည်း ဈေးနှုန်း စုံစမ်းလေ့ ရှိကြသည်။

ထို့ကြောင့်...

လမ်းဆုံအရပ်သည် တစ်နေ့လုံး တစ်ညလုံး စည်ကားနေသော အရပ်တစ်ခု ဖြစ်နေတော့သည်။

ယနေ့...

လမ်းဆုံအရပ်ရှိ စားသောက်ဆိုင်လေးတစ်ဆိုင်၌ ဧည့်သည် နှစ်ယောက် ရောက်ရှိနေကြလေသည်။

အဘိုးအိုတစ်ယောက်နှင့် မိန်းကလေးတစ်ယောက်တို့ ဖြစ်လေသည်။

သူတို့သည် ပြတင်းပေါက်နှင့် ကပ်လျက် ရှိသော စားပွဲတစ်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၇

လုံး၌ နေရာယူထားကြသည်။

စားသောက်ရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ အကဲခတ် ကြည့်နေကြလေသည်။

သူတို့သည် နံနက် မိုးစင်စင်လင်းချိန်ကတည်းက ဆိုင်ထဲ ရောက်နေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့...

နှစ်ယောက်စလုံး အစားအသောက်တွင် စိတ်ဝင်စားပုံ မရှိကြပါချေ။

ဤနေရာသို့ ရောက်လာပြီး တစ်စုံတစ်ယောက်အား စောင့်မျှော်နေကြပုံ ရှိလေသည်။

အချိန်က တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားလေသည်။

နေမွန်းတည့် အချိန်သို့ပင် ရောက်ရှိလာလေသည်။

မိန်းကလေး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

ရှေ့၌ ထိုင်နေသော အဘိုးအိုကို ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ဘာ သူတို့ ရောက်မလာကြသေးပါလား၊ ခုချိန်လောက်ဆိုရင် လာသင့်ပါပြီ”

ဟုလည်း ပြောလိုက်လေသည်။

အဘိုးအိုကား ရတနာဂေဟာမှ အိမ်ထိန်းကြီးတကျိုး ဖြစ်လေသည်။

၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မိန်းကလေးကား တောင်ပေါ် သီလရှင်ထံ၌ သိုင်းပညာ
သင်ကြားနေသည့် လျှံချင်း ဖြစ်လေသည်။

လျှံချင်းသည် ရတနာစံအိမ်ပိုင်ရှင် 'ဝမ်းလင်းဖုံး'၏ညီမ ဖြစ်
သည်။

လျှံချင်း၏အမည် အပြည့်အစုံမှာ ဝမ်းလျှံချင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဝမ်းလင်းဖုံး လုပ်ကြံခံရသည့် သတင်းကြောင့် လျှံချင်းက
ဆရာသီလရှင်ကြီးထံ၌ ခွင့်တောင်းကာ ပြန်လာခဲ့ပြီး ဝမ်းလင်းဖုံးအား
လုပ်ကြံသွားသူကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမရန် ကြိုးစားနေခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ဝမ်းလျှံချင်း မအောင့်အည်းနိုင်ဘဲ ပြောလိုက်လျှင် တကျိုး
က...

“သိပ်လဲ စိတ်မပူပါနဲ့လေ၊ ကျုပ်တို့က လမ်းခရီးမှာ အနား
မယူဘဲ လာခဲ့ကြလို့ စောပြီးရောက်နေကြတာပါ။ သူတို့ကတော့
တောင်ကြားအလွန်မှာ နားကြမယ်ထင်ပါတယ်၊ ဘာပဲဖြစ်ဖြစ်
မကြာခင် ရောက်လာကြမှာ သေချာပါတယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ငွေစားအာမခံဌာနပိုင်ရှင် ဆင့်ဂူဟာ လုဝင်းရိနဲ့ ရင်းနှီးတဲ့
လူဆိုတာ အမှန်ပဲလား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၅၉

ဟု မေးလိုက်ပြန်လေသည်။

တကျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ဒါဆို ဆင့်ဂူက လူကောက်ကို ကူညီမယ် ထင်တယ်”

“ဟုတ်ပါတယ်”

လျှံချင်းက...

“သူတို့ကို ခြေရာခံပြီး လိုက်ကြည့်ရင် လုဝင်းရီကို တွေ့ရ
မယ်ထင်တယ်”

တကျိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“တူမကြီး သည်လိုစိစဉ်ခဲ့လို့ပဲ ကျုပ်တို့ သည်နေရာကို
ရောက်လာကြပြီ မဟုတ်လား”

ဝမ်းလျှံချင်းသည် သူမစိတ်လှုပ်ရှားနေကြောင်း သတိပြုမိ
သွားပြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

တကျိုးက ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ကြည့်
လိုက်သည်။

သူ၏မျက်လုံးများ အရောင်တဖိတ်ဖိတ် တောက်ပသွား
လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းဘက်သို့ လှည့်ကာ ပြောလိုက်လေသည်။

“ပြောရင်းဆိုရင်း သူတို့ လာနေကြပြီ ထင်တယ်”

၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟင်”

ဝမ်းလျှံချင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

အပြင်ဘက်သို့ လှမ်းကြည့်လိုက်သည်။

ထိုအခါ...

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟိသံများနှင့်အတူ မြင်းလှည်းတစ်စီး ဒုန်း
စိုင်းနှင်လာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၁

“ဟိ...ဟိ...ဟိ...”

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံ၊ မြင်းဟိသံ၊ မြင်းလှည်းဘီးလိမ့်သံများ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

လမ်းမကြီးအတိုင်း မြင်းလှည်းတစ်စီး ဒုန်းစိုင်းနှင်လာနေ
သည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြင်းလှည်းပေါ်၌ အလံတစ်ခု စိုက်ထူထားသည်။

အလံပေါ်၌...

“ငွေဓားအာမခံဌာန”

ဟူသော စာလုံးများ ရေးထားသည်ကို အဝေးမှပင် တွေ့
မြင်နိုင်လေသည်။

တကျိုးက...

“ငွေဓားအာမခံဌာနက မြင်းလှည်းပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

လျှံချင်းက...

“မြင်းလှည်းတစ်စီးပဲ၊ စောင့်ရှောက်မယ့်လူလဲ ပါမလာဘူး၊

ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဟု မျက်မှောင်ကုပ်ကာ ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

မှန်ပေသည်။

၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မြင်းလှည်းတစ်စီးတည်း လာနေခြင်း ဖြစ်ပြီး လိုက်ပါစောင့်
ရှောက်မည့်သူ မတွေ့ရချေ။

ဤနေရာသည် သိုင်းလောကသားများ ဝင်ထွက်သွားလာ
နေသော နေရာတစ်ခုလည်း ဖြစ်ပါသည်။

သို့သော်...

ငွေစားအာမခံဌာန အလံစိုက်ထူထားသော မြင်းလှည်း
ရောက်လာပုံက ထူးခြားနေသောကြောင့် အားလုံးစိတ်ဝင်စားသွား
ကြလေသည်။

မြင်းလှည်းသည် အာမခံပစ္စည်းသယ်ဆောင်သော မြင်း
လှည်း ဖြစ်သည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းလှည်းကို စောင့်ရှောက်မည့် သူများ လိုက်
ပါလာရမည် ဖြစ်လေသည်။

ယခုတော့...

စောင့်ရှောက်မည့်သူများ လိုက်ပါလာခြင်း မရှိသည့်အပြင်
မြင်းလှည်းမောင်းသူပင် လိုက်ပါလာခြင်းမရှိဘဲ မြင်းများက မြင်း
လှည်းကို သည်အတိုင်းဆွဲကာ ပြေးလွှားလာကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လမ်းသွားလမ်းလာများသည် မြင်းလှည်းကို ကြည့်ကာ ဝေ
ဖန်ပြောဆိုလိုက်ကြလေသည်။

“ငွေစားအာမခံဌာနက မြင်းလှည်းပဲ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၃

“မြင်းလှည်းမောင်းတဲ့လူလဲ မပါဘူး၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

“အစောင့်အရှောက်လဲ မရှိဘူး၊ ကေန္တ လမ်းမှာ အမည်မဲ့ဆို
တဲ့ လူဆိုးစားပြုကြီးနဲ့ တွေ့လာပြီထင်တယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ကလည်း မြင်းလှည်းကို ကြည့်
ရင်း တအံ့တဩ ဖြစ်နေကြလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက တကျိုးဘက်သို့ လှည့်ကာ...

“တစ်ခုခုတော့ ဖြစ်နေပြီထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တကျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ သွားကြည့်ရအောင်”

“ကောင်းပြီ”

ဝမ်းလျှံချင်း၏စကားကို တကျိုး သဘောတူလိုက်သည်။

နှစ်ယောက်သား ထိုင်ရာမှထကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်လိုက်လေသည်။

“ဟူး...ဟူး”

အဝတ်အစား လေတိုင်းသံများနှင့်အတူ နှစ်ယောက်သား
အပြင်ဘက် ရောက်ရှိသွားကြလေသည်။

၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူတို့ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားကြချိန်၌ လူအများက မြင်းလှည်းကို ဟန့်တားထားလိုက်ကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

“ဟီး...ဟီး...ဟီး”

မြင်းလှည်းဆွဲသည့် မြင်းနှစ်ကောင်က လမ်းပိတ်လိုက်ကြ သူများကြောင့် ရှည်လျားစွာဟီကာ တစ်ဘက်သို့ ထွက်ပြေးရန် ကြိုးစားလိုက်ကြလေသည်။

ထိုစဉ်...

“ရပ်လိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်သံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

လူတစ်ယောက်က မြင်းလှည်းပေါ် ခုန်တက်သွားသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

ထိုလူက မြင်းလှည်းမောင်းသူ နေရာသို့ ရောက်ရှိသွားပြီး မြင်းဇက်ကြိုးကို ဆွဲယူကာ မြင်းနှစ်ကောင်ကို ရပ်တန့်သွားစေလိုက်လေသည်။

ဇက်ကြိုးဆွဲခံလိုက်ရခြင်းကြောင့် မြင်းနှစ်ကောင်မှာ ချက်ချင်းရပ်တန့်သွားလေတော့သည်။

“တယ်တော်ပါလား”

“လူစွမ်းကောင်းပဲ”

လူအများက မြင်းနှစ်ကောင်အား ထိန်းချုပ်ကာ မြင်းလှည်း

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၅

ကို ရပ်တန့်လိုက်သူအား ဝိုင်းဝန်းချိုးကျူးလိုက်ကြလေသည်။

ထိုလူကား လူငယ်တစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

အဖြူရောင်ဝတ်ထားပြီး ခါး၌ ဓားတစ်လက် ချိတ်ဆွဲထားလေသည်။

မင်းသားလေးတစ်ယောက်အသွင် ရှိသူလည်း ဖြစ်လေသည်။

လူငယ်က လူအများကို တစ်ချက်ဝှေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ကြည်လင်ပြတ်သားသော အသံဖြင့် မေးလိုက်လေသည်။

“ငွေဓားအာမခံဌာနတော့ ဘေးအန္တရာယ် ကြုံတွေ့နေရပြီ ထင်ပါတယ်၊ သူတို့အကြောင်း သိတဲ့လူများ မရှိကြတော့ဘူးလားဗျာ”

ထိုအခါ လူတစ်ယောက်က ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လာလေသည်။

ထိုလူက...

“ငွေဓားအာမခံဌာနက ငွေဆယ်သိန်းတန်ဖိုးရှိတဲ့ ရွှေဒင်္ဂါးတွေ သယ်ဆောင်သွားတယ်လို့ သတင်းကြားရတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောပြလေသည်။

လူငယ်က...

“ဒါဆိုရင်တော့ အမည်မဲ့ဆိုတဲ့ လူဆိုးကြီးရဲ့ လက်ချက်မို့

၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သွားပြီထင်တယ်”

ဟု မှတ်ချက် ချလိုက်လေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

တကျိုးနှင့် ဝမ်းလျှံချင်းတို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လူငယ်၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာပြန်လေသည်။

“အမည်မဲ့လူဆိုးဟာ သိုင်းလောကကို နေ့စဉ်ယှက်နေတာ ကြာပါပြီ၊ ကျုပ်ယန်ဝူးက သူ့ကို ဖော်ထုတ်ဆုံးမမယ်လို့ အများရှေ့မှာ ကတိပြုပါတယ်ဗျာ”

ထိုလူငယ်ကား သိုင်းလောက၌ ထင်ရှားနေသည့် စာပေသမားယန်စုကျင်း၏သား ယန်ဝူး ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းသည် ယန်ဝူး၏စကားကြားလျှင် နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ပါးစပ်က ပြောနေမယ့်အစား လက်တွေ့လုပ်ပြတာ ပိုကောင်းတာပေါ့”

ဟုလည်း ရေရွတ်လိုက်လေသည်။

သူမ၏စကားကို တကျိုးက လွဲပြီး အခြားလူများ ကြားလိမ့်မည် မဟုတ်ပါချေ။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ခ-သိမ်း) ❖ ၆၇

တကျိုးက ပြုံးလိုက်သည်။

ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်ပြီး...

“မောင်ရင် မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှာ ဘာရှိသလဲဆိုတာ အရင်ကြည့်လိုက်ရင် ပိုကောင်းမယ် ထင်ပါတယ်”

ဟု ယန်ဝူးအား ပြောလိုက်လေသည်။

သူ၏စကားကို လူအများက ထောက်ခံလိုက်ကြ၏။

“ဟုတ်တယ်ဗျို့”

“မြင်းလည်းတံခါးကို ဖွင့်ကြည့်လိုက်ပါလား”

“မြန်မြန်ဖွင့်လိုက်ပါလား”

ယန်ဝူး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ငါ့ကင်းပါပြီဗျာ”

ချက်ချင်းပင် မြင်းလည်းပေါ်မှ ခုန်ဆင်းကာ တံခါးဆွဲဖွင့်လိုက်လေသည်။

အားလုံးက မျက်တောင်မခတ် ကြည့်နေကြ၏။

မြင်းလည်းအိမ်ထဲမှ အခြေအနေကို သိလိုနေကြသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကွီ”

မြည်သံတစ်ချက်နှင့်အတူ မြင်းလည်းတံခါး ပွင့်သွားလေသည်။

၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အားလုံး၏အကြည့်က မြင်းလှည်းအိမ်ထဲသို့ ရောက်ရှိသွား
ကြလေသည်။

ထိုအခါ...

လူတစ်ယောက်က မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှ ဒဃိဒေဝီနှင့်
ထွက်လာသည်ကို တွေ့လိုက်ကြရလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၆၉

“ဟင်”

“ဟာ”

“လူတစ်ယောက်ပါလား”

တအံ့တဩ ရွှေတံသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ ရင်ထိတ်သွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“လူကောက်ပါလား၊ ဒုက္ခပဲ”

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

တကျိုး မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

“သည်ကောင်တော့ ကိုယ့်လည်ပင်းကိုယ် ကြိုးကွင်းစွပ်ပြီ”

ဟု မှတ်ချက်ချလိုက်လေသည်။

လူအများသည် မြင်းလှည်းပေါ်မှ ဒဃိဒေဝီနှင့် ဆင်းလာ
သည့် လူကောက်ကို တအံ့တဩ ကြည့်နေကြစဉ် ယန်ဇူးက ရှေ့တိုး
သွားလိုက်လေသည်။

“မင်း ဘယ်သူလဲ၊ ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ ပြောစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်လေသည်။

လူကောက်က...

“ကျုပ်က လူကောက်ပါ။ လမ်းမှာ ဦးလေးဆင့်ဝူတို့ကို...”

သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါချေ။

၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ခြမ်း”

ယန်ဝူးက ဓားဆွဲထုတ်ကာ လုကောက်အိရင်ဝကို ချိန်စွယ်
ထားလိုက်လေသည်။

“မင်းက လုကောက်ကိုး”

လုကောက်ကို မှတ်မိသွားလေသည်။

“မင်းက လုဆိုးကြီးလုဝင်းရီရဲ့သားပဲ”

ဝိုင်းကြည့်နေကြသူများ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေ
သည်။

လုဝင်းရီသည် အမည်မဲ့ဟု သတင်းကြီးနေသည် မဟုတ်ပါ
လား။

လုဝင်းရီ၏သတင်းကို လူတိုင်းလိုလို ကြားသိထားကြပြီး
ဖြစ်လေသည်။

အမှန်တော့...

လုကောက်က ဆင့်ဂူတို့နှင့် လိုက်လာရင်း လမ်းတွင်
အမည်မဲ့နှင့် တွေ့ဆုံခဲ့ရပုံကို ပြောပြလိုသဖြင့် အလောတကြီး ပြော
လိုက်မိရာ ဒုက္ခရောက်သွားရလေတော့သည်။

ယန်ဝူးက...

“မင်းအေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံမလား၊ ဒါမှမဟုတ်ရင်
အသက်အသေခံမလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်းကို ရွေးပါ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၁

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

လုကောက် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ကျုပ်...”

ယန်ဝူးက...

“သည်ကောင်က ငွေဓားအာမခံဌာနကို တိုက်ခိုက်လုယက်
ခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်၊ သူ့ကို အလွတ်ပေးလို့ မဖြစ်ဘူး”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများ သူ့ဘက်မှ ထောက်ခံလာစေရန် ပြော
လိုက်လေသည်။

“ဟုတ်တယ်၊ သည်ကောင်ကို မလွတ်စေနဲ့”

“လုဝင်းရီ ဘယ်မှာလဲ”

“ဟေ့ကောင် အေးအေးဆေးဆေး အဖမ်းခံလိုက်စမ်း”

ဝိုင်းကြည့်နေသူများသည် တစ်ယောက်တစ်ပေါက် အော်
ပြောလိုက်ကြပြီး ရန်မူဖို့ ဟန်ပြင်လိုက်ကြလေတော့သည်။

ထိုလူများတွင် သိုင်းသမားများလည်း ပါဝင်နေသည် ဖြစ်
ရာ လုကောက် ထွက်ပြေးလွတ်မြောက်နိုင်တော့မည် မဟုတ်ပါချေ။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့လည်း ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာကြ
လေတော့သည်။ လုကောက်အား ကွပ်မျက်ပစ်တော့မည့် အာဏာ
ပါးကွက်သားများ လက်ထဲမှ ဝမ်းလျှံချင်းက ကယ်တင်လာခဲ့ခြင်း
ဖြစ်ပါသည်။

၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောကံ၏ဖခင် လုဝင်းရှိက လုံးဝပျောက်ဆုံးနေခြင်းကြောင့် လုဝင်းရှိမှာ အမည်မဲ့ ဖြစ်သည်ဟု သိုင်းလောက သတင်းစကားများ ထွက်ပေါ်နေသည်ကိုလည်း ဝမ်းလျှံချင်း ယုံကြည်မိလေသည်။

အမည်မဲ့သည် 'သူမ၏အစ်ကို ဝမ်းလင်ဖုံးအား သတ်ဖြတ်သွားသူ ဖြစ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် အမည်မဲ့ဟု သတင်းကြီးနေသည့် လုဝင်းရှိနှင့် စာရင်းရှင်းရမည်ဟု ဆုံးဖြတ်ထားလေသည်။

လုကောကံကို ကယ်တင်သွားပြီး အမျိုးမျိုး နှိပ်စက်မေးမြန်းခဲ့လေသည်။

လုကောကံထံမှ အဖြေမရသဖြင့် လုကောကံကို လွှတ်ပေးလိုက်ပြီး လုဝင်းရှိနှင့် ဆက်သွယ်ခြင်း ရှိမရှိ နောက်ရောင်ခံလိုက်ကာ စုံစမ်းနေခြင်း ဖြစ်လေသည်။

လုကောကံက ငွေစားအာမခံဌာနနှင့် လိုက်သွားသောအခါ သူတို့က ရှေ့ကိုရောက်အောင်သွားပြီး လမ်းဆုံအရပ်၌ ကြိုပြီး စောင့်ဆိုင်းနေခြင်း ဖြစ်ပေတော့သည်။

ယခု...

သူတို့ လွှတ်ပေးလိုက်သည့် တခဏတာ အချိန်လေးမှာပင် နောက်ထပ် ပြဿနာတစ်ခု ပေါ်ပေါက်လာပြီ မဟုတ်ပါလား။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၃

လုကောကံသည် လုဝင်းရှိနှင့် အဆက်အသွယ် ရသွားခြင်းကြောင့်ပေလော။

လျှံချင်း သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“သိပ်တော့ မဖြစ်နိုင်ဘူး၊ ငွေစားအာမခံဌာနကို တိုက်ခိုက်မယ်ဆိုရင် သူက မြင်းလှည်းအိမ်ထဲမှာ ဆက်ပြီးလိုက်လာစရာ မလိုဘူး၊ သူ့အဖေနဲ့ တွေ့ခဲ့တယ်ဆိုရင်လဲ ခုလိုပုံစံမျိုးနဲ့ သူ့သားကို လွှတ်လိုက်မှာမဟုတ်ဘူး”

သူမသည် တကျိုးကို ကြည့်လိုက်ပြီး...

“တစ်ခုခုတော့ မှားနေပြီ ထင်တယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

တကျိုးက...

“သူ့ကို လွှတ်ထားလိုက်ရင် ဒုက္ခရောက်မှာ သေချာတယ်၊ တူမကြီးက ဘယ်လိုလုပ်ချင်သလဲ ပြောပါဦး”

ဝမ်းလျှံချင်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေပါချေ။

“သူ့ကို ခေါ်ထုတ်သွားရမှာပဲ”

“ကောင်းပြီ”

တကျိုး သဘောတူလိုက်လေသည်။

ချက်ချင်း ရှေ့သို့ လှမ်းထွက်လိုက်လေသည်။

“အားလုံး ခဏနေကြပါဦး”

၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟုလည်း ကျယ်လောင်သော အသံဖြင့် ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

သူ၏အသံကြောင့် အားလုံး လှည့်ကြည့်လာကြလေသည်။

တကျိုးက ခပ်တည်တည် ပြောလိုက်လေသည်။

“ကျုပ်ဟာ ငွေစားအာမခံဌာနပိုင်ရှင် ဆင့်ဂူရဲ့ မိတ်ဆွေပါ။ သူက အကူအညီ တောင်းထားလို့ သူနဲ့ ပတ်သက်တဲ့ ကိစ္စအဝဝကို ကျုပ်ကပဲ တာဝန်ယူဖြေရှင်းပေးရပါလိမ့်မယ်”

အားလုံးက တကျိုးအား စိတ်ဝင်စားစွာ ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

လျှံချင်းကမူ အတည်ပေါက်နှင့် လိမ်ပြောနေသော တကျိုးကို ကြည့်ပြီး မရယ်မိအောင် ထိန်းချုပ်ထားလိုက်လေသည်။

တကျိုးက မှင်မောင်းကောင်းကောင်းဖြင့် အားလုံးကို ဝေ့ကြည့်လိုက်လေသည်။

ယန်ဂူးလည်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

တကျိုးက ရလာသည့် အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံဘဲ လုကောက်ဘက်သို့ လှည့်ကာ ငေါက်လိုက်လေသည်။

“ကဲ.. မင်းပြေးလို့ မရတော့ဘူး၊ မြို့တော်ဝန်ဆီကို လိုက်ခဲ့ပေတော့”

လုကောက်သည် တကျိုးအား ကောင်းစွာ မှတ်မိထားလေ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၅

သည်။ တကျိုး ပြောလိုက်သည့် စကားများကြောင့် အံ့သြကာ ပြန်ပြောရန် ဟန့်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်...

“မင်းထွက်ပြေးဖို့ မစဉ်းစားနဲ့”

တကျိုးက လျင်မြန်စွာ ချဉ်းကပ်သွားပြီး လုကောက်အား သွေးကြောပိတ်ထားလိုက်လေတော့သည်။

ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေသော လုကောက် မရှောင်နိုင်ခဲ့ပါချေ။

“အင့်”

မသဲမကွဲ ညည်းညူရင်း သွေးကြောပိတ်ခံလိုက်ရလေတော့သည်။

တကျိုးက...

“ကဲ...သူ့ကို ခေါ်သွားမယ်၊ မိတ်ဆွေတို့ စိတ်ဝင်စားတယ် ဆိုရင် မြို့တော်ဝန်ဆီကို လိုက်ခဲ့ကြပါ”

ပြောပြောဆိုဆို လုကောက်ကို ပခုံးပေါ်ထမ်းကာ ပြေးလွှားထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

ဘဝတူ

ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အခြေအနေမှာ တမဟုတ်ချင်း ငြိမ်ကျသွား
လေသည်။

တကျိုးက လုကောကံကို ပရုံးပေါ်ထမ်းကာ ပြေးလွှား
သွားပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက မလှုပ်မယှက် ရပ်နေသေး၏။

သူမ အလောတကျိုး လိုက်သွားမည်ဆိုလျှင် အခြားသူများ
လည်း လိုက်လာမည်ကို စိုးရိမ်ရသည် မဟုတ်ပါလား။

အထူးသဖြင့် ယန်ဝူး လိုက်လာမည်ကို စိုးရိမ်မိခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

ယန်ဝူးသည် ကျော်ကြားသည့် စာပေသမားယန်စုကျင်း၏
သား မဟုတ်ပါလား။

ယခုအချိန်တွင် ရုတ်ရုတ်သဲသဲ အဖြစ်မခံနိုင်ပါ။

လုကောကံကို အေးအေးဆေးဆေး ခေါ်ထုတ်သွားနိုင်ဖို့က
အရေးကြီးသည် မဟုတ်ပါလား။

လူအများသည် တကျိုး ထွက်သွားသည်ကို ကြောင်အမ်း
အမ်းဖြင့် ငေးကြည့်နေကြလေသည်။

တကျိုး အဝေးသို့ ရောက်သွားတော့မှ...

“လုဝင်းရီ ဘယ်မှာ ပုန်းနေတယ်ဆိုတာ သူ့ရဲ့သားက လွဲ
ပြီး ဘယ်သူသိနိုင်မှာလဲ”

ယန်ဝူး၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်း၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ယန်ဝူးသည် လုကောကံအား အလွတ်မပေးနိုင်သည့်
သဘော ရှိနေသည် မဟုတ်ပါလား။

လူအများလည်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်..ဟုတ်တယ်”

“လုဝင်းရီကို ဖော်ထုတ်နိုင်မှ ဖြစ်မယ်”

“အမည်ခွဲကို ဆုံးမဖို့ ကျုပ်တို့မှာ တာဝန်ရှိတာပေါ့”

တစ်ယောက်တစ်ပေါက် ပြောဆိုလာကြတော့သည်။

ယန်ဝူးက အားလုံးကို ဝေကြည့်လိုက်ပြီး...

“ကဲ.. ကျုပ်တို့ လိုက်သွားကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သူက ရှေ့ဆုံးမှ လှမ်းထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင်
“ခဏနေပါဦးရှင်”

ဝမ်းလျှံချင်းက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

ယန်ဝူးက...

“ခင်ဗျားက..”

“ကျွန်မ တစ်ခုလောက် ပြောပါရစေရှင်”

သူမသည် တကျိုး နောက်သို့ လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်နေကြ
သူများကို ဝေ့ကြည့်လိုက်ပြီး ဆက်ပြောလိုက်၏။

“လူကောက်ကို လက်ရဖမ်းဆီးထားနိုင်လိုက်ပြီဆိုတော့
အရေးမကြီးတော့ပါဘူး၊ တကယ်တမ်း အရေးကြီးတာက ငွေဓားအာ
မခံဌာနကလူတွေကို အကူအညီပေးဖို့ပါပဲ၊ သူတို့ဟာ အမည်မဲ့ရဲ့
လက်ချက်ကြောင့် ဒုက္ခရောက်နိုင်တယ် မဟုတ်လားရှင်”

စုရုံးနေကြသူများသည် သူမ၏စကားကို စိတ်ဝင်စားသွား
ကြလေသည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ငွေဓားအာမခံဌာနက လူတွေ ဒုက္ခရောက်နေပြီဆိုတာ
သေချာတယ်”

ဟု တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောလာကြလေသည်။

ယန်ဝူးက ဘာမှမပြောဘဲ ဝမ်းလျှံချင်းကို အကဲခတ်ကြည့်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၇၉

နေလေသည်။

လျှံချင်းက သူမ၏စကားကို ထောက်ခံမည့်သူများ ရှိနေ
သဖြင့် ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“ငွေဓားအာမခံဌာနက လူတွေ နောက်ကို လိုက်သွားဖို့က
အရေးကြီးတယ်လို့ ကျွန်မပြောချင်ပါတယ်၊ ကဲ...ကျွန်မသွားမယ်၊
လိုက်ချင်တဲ့လူ ရှိရင် လိုက်ခွင့်ပေးပါတယ်ရှင်”

စကားဆုံးလျှင် တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေသည်။

ယန်ဝူးက သူမအား သင်္ကာမကင်း အကဲခတ်နေသည်ကို
သတိပြုထားသဖြင့် အမြန်ဆုံး ထွက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။

သူမကြောင့် အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားသည်က အမှန်ပင်
ဖြစ်လေသည်။

လူကောက်ကို ခေါ်သွားသော တကျိုးမှာ မြင်ကွင်းမှ
ပျောက်ကွယ်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ကျုပ်တို့လိုက်မယ်”

အချို့က အော်ပြောရင်း လျှံချင်း နောက်သို့ ပြေးလိုက်
သွားကြလေသည်။

လျှံချင်းက မကြားချင် ဟန်ဆောင်ကာ ပို၍လျင်မြန်စွာ
ပြေးလွှားသွားလေသည်။

နောက်က လိုက်လာကြသူများ မျက်ခြည်ပြတ်သွား

၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လောက်သည့် တစ်နေရာသို့ ရောက်လျှင် လမ်းဘေးရှိ စားသောက်
ဆိုင်တစ်ဆိုင်သို့ ဝင်ကာ ခြေရာဖျောက်လိုက်လေတော့သည်။

လုကောက်မှာ သွေးကြောဖွင့်ပေးခံရသဖြင့် လှုပ်ရှားလာ
နိုင်ပြီ ဖြစ်လေသည်။

တကျိုးကို ဦးညွတ်ရင်း...

“ကျွန်တော့်ကို ကူညီတဲ့အတွက် ကျေးဇူး...”

သူစကားဆုံးအောင် မပြောလိုက်ရပါ။

အကြောင်းမှာ တကျိုးအား သေသေချာချာ တွေ့မြင်လိုက်
ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

“ခင်...ခင်ဗျား”

တကျိုးသည် သူ့အား နှိပ်စက်ခဲ့သည့် ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် ပတ်
သက်နေသူ မဟုတ်ပါလား။

တကျိုး ပြုံးလိုက်သည်။

“ငါ့ကို မှတ်မိပြီ ထင်တယ်”

လုကောက်က...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ကျုပ်ကို မတရားနှိပ်စက်ခဲ့ကြတာ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (၃-သိမ်း) ❖ ၈၁

ပဲ မဟုတ်လားဗျ”

တကျိုးနှင့် ဝမ်းလျှံချင်းကို သူ ဘယ်တော့မှ ကျေနပ်နိုင်
မည် မဟုတ်ပါချေ။

တကျိုးက...

“ငါက မင်းကို ဘာသဘောနဲ့ ခေါ်လာတယ်ဆိုတာ မင်း
နားလည်လောက်ပြီပေါ့”

လုကောက် အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“သည်တစ်ခါတော့ ကျုပ်ကို နှိပ်စက်လို့ မရတော့ဘူးဆိုတာ
မှတ်ထားပါဗျာ”

ချက်ချင်းခုခံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်ထားလိုက်လေသည်။

တကျိုး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မင်းကို မနှိပ်စက်ပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် မင်းရဲ့အဖေ ဘယ်မှာ
ပုန်းနေတယ်ဆိုတာ ပြောပြရမယ်”

“ကျုပ်အဖေ”

“ဟုတ်တယ်၊ မင်းအဖေ လုဝင်းရီ ဘယ်မှာလဲ”

လုကောက်က...

“ကျုပ်အဖေ သေသွားပြီလို့ ဘယ်နှစ်ခါ ပြောရမလဲဗျာ”

ပြောရင်း ရှူးရှူးရှားရှား ဖြစ်လာလေသည်။

တကျိုးက...

၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ငါတို့က မယုံကြည်ဘူးဆိုရင်ကော”

“ဒါဆို ငရဲပြည်ကို လိုက်သွားကြပေါ့ဗျာ”

လုကောက်၏စကားကြောင့် တကျိုး သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“လုကောက်၊ မင်းကို ဒုက္ခပေးမယ့် လူတွေ ဝိုင်းဝိုင်းလည်နေတယ်ဆိုတာ မင်းသိပါတယ်၊ ငါနဲ့ပူးပေါင်းရင် မင်းအတွက် အကျိုးကျေးဇူးရှိလိမ့်မယ်၊ သေသေချာချာ စဉ်းစားပါ”

ဟု ဖျောင်းဖျလိုက်လေသည်။

လုကောက် မဲ့ပြုံးပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို နှိပ်စက်ခဲ့တဲ့ လူတွေနဲ့ ကျုပ်ပူးပေါင်းရမယ် ဟုတ်လား၊ ခင်ဗျားစဉ်းစားပြီးမှ ပြောရင် ကောင်းမယ်”

တကျိုးက...

“မင်းအတွက် ရွေးချယ်စရာလမ်းမှ မရှိတော့တာပဲလေ”

လုကောက် အံကြိတ်လိုက်သည်။

“ဘာကြောင့် မရှိရမှာလဲ၊ ကျုပ်က အဖြစ်မှန်ကို ဖော်ထုတ်သွားမယ်ဆိုတာ မှတ်ထားပါဗျာ”

စကားဆုံးလျှင် ချာခနဲ လှည့်ထွက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖

၈၃

“ခဏနေပါဦးရှင်”

စကားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

လုကောက် ကြည့်လိုက်သောအခါ မိန်းကလေးတစ်ယောက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို မြင်လျှင် လုကောက် ဒေါသသွားလေတော့သည်။

အကြောင်းမှာ...

ထိုမိန်းကလေးသည် သူ့အား ဒုက္ခပေး နှိပ်စက်ခဲ့သော မိန်းကလေး ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ထိုမိန်းကလေးမှာ ဝမ်းလျှံချင်း ဖြစ်လေသည်။

၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောက် အံ့ကြိတ်လိုက်လေသည်။

မီးဘင်းဝင်းတောက်နေသော မျက်လုံးများဖြင့် ဝမ်းလျှံချင်း
ကို ကြည့်ရင်း တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ကသာ ရှင့်ကို ဝင်မကယ်ဘူးဆိုရင် ခုလောက်ဆို
ရှင် အရိုးအသား တခြားစီ ဖြစ်သွားလောက်ပြီဆိုတာ မမေ့နဲ့ဦး”

“ကျုပ်..”

လုကောက် ငိုငိုသွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မက အထင်မှားပြီး ရှင့်ကို ဒုက္ခပေးမိတယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျွန်မတောင်းပန်တယ်ဆိုရင်ကော”

“ဗျာ”

မျှော်လင့်မထားသော စကားကြောင့် လုကောက် ကြောင်
အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းကို မျက်လုံးဖြူးကာ ကြည့်လိုက်မိသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ရှင်ကသာ ငွေခားအာမခံဌာနကို လုယက်ခဲ့တယ်ဆိုရင်
သူတို့ရဲ့ မြင်းလည်းနဲ့ လိုက်လာပါ့မလား”

“ဒါပေါ့ဗျာ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၅

“တစ်ယောက်ယောက်က ငွေခားအာမခံဌာနက လူတွေကို
ဒုက္ခပေးပြီး ရှင့်အပေါ် အပြစ်ပုံကျလာအောင် လုပ်လိုက်တာ မဟုတ်
လား”

လုကောက်က...

“မျက်နှာဖုံးစွပ်ရုပ်ဖျက်ပြီး အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူဗျ”

လုကောက်လည်း ကြုံတွေ့ခဲ့ရသည့် အဖြစ်အပျက်ကို ပြော
ပြလိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တံကျိုးတို့က စိတ်ဝင်စားစွာ နားထောင်နေ
ကြသည်။

လုကောက်၏စကားဆုံးလျှင် အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြ
လေသည်။

တကျိုးက...

“အနက်ရောင်ဝတ်ထားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

“လုကောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး၊ ကျုပ်အဖေကိုသတ်ပြီး ကျုပ်ကို ဒုက္ခ
ရောက်အောင် လုပ်နေတာ သူပဲဖြစ်မယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ရှင်ပြောတဲ့ စကားတွေကို ကျွန်မလက်ခံယုံကြည်တယ်ဗျာ”

၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရင် ရှင်ကျေနပ်မလား”

လုကောက်က သူမအား စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကျေနပ်တာ မကျေနပ်တာထက် ဘာကြောင့် ကျုပ်
ကို သည်လိုလုပ်ခဲ့ရတယ်ဆိုတာပဲ သိချင်တယ်”

လျှံချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မအစ်ကိုဟာ အမည်မဲ့ရဲ့ လက်ချက်နဲ့ သေဆုံးသွားခဲ့
ရလို့ပါပဲရှင်”

သူမ၏အစ်ကို ဝမ်းလင်ဖုံး လုပ်ကြံခံခဲ့ရသည့် ကိစ္စကို ပြော
ပြလိုက်လေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၇

လုကောက်သည် ဝမ်းလျှံချင်းက အမည်မဲ့အား အဘယ်
ကြောင့် သဲကြီးမဲကြီး ဖြစ်နေရသည်ကို သိလိုက်ရပြီ ဖြစ်လေသည်။
ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မအစ်ကိုကိုသတ်ပြီး ပစ္စည်းတွေ လုယက်သွားတဲ့
လူသတ်သမားကို ကျွန်မ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ကျေနပ်နိုင်မှာ မဟုတ်ပါဘူး
ရှင်”

လုကောက် သက်ပြင်းချလိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျား ဘယ်လိုခံစားရတယ်ဆိုတာကို ကျုပ်ကိုယ်ချင်းစာ
ပါတယ်ဗျာ၊ ဒါပေမယ့် ကျုပ်က ခင်ဗျားတို့ ထင်သလို လူသတ်
သမားတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဗျ”

လျှံချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“လူသတ်သမားက သူ့ရဲ့အပြစ်တွေကို ရှင့်ရဲ့ခေါင်းပေါ် ပုံချ
လိုက်တယ်ဆိုတာ ကျွန်မနားလည်နေပါပြီရှင်”

လုကောက်က...

“ခင်ဗျား တကယ် ပြောတာနော်”

“တကယ်ပါရှင်”

လျှံချင်းက...

“ရှင့်ကို မြို့တော်ဝန်က ဖမ်းဆီးခဲ့တဲ့ကိစ္စ ကျွန်မကို ရှင်းပြပါ

လား”

၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးသည်။

လုကောက်က...

“ကျုပ်က အဖေ သေသွားလို့ စိတ်ညစ်နေတာ၊ အိမ်ထဲက အိမ်ပြင်တောင်ထွက်တာ မဟုတ်ဘူး၊ တစ်နေ့တော့ အာဏာသားတွေ ကျုပ်အိမ်ကိုလာပြီး ရှာဖွေကြတာ၊ ဓားပြတိုက်ရာပါ ပစ္စည်းတွေ တွေ့သွားပြီး ကျုပ်တို့သားအဖဟာ လူဆိုးဓားပြတွေလို စွပ်စွဲခံရတယ်”

ထို့နောက် သူ့အား ဖမ်းဆီးကာ သေဒဏ်ပေးခံခဲ့ရသည့် အဖြစ်ကို ဝမ်းလျှံချင်းတို့လည်း သိထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“နေပါဦး၊ ရှင့် အိမ်ကို ဓားပြတိုက်ရာပါ ပစ္စည်းတွေ ဘယ်လိုလုပ် ရောက်လာတာလဲ”

လုကောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်လဲ မသိဘူး”

“ရှင် မသိဘူး”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် တကယ် မသိတာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် တစ်ယောက်ယောက် လာထားသွားလို့ပဲ ဖြစ်ရမှာပေါ့”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၈၉

လုကောက် ဘာမှ မပြောပါ။

လျှံချင်းက...

“ရှင် အိမ်ကနေပြီး ဘယ်မှ မသွားဘူးဆိုရင် ရှင့်အိမ်ကို ဘယ်သူလာသလဲဆိုတာ သိရမှာပေါ့ရှင်”

လုကောက်က...

“ဖေဖေရဲ့ အသုဘကိစ္စ ပြီးသွားတဲ့ နောက်ပိုင်း ဘယ်သူမှ ရောက်မလာတော့ဘူးဗျ”

လျှံချင်းက...

“နေပါဦး၊ ရှင့် အိမ်မှာ ရှင်တစ်ယောက်ထဲပဲ နေတာလား”

လုကောက်က...

“ဖေဖေက သိုင်းကျောင်းဖွင့်ခဲ့တယ်ဆိုပေမယ့် သင်တန်းသားတွေက မနက်လာပြီး ညပြန်ကြတာ”

လျှံချင်းက...

“ဒါဖြင့် ရှင်တို့သားအဖနှစ်ယောက်ပဲ နေကြတာပေါ့”

လုကောက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်တို့သားအဖအပြင် မျက်မှေးရှိသေးတယ်”

“မျက်မှေးဆိုတာက”

“သူက..”

၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောကံက မျက်မှေး အကြောင်းကို ရှင်းပြလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက တကျိုးဘက်သို့ လှည့်လိုက်လေသည်။

“မျက်မှေးကို ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

တကျိုးက...

“သူပဲ ဖြစ်မယ်”

ဝမ်းလျှံချင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ကျွန်မလဲ သည်လိုပဲထင်တယ်”

လုကောကံက...

“ခင်ဗျားတို့ ဘာတွေ ပြောနေတာလဲဗျာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“မျက်မှေးက တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းတွေကို လက်ခံပြီး ရှင်တို့ အိမ်ထဲမှာ ဝှက်ပေးထားခဲ့တာပဲ ဖြစ်မယ်”

လုကောကံ လက်မခံချေ။

“ဟာ..မဖြစ်နိုင်တာ၊ မျက်မှေးဟာ ယုံကြည်စိတ်ချရပါတယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“အရင်က ယုံကြည်စိတ်ချရပေမယ့် ရှင်အဖေမရှိတဲ့ နောက်

BURMESE
CLASSIC
COM

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၁

ဝိုင်း အားကိုးရာမရှိတော့ဘူးဆိုပြီး စိတ်ဓာတ်ကျသွားမယ်၊ တစ်ယောက်ယောက်က သူ့ကိုငွေပေးမယ်၊ ခြိမ်းခြောက်မယ်၊ အကြပ်ကိုင်မယ်ဆိုရင် သူက ပြောင်းလဲမသွားနိုင်ဘူးလားရှင်”

လုကောကံ တွေဝေသွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“မျက်မှေးက ရှင်အိမ်မှာပဲ ကျန်ရစ်ခဲ့သေးတယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်ပါတယ်ဗျာ”

“ကျွန်မတို့က သူနဲ့ သွားတွေ့ပြီး မေးမြန်းကြည့်မယ်ဆိုရင်ကော”

“ဒါက..”

“ကျွန်မတို့ ဇာတ်ခရုတော့ သိရမှာသေချာပါတယ်”

တကျိုးက...

“မင်းကို ဒုက္ခပေးနိုင်တာ အတွင်းလူပဲ ဖြစ်ရမယ် မဟုတ်လား၊ မျက်မှေးကလွဲပြီး ဘယ်သူ ဖြစ်နိုင်ဦးမလဲ”

လုကောကံ ငိုငိုသွားလေသည်။

လျှံချင်းက...

“မျက်မှေးက ရှင်ကိုတွေ့ရင် တစ်မျိုး ဖြစ်သွားနိုင်တယ်၊

ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့ပဲသွားပြီး စုံစမ်းကြည့်မယ်၊ ပြီးမှကျွန်မတို့

၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပြန်တွေ့ကြတာပေါ့”

လုကောကလည်း သဘောတူလိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းသည် စိတ်မြန်လက်မြန် ရှိသူ ဖြစ်လေသည်။

တကျိုးကိုခေါ်ကာ လုကောက၏အိမ်သို့ သွားခဲ့လေသည်။

လုကောက၏အိမ်ကား လူသူ မနေဘဲ စွန့်ခွာထွက်သွားကြ သဖြင့် အမှိုက်သရိုက်များ ရှုပ်ပွဲကာ အိမ်အိုဟောင်းကြီးတစ်လုံးကဲ့သို့ ထင်ရလေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းတို့က ပတ်ဝန်းကျင်၌ မသိမသာ စုံစမ်းကြည့် လိုက်ရာ မျက်မှေးသည် လုကောက အဖမ်းခံရပြီး နောက်ပိုင်း မြို့စွန် တစ်နေရာ၌ သွားရောက်နေထိုင်လျက်ရှိကြောင်း သတင်းရလိုက် လေသည်။

သို့ဖြင့် နှစ်ယောက်သား မြို့စွန်သို့ သွားခဲ့ကြလေသည်။

နှစ်ယောက်သား ကံကောင်းပြီး မျက်မှေးကို ရှာတွေ့ခဲ့ကြ လေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၃

မျက်မှေးသည် လူငယ်တစ်ဦး ဖြစ်သည်။

နာမည်နှင့် လိုက်အောင် မျက်လုံးမှေးပြီး ဉာဏ်နည်းသူ လည်း ဖြစ်လေသည်။

တကျိုးနှင့် ဝမ်းလျှံချင်းတို့က မျက်မှေးအား တွေ့သည်နှင့် “ရှင်က မျက်မှေး ဟုတ်လား”

မျက်မှေးက...

“ဟုတ်တယ်၊ ခင်ဗျားတို့ ဘယ်သူတွေလဲ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“လုကောက ရှင့်ကို ဆုံးမဖို့ ကျွန်မတို့ကို လွှတ်လိုက်တာ”

“ဗျာ”

“ရှင့်ကြောင့် သူ့ဒုက္ခရောက်ရတာကို လုကောက သိသွားပြီ

ရှင့်”

“ဟာ.. ဒါ..ဒါ တကယ်ပဲလား”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“တကယ်ပေါ့ လုကောက ရှင့်ကို ဆုံးမခိုင်းလိုက်တာ၊

ရှင်သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

သူမက လက်ဝှေ့ယမ်းပြလိုက်ရာ တကျိုးက ဓားဆွဲထုတ် လိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး”

၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

မျက်မှေး ထိတ်လန့်ကာ ထွက်ပြေးဖို့ ကြိုးစားလိုက်သော်
လည်း တကျိုးက လှမ်းဆွဲထားလိုက်၏။

“မင်း ဘယ်ပြေးမလဲ”

မျက်မှေးလည်း ပြေးမလွတ်သဖြင့် တောင်းပန်လိုက်လေ
သည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ချမ်းသာပေးပါဗျာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ရှင်က ဘာကြောင့် လုကောက်ကို အကောက်
ကြံတယ်ဆိုတာ အမှန်အတိုင်း ဝန်ခံရင် ရှင့်ကို ချမ်းသာပေးလိုက်
မယ်”

“ကျုပ်..ကျုပ်က..”

“ရှင် မပြောဘူးဆိုရင် သေဖို့သာ ပြင်ထားပေတော့”

တကျိုးက ဓားကိုင်ထားသော လက်ကို အပေါ်မြှောက်
လိုက်လေသည်။

မျက်မှေး ကြောက်လန့်သွားပြီး...

“ကျုပ်..ကျုပ်ပြောပြပါမယ်ဗျာ”

ထိုစကားကြားလျှင် ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ ဝမ်းသာ
သွားကြလေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၅

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကဲ...ပြောပါ”

မျက်မှေးက...

“ကျုပ်က လူတစ်ယောက်ကို ကြောက်လို့ သူခိုင်းတဲ့အတိုင်း
လုပ်ပေးတာပါ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ဘယ်သူလဲ”

မျက်မှေး ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျုပ် မသိပါဘူး”

“ရှင် မသိဘူး”

“ဟုတ်ပါတယ်”

“ရှင်သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက ငေါက်လိုက်သလို တကျိုးကလည်း ဓားစေ့
ယမ်းကာ ခြိမ်းခြောက်လိုက်လေသည်။

“မင်းအမှန်အတိုင်း မပြောရင် သေလိမ့်မယ်”

မျက်မှေး၏မျက်နှာ ဖြူဖတ်ဖြူလျော် ဖြစ်သွား၏။

ဇောချွေးများ ပျံလာပြီး ဓာတ်ကိုယ်လုံး စိုရွှံသွားလေသည်။

“ကျုပ်..ကျုပ် တကယ် မသိတာပါဗျာ”

တကျိုးက...

၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟာ..သည်ကောင် သေချပ်ပြီ”

ဓားဖြင့် ထိုးသွင်းရန် ဟန်ပြင်လိုက်သောအခါ...

“ခဏနေပါဦးရှင်”

ဝမ်းလျှံချင်းက ဟန်တားလိုက်လေသည်။

မျက်မှေးကို စိုက်ကြည့်ရင်း...

“ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ရှင် တကယ်ပဲမသိဘူး ဟုတ်

လား”

မျက်မှေး ကြောက်လန့်ကာ အသားများပင် တဆတ်ဆတ်
တုန်နေပါသည်။

“တကယ် မသိတာပါဗျာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ရှင် ဘယ်လို ကြုံတွေ့ခဲ့ရတယ်ဆိုတာ ပြော

ပါ”

“ကျုပ်..”

မျက်မှေးက ဝံ့သံပါကြိုးဖြင့် ကြုံတွေ့ခဲ့ရသော အဖြစ်
အပျက်များကို ပြောပြလိုက်လေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၇

ည...။

တိတ်ဆိတ်ခြောက်သွေ့သော ညတစ်ည ဖြစ်သည်။

မျက်မှေးသည် မှန်အိမ်တစ်လုံးကို စားပွဲပေါ်တင်ကာ ဂူ

ကြီး ထိုင်နေမိ၏။

အိမ်တံခါးမကြီးအား ဟင်းလင်းပွင့်ထားပါသည်။

မျက်မှေးက ဖွင့်ထားသော တံခါးပေါက်ဆီသို့ ငေးမော

ကြည့်နေမိ၏။

ပေကျီထင်းနှင့် အမှုထမ်းရှုဝမ်းတို့ ပြန်သွားကြပြီ ဖြစ်
သည်။သူတို့ ပြောပြခဲ့သဖြင့် လုဝင်းရီ သေဆုံးသွားပြီ ဖြစ်ကြောင်း
လည်း သိခဲ့ရသည်။လုဝင်းရီ မရှိတော့သဖြင့် သူတို့၏ဘဝသည် မရေရာ မသေ
ချာတော့ကြောင်း မျက်မှေး နားလည်သဘောပေါက်လေသည်။လုကောက်သည် သိုင်းသမားကြီးကျင်းကျန်ချူ၏အိမ်သို့
သွားနေ၏။ဖခင်ဖြစ်သူ သေဆုံးသွားခြင်းထက် ကျင်းကျင်းကို ပိုပြီး
ဂရုစိုက်နေသည်။ မျက်မှေး သဘောမကျနိုင်ပါ။

မျက်မှေးသည် တွေးရင်းတွေးရင်း ရင်ပူလာ၏။

“ဒီအတိုင်း ဆက်နေလို့တော့ မဖြစ်ဘူး ထင်တယ်”

၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ရေရွတ်လိုက်၏။

လုကောက်အပေါ် သံယောဇဉ် ရှိပါသည်။

သို့သော်...

ကျင်းကျင်းကို ဦးစားပေးနေသဖြင့် မကျေနပ်နိုင်ပါ။

လုပ်ငန်းရှိ မရှိတော့သဖြင့် ဘဝလုံခြုံရေး မရှိတော့ဟု ခံစား

နေရ၏။

လုကောက်ကိုလည်း အားကိုး၍ မရနိုင်တော့သည့် အတူတူ ထွက်သွားရန်ပင် တွေးလာမိလေသည်။

မျက်မှူး အတွေးကြွယ်နေစဉ် ရုတ်တရက် ပေါ့ပါးသော ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“အစ်ကိုလေး ပြန်လာပြီ ထင်တယ်”

မျက်မှူးက တံခါးပေါက်ဆီသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ဖွင့်ထားသော တံခါးမှတစ်ဆင့် လူတစ်ယောက် လှမ်းဝင်

လာ၏။

သို့သော်...

ထိုလူမှာ လုကောက် မဟုတ်ပါ။

အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်ကာ ရုပ်ဖျက်

ထားသူတစ်ယောက် ဖြစ်သည်။

“ဟင်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၉၉

မျက်မှူး လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်လိုက်၏။

ထိုင်ရာမှလည်း ငေါက်ခနဲ ထရပ်လိုက်မိသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူက...

“မင်းပြန်ထိုင်နေရင် ကောင်းမယ်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သူ၏အသံမှာ ရေခဲတောင်မှ ထွက်ပေါ်လာသည့်အလား အေးတိအေးစက် ဖြစ်နေပါသည်။

မျက်မှူး ကြည့်နေစဉ်မှာပင် သူ၏အနီးသို့ ရိပ်ခနဲ ရောက် ရှိလာသည်။

မျက်မှူးက...

“ခင်..ခင်ဗျား”

ထိုလူက...

“ပြန်ထိုင်လိုက်စမ်း”

ဟု ပြောကာ မျက်မှူး၏ရင်ဝကို လက်ဝါးဖြင့် တွန်းလိုက် လျှင်...

“အင့်”

မျက်မှူးမှာ ထိုင်ခုံပေါ် ဖင်ထိုင်ကျသွား၏။

ထိုလူက...

“မင်း ငါ့စကားကို နားထောင်စမ်း၊ နားထောင်မယ်ဆိုရင်

၁၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အသက်ရှည်မယ်၊ ဒါမှ မဟုတ်ရင်..”

စကားကို တစ်ပိုင်းတစ်စ ရပ်ထားလိုက်၏။

ဆက်ပြောစရာလဲ မလိုပါ။

သူက လက်ကို ဆန့်ထုတ်လိုက်လျှင် ဓားမြှောင်တစ်ချောင်း ပါလာပြီး မျက်မှေး၏လည်ပင်းကို ထောက်မိလျက်သား ဖြစ်သွားသည် မဟုတ်ပါလား။

“ကျုပ်..ကျုပ်”

မျက်မှေး စကားထစ်ထစ်ငေါ့ငေါ့ ဖြစ်နေပါသည်။

ထိုလူက...

“မင်းသေချင်ပြီလား”

မျက်မှေး၏နဖူးပေါ်တွင် ရွေးများ စိမ့်လာ၏။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

သူ၏မျက်နှာမှာလည်း သွေးဆုတ်သလို ဖြူဖပ်ဖြူလျော်

ဖြစ်နေသည်။

ထိုလူက...

“မင်း ငါ့စကားနားထောင်မလား”

ဟု အေးတိအေးစက် မေးလေသည်။

မျက်မှေး ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ် ညိတ်လိုက်၏။

“နား...နားထောင်ပါ့မယ်ဗျ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၁

“ကောင်းပြီ”

ထိုလူက အနီရောင်ဆေးလုံးတစ်လုံး နှိုက်ယူလိုက်ပြီး...

“ရှေ့ ဟောဒီဆေးလုံးကို သောက်လိုက်”

“ဗျာ”

“သောက်လိုက်လေ”

ထိုလူက လက်ကိုအနည်းငယ် လှုပ်ရှားလိုက်ရာ ဓားဦးသည် မျက်မှေး၏လည်ပင်းကို ခြစ်မိသွားပြီး သွေးများ စီးကျလာလေတော့သည်။

“အမယ်လေးဗျ”

မျက်မှေး အထိတ်တလန့် အော်လိုက်၏။

ထိုလူက...

“မင်း မသေချင်သေးဘူးလို့ ငါထင်တယ်”

မျက်မှေး မျက်ဝန်းအစုံမှ မျက်ရည်များ စီးကျလာတော့သည်။

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို မသတ်ပါနဲ့ဗျာ”

ထိုလူ ရယ်မောလိုက်၏။

“စိတ်ချ၊ ငါခိုင်းတာကို လုပ်ရင် မင်း ဘာမှ မဖြစ်စေရဘူး၊

ရှေ့..ဆေးအရင်သောက်လိုက်”

“ကျုပ်..”

၁၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သောက်လိုက်..သောက်လိုက်လေ”

ထိုလူက ငေါက်လိုက်သဖြင့် မျက်မှေး မနေနိုင်တော့ဘဲ
ဆေးလုံးလေးကိုယူကာ မျိုချလိုက်၏။

ထိုလူက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဒီလိုမှပေါ့၊ အခု မင်းသောက်လိုက်တဲ့ ဆေးဟာ ဘာဆေး
လဲဆိုတာ မင်းသိသလား”

ဟု မေးလေသည်။

မျက်မှေးက ငိုသံပါကြီးဖြင့်...

“ကျုပ်..ကျုပ် ဘယ်သိပါ့မလဲဗျာ”

“အေ... မသိရင် မှတ်ထား၊ မင်းသောက်လိုက်တဲ့ ဆေးဟာ
အဆိပ်ဆေးလုံးပဲ”

“ဗျာ”

“မင်းအဆိပ်ဆေးလုံး သောက်လိုက်တာလေ”

“ခင်..ခင်ဗျား”

မျက်မှေး ဒေါသထွက်သွားသည်။

ထိုင်ရာမှ ဝုန်းခနဲ ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ခင်ဗျား..လူယုတ်မာ”

ဟု အော်လိုက်၏။

ထိုလူက...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၃

“တိတ်စမ်း”

ဟု ငေါက်ကာ ပါးရိုက်ချလိုက်၏။

ဖြန်းခနဲ မြည်သံနှင့်အတူ မျက်မှေး၏ပါးပြင် ထူပူသွားလေ
တော့သည်။

ထိုလူက...

“မင်းလှုပ်လှုပ်ရှားရှား လုပ်မယ်ဆိုရင် အဆိပ်တန်ခိုး ချက်
ချင်းပြလာလိမ့်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

မျက်မှေးသည် ထိုလူအား မကျေမနပ် ဖြစ်နေသော်လည်း
ဝမ်းဗိုက်ထဲ ရစ်ပြီး နာလာသောကြောင့် ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွား
၏။

“ကျုပ်..ကျုပ်သေရတော့မယ်”

သူ၏နဖူးပေါ်မှချွေးများ တဒီးဒီး စီးကျလာလေတော့
သည်။

ထိုလူက...

“ငါပြောသားပဲ၊ ကဲ.. ငြိမ်ငြိမ်နေ”

မျက်မှေး မလှုပ်ရှားဝံ့တော့ဘဲ ကျောက်ရုပ်လို နေလိုက်ရ
၏။

ထိုလူက...

၁၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ရှေး.. ဒီဆေးသောက်လိုက်၊ အဆိပ်ဆက်ပြီး တက်မလာ
နိုင်အောင် ထိန်းထားလိမ့်မယ်”

ပြောပြောဆိုဆို အဖြူရောင်ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး ပေးပြန်
၏။

အဆိပ်ကို ဟန့်တားနိုင်သည်ဟု ကြားလျှင် မျက်မှေးလည်း
ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ ဖျတ်ခနဲယူကာ မျိုချလိုက်ပြန်
သည်။

ထိုလူက...

“ဒီဆေးက အဆိပ်ကိုဟန့်တားနိုင်အောင် ဖြစ်ပေမယ့်
တကယ်တမ်း ပျောက်သွားနိုင်တာ မဟုတ်သေးဘူး၊ အဆိပ်ဖြေဆေး
မသောက်ရရင် မင်းသေသွားလိမ့်မယ်”

မျက်မှေးက...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို အဆိပ်ဖြေဆေးပေးပါဗျာ”

ဟု မျက်နှာငယ်လေးဖြင့် တောင်းပန်လိုက်သည်။

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချ၊ ပေးမယ်၊ ဒါပေမယ့် ငါ့ခိုင်းတာ လုပ်ရလိမ့်မယ်”

“ကျုပ် ဘာလုပ်ပေးရမှာလဲဗျာ”

ထိုလူက အထုပ်ကလေးတစ်ထုပ်ကို အိတ်ထဲမှ နှိုက်ယူ

လိုက်ပြီး...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၅

“ဒီအထုပ်ကလေးကို လုဝင်းရှိရဲ့ စာကြည့်ခန်းထဲမှာ ဝှက်
ထားပေးရမယ်”

“ဗျာ”

ထိုလူ၏စေခိုင်းချက်မှာ ထူးထူးဆန်းဆန်း ဖြစ်နေခြင်း
ကြောင့် မျက်မှေး ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ထိုလူက...

“ငါ့ခိုင်းတာ ဘာမှ ခက်ခဲတဲ့အလုပ် မဟုတ်ပါဘူး၊ ဘယ်လို
လဲ မင်းလုပ်မယ် မဟုတ်လား”

မျက်မှေးက...

“ဒါ ဘာအထုပ်လဲဗျ”

ဟု မေးလိုက်သည်။

ထိုလူက ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“စိန်ရွှေရတနာ အထုပ်လေကွာ၊ မင်းဖွင့်ကြည့်ချင် ကြည့်ပါ
လား”

“ဗျာ”

ထိုလူက...

“ကြည့်လေ”

ကြည့်ခွင့်ပြုနေသဖြင့် မျက်မှေးလည်း အထုပ်ကို ဖွင့်ကြည့်
လိုက်သည်။

၁၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုအခါ...

အထုပ်ထဲမှ အဖိုးတန်ပစ္စည်း၊ ရွှေငွေကျောက်သံပတ္တမြား

ရှိနေသည်ကို တွေ့ရသည်။

“ဟင်..ဒါ..ဒါတွေ”

“ဟဲ..ဟဲ၊ ငါက လုဝင်းရိုကို ကျေးဇူးဆပ်ချင်လို့ပါကွ”

“ဗျာ၊ ကျေးဇူးဆပ်ဖို့ ဟုတ်လား”

ထိုလူက...

“စကားမရှည်နဲ့၊ ငါခိုင်းတာ လုပ်မလား၊ မလုပ်ဘူးလား

ပြော”

မျက်မှေးက ဘာမှမဖြစ်နိုင်ဟု ယူဆမိသဖြင့်...

“လုပ်ပေးပါမယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ငြင်းပယ်နိုင်သည့် အခြေအနေလည်း မရှိချေ။

ထိုလူက...

“ကောင်းပြီ၊ ငါးရက်ကြာရင် ငါတစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်၊

မင်းအတွက် ဖြေဆေးလဲ ယူလာခဲ့မယ်”

မျက်မှေးက...

“ကျုပ်..ကျုပ်ကို ဖြေဆေးပေးပါဗျာ”

“စိတ်ချ၊ ဆက်ဆက်ပေးပါမယ်၊ ဒါပေမယ့် တစ်ခုရှိတယ်

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၇

နော်၊ ငါ အခုလို ခိုင်းတာ ဘယ်သူမှ သိလို့ မဖြစ်ဘူး၊ လူကောက်လဲ မသိစေနဲ့”

မျက်မှေး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“စိတ်ချပါဗျာ၊ ကျုပ် ဘယ်သူ့ကိုမှ အသိမပေးပါဘူး”

“အေး..တစ်ယောက်ယောက်သာ သိသွားရင် မင်းအရင်

ဆုံး သေရမှာပဲ”

“ကျုပ် မပြောပါဘူးဗျာ”

“အေးလေ၊ နှောင့်ကြည့်ရသေးတာပေါ့၊ ကဲ.. ငါသွားမယ်၊

ငါခိုင်းတဲ့အတိုင်း ဖြစ်ပါစေ”

မျက်မှေး ကတိပြုလိုက်သည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူလည်း ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားပြီး

အပြင်ဘက် အမှောင်ရိပ်ထဲ တိုးဝင်ကွယ်ပျောက်သွားလေတော့၏။

မျက်မှေး၏စကား ဆုံးသွားပြီ ဖြစ်၏။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ တစ်ဦးမျက်နှာတစ်ဦး ကြည့်

လိုက်၏။

မျက်မှေး အမှန်အတိုင်း ပြောနေခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သူတို့

ယုံကြည်မိကြ၏။

မျက်မှေးက...

“ကျုပ် သူ့စကားကို ယုံပြီး သူခိုင်းတာ လုပ်ခဲ့မိတာပါဗျာ၊

၁၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အစ်ကိုလေး ဒုက္ခရောက်ပါစေဆိုတဲ့ ရည်ရွယ်ချက် လုံးဝမရှိခဲ့ပါဘူး”

ဟု လေသံပျော့လေးဖြင့် ပြော၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ဘာပဲပြောပြော ရှင့်ကြောင့် လူကောက် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ပြီ၊
သူက ရှင့်ကို ဘယ်တော့မှ ခွင့်လွှတ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ဟု ပြောလိုက်ရာ မျက်မှေး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားလေ
သည်။

“အစ်...အစ်ကိုလေး ဘယ်မှာလဲဟင်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“သူက ရှင်ပြောတဲ့ မျက်နှာဖုံးရှင်ကို လိုက်ရှာနေတယ်”

မျက်မှေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကဲ...သူက ရှင့်ကို အဆိပ်ဖြေဆေး လာပေးသေးသလား၊
ထပ်တွေ့သလား၊ ပြောစမ်းပါဦး”

ဟု မေးလိုက်၏။

မျက်မှေးက...

“မ...မတွေ့တော့ပါဘူးဗျာ”

“ဘာရှင့်”

“သူက လုံးဝရောက်မလာတော့ဘူးဗျ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၀၉

တကျိုးက သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“သူဖြစ်စေချင်တဲ့အတိုင်း ဖြစ်သွားပြီဆိုတော့ ဘယ်လာ
တွေ့ပါမလဲ”

ဟု မှတ်ချက်ချလေ၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ဒါဖြင့် ရှင် အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ဟု မေး၏။

မျက်မှေးက...

“အဖိုးတန်ပစ္စည်း လာရှာတာပါဗျာ၊ သမားတော်တစ်ဦးဆီ
မှာ ဆေးကုနိုင်ဖို့ ငွေလိုနေတယ်ဗျ၊ ကျုပ်အတွက် အဆိပ်ဖြေဆေးရ
မှ ဖြစ်မယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းသည် မျက်မှေးကို ကြည့်ကာ နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်
ပြီး...

“ရှင့်အသက်သေမှာကျတော့ ကြောက်တတ်လိုက်တာ၊ ရှင်
မဟုတ်တာ လုပ်ခဲ့လို့ လူကောက် ဒုက္ခရောက်သွားတာကျတော့ ရှင်
ဘာပြောမလဲ”

မျက်မှေး ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား၏။

“ကျုပ်...ကျုပ်မှားသွားပါတယ်ဗျာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

၁၁၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ရှင်အမှားက ရှင်လဲ သက်သာမှာ မဟုတ်ဘူး”

“ကျုပ်..ကျုပ်က..”

“နေစမ်းပါဦး၊ လူကောက် အဖမ်းခံရပြီးတဲ့ နောက်ပိုင်း ရှင်က မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့လူနဲ့ တွေ့သေးသလား”

ဝမ်းလျှံချင်းသည် မျက်မှေးကို ပြန်မေးရင်း ဟာကွက်တစ်ခု ကို သတိပြုမိလိုက်သဖြင့် မေးလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မျက်မှေးက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း... မတွေ့ဘူး၊ ကျုပ်က သူ့ကို တွေ့ချင်ပေမယ့် ဒီအိမ်ထဲမှာ ဆက်မနေရတာကြောင့် မြို့ပြင်မှာ သွားပြီး ရှောင်နေခဲ့တာဗျ၊ ဒီနေ့ညမှ မဖြစ်တော့ဘူးဆိုပြီး လာခဲ့တာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက တကျိုးကို လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

တကျိုးမှာ တက်တက်ကြွကြွ ဖြစ်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေ၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ မျှော်လင့်ချက် ရှိသေးတယ် မဟုတ်လားဟင်”

ဟု မေးလိုက်၏။

တကျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ဟုတ်တယ်၊ သူ့ကို အပြတ်ရှင်းပစ်ရမှာပဲ၊ စိတ်အေးမှာ မဟုတ်ဘူး”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၁

“ဒါဖြင့်..”

သူမ၏စကား မဆုံးမီ အပြင်ဘက်မှ အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေဘဲ မီးတိုင်ကို မှုတ်ပစ်လိုက်သည်။

ထိုအခါ အခန်းတစ်ခုလုံး မှောင်အတိ ကျသွားလေတော့သည်။

အဝတ်အစား လေတိုးသံများ ကွယ်ပျောက်သွားလျှင် ပေါ့ပါးသောခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာလေ၏။

ရုတ်တရက် မီးငြိမ်းသွားခြင်းကြောင့် မျက်မှေးမှာ လန့်အော်မိမလို ဖြစ်သွားပါသည်။

သို့သော်...

ဝမ်းလျှံချင်းက ထိုအချက်ကို ကြိုတင်သတိပြုထားသဖြင့် ဆတ်ခနဲ သွေးကြောထိုးပိတ်လိုက်ရာ အသံမထွက်နိုင်ဘဲ တောင့်တောင့်ကြီး ဖြစ်သွားလေတော့သည်။

ထိုအချိန်မှာပင်...

“မျက်မှေး၊ မင်းပုန်းမနေပါနဲ့ကွာ”

အပြင်ဘက်မှ အေးတိအေးစက် စကားသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၁၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ အသက်အောင်ထားလိုက်ကြ၏။
မမျှော်လင့်ဘဲ အမည်မဲ့လူနှင့် ရင်ဆိုင်ရပြီ မဟုတ်ပါလား။
သူတို့ တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ကြလေ၏။

အပြင်ဘက်မှ စကားသံဆုံးသွားလျှင် ခြေသံသဲ့သဲ့ ထွက်
ပေါ်လာလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းတို့ ရှိနေသည့် အခန်းဆီသို့ ဦးတည်လာနေခြင်း
ဖြစ်ပေသည်။

“မျက်မှေး၊ မင်းအတွက် အဆိပ်ဖြေဆေး မယူတော့ဘူး
လားကွ”

စကားသံသည် အခန်းဝမှ ထွက်ပေါ်လာ၏။

မျက်မှေးအား အကြပ်ကိုင်ကာ စေခိုင်းခဲ့သူ၊ လူကောက်
အား ဒုက္ခရောက်အောင် လုပ်ခဲ့သူသည် အမည်မဲ့လူမှလွဲပြီး မည်သူ
ဖြစ်နိုင်ပါဦးမည်နည်း။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့က တုတ်တုတ်မျှ မလှုပ်ဘဲ ငြိမ်
နေကြဆဲ။

ထိုလူ အခန်းတွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလျှင် မလွတ်တမ်း
တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားကြလေသည်။

“မျက်မှေး၊ မင်း ဘာဖြစ်လို့ ဖျားနေတာလဲ”

ထိုလူက အခန်းတွင်းသို့ စတင်ဝင်ရောက်လာလေ၏။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၃

ခြေသံအရ ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ နှစ်ယောက်ကြားသို့
တည့်တည့်မတ်မတ် တိုးဝင်လာခြင်း ဖြစ်ကြောင်း သိနိုင်၏။

ဝမ်းလျှံချင်း စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

သူမ၏အစ်ကိုအား ရက်ရက်စက်စက် သတ်ဖြတ်သွားပြီး
ပစ္စည်းများ လုယက်သွားသူကို မည်သည့်နည်းနှင့်မျှ ခွင့်မလွှတ်နိုင်
ပါ။

သူမသည် အတွင်းအားကို လက်ဝါးနှစ်ဘက်သို့ ပို့ဆောင်
ပြီး ရှေ့သို့ ဖျတ်ခနဲတိုးကာ...

“သေပေတော့”

ညာသံပေးရင်း တိုက်ခိုက်လိုက်လေသည်။

တကျိုးကလည်း ဝမ်းလျှံချင်း စတင်လှုပ်ရှားလိုက်ပြီ ဖြစ်
ကြောင်း သတိပြုမိလိုက်လျှင်...

“ယား”

ညာသံပေးကာ တိုက်ခိုက်လိုက်လေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက် အသုံးပြုလိုက်ကြခြင်းမှာ အမှောင်ထဲ
လူမှားပြီး မတိုက်ခိုက်မိစေရန် ဖြစ်လေသည်။

သူတို့နှစ်ယောက်၏ ပြင်းထန်သော တိုက်ခိုက်မှု ပေါ်
ပေါက်လာလျှင်...

“ဟေ့.. ဘယ်သူတွေလဲ”

၁၁၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

အမည်မဲ့လူ၏အသံ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ထိုလူသည် ချက်ချင်းပင် နောက်ကျွမ်းပစ်ကာ ရှောင်ထွက်
လာလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့၏ တိုက်ခိုက်မှုမှ သိသိကလေး
လွတ်မြောက်သွားခြင်း ဖြစ်လေသည်။ ဝမ်းလျှံချင်းက...

“မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ရင်း တရကြမ်း လိုက်လံတိုက်ခိုက်လေ၏။

တကျိုးက...

“သတိထား”

သတိပေးရင်း လိုက်လာ၏။

ထိုစဉ်...

“ဝှစ်..ဝှစ်..ဝှစ်”

လေတိုးသံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး လက်နက်ပုန်းလေးများ
ပစ်လွှင့်လာလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းမှာ ဆက်၍ မလိုက်နိုင်တော့ဘဲ လက်နှစ်ဘက်
ဝှေ့ယမ်းကာ လက်နက်ပုန်းကလေးများကို ရိုက်ချပစ်လိုက်ရလေ
သည်။ တကျိုးကလည်း ဘေးသို့ ခုန်ရှောင်သွား၏။

လက်နက်ပုန်းလေးများသည် သူတို့နှစ်ယောက်အား ဒုက္ခ
မပေးနိုင်တော့ချေ။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၁၅

သို့သော်...

“ပုန်း”

လူတစ်ယောက် ကြမ်းပြင်ပေါ် လဲကျသွားသော အသံကို
ကြားလိုက်ရလေသည်။

မျက်မှူးမှာမူ မရှောင်နိုင်ဘဲ လက်နက်ပုန်းများ ထိမှန်
သွားပြီတကား။

အမည်မဲ့လူသည် လက်နက်ပုန်းဖြင့် ပစ်ကာ ဝမ်းလျှံချင်းတို့
မလာနိုင်အောင် ဟန့်တားပြီးလျှင် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးထွက်သွားလေ
၏။ ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့က...

“မပြေးနဲ့”

အော်ငေါက်ဟန့်တားရင်း ပြေးလိုက်သွားကြလေတော့
သည်။

လမ်းကြားအတွင်း၌ အမှောင်ရိပ်များ ကြီးစိုးနေ၏။
လူသွားလူလာ လုံးဝမရှိဘဲ ရှင်းရှင်းလင်းလင်း ဖြစ်နေပါ
သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ လမ်းပေါ်သို့ ရောက်လာသော
အခါ အမည်မဲ့လူကို မတွေ့ရတော့ပါ။

ဝမ်းလျှံချင်း မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“တောက်..လွတ်သွားပြီ”

၁၁၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မြေပေါ်ခြေဆောင့်ကာ ရေရွတ်လိုက်၏။

တကျိုးက အားမလျှော့ဘဲ...

“သူဝေးဝေးပြေးနိုင်ဦးမှာ မဟုတ်ဘူး၊ လိုက်ရှာကြရ
အောင်”

ဟု ပြောလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်း သဘောတူလိုက်၏။

“လိုက်ရှာမယ်”

သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းကြားထဲမှ ပြေးထွက်လာခဲ့ကြ
သည်။

ညဉ့်နက်ပြီ ဖြစ်ရာ လမ်းများပေါ်၌ လူသွားလူလာ ရှင်းစပြု
နေပြီ ဖြစ်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ လမ်းကြားထဲမှ ထွက်လာပြီး
မင်းလမ်းမပေါ် ရောက်လာကြသည်။

သို့သော်...

အမည်မဲ့လူ၏အရိပ်အယောင်မျှပင် မတွေ့ရတော့ပါ။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ ကြိတ်မနိုင် ခဲမရ ဖြစ်သွားကြ
လေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ခ-သိမ်း) ❖ ၁၁၇

တဝဲလည်လည်

ထိုက်ယန်မြို့...။

မိုးတဖွဲဖွဲ ရွာသွန်းနေသော နေ့တစ်နေ့တွင် လူငယ်တစ်
ယောက်သည် ထိုက်ယန်မြို့တွင်းသို့ ဝင်ရောက်လာလေသည်။

ထိုလူငယ်သည် ခမောက်တစ်လုံး ဆောင်းထားပြီး ငိုက်
စိုက်ငိုက်စိုက်ဖြင့် လျှောက်လာလေသည်။

လမ်းပေါ်၌ လူရှင်းနေပါသည်။

လူငယ်သည် မင်းလမ်းမကြီးမှတစ်ဆင့် လမ်းကြားတစ်ခု
အတွင်းသို့ ချိုးကွေ့ဝင်ရောက်လိုက်သည်။

တဖန်...

လမ်းကြား သုံးလေးခုကို ဖြတ်သန်းကာ သွားပြီးလျှင်
အဆောက်အအုံတစ်ခု ရှေ့သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

၁၁၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူငယ်သည် အဆောက်အအုံကို အကဲခတ်ကြည့်လိုက်သည်။

အဆောက်အအုံ၏ကံခါးများ ဖွင့်ထားသည်ကို တွေ့ရ၏။ လူငယ်လည်း အထဲသို့ လှမ်းဝင်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

လမ်းပေါ်၌ လူသွားလူလာ ရှင်းနေပါသည်။

လူငယ်လေး ရောက်နေသည့် အဆောက်အအုံသည် အခြားသောအိမ်များ၊ ခြံဝင်းများနှင့် နှစ်လှမ်းလှမ်းတွင် တည်ရှိနေခြင်း ဖြစ်ပေသည်။

လူငယ်လေးမှာ အခြားသူတော့ မဟုတ်ပါ။

လူကောက် ဖြစ်လေသည်။

လူကောက်သည် ဖခင်၏မိတ်ဆွေ ပေကျီထင်းအိမ်သို့ လာခဲ့ခြင်းဖြစ်သည်။

ပေကျီထင်းတို့သားအဖ သေဆုံးသွားကြပြီဟု သိခဲ့ရပါသည်။

သို့သော်...

မည်သို့မည်ပုံ သေဆုံးသွားကြသည်။

မည်သို့သော အကြောင်းကိစ္စများ ရှိနေသည်ကို မသိရသေး

ပါ။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၁၉

လှဝင်းရီအား သတ်ပစ်လိုက်သူနှင့် ပေကျီထင်းတို့အား သတ်ပစ်လိုက်သူမှာ တစ်ယောက်တည်းသာ ဖြစ်နိုင်သည် မဟုတ်ပါလား။

လူကောက်သည် အိမ်ထဲ လှမ်းဝင်မိသည်နှင့် အလဲလဲ အဖြူဖြူ ဖြစ်နေသော အိမ်ထောင်ပရိဘောဂပစ္စည်းများကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လူသူမရှိသည့်အတိုင်း ပစ်ထားသည်မှာ ကြာပြီ ဖြစ်ကြောင်း မြင်ရုံဖြင့် သိနိုင်လေသည်။

လူကောက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

ပေကျီထင်း၏အိမ်သို့ ဖခင်နှင့်အတူ ရောက်ခဲ့ဖူးပါသည်။

ပေဟွားနှင့်လည်း ရင်းရင်းနှီးနှီး နေခဲ့ဖူးသည်။

ယခုတော့ ပေကျီထင်းကော ပေဟွားပါ သေဆုံးသွားကြပြီ။ အိမ်ထဲ၌ သဲလွန်စရာအဖေနေ၍လည်း အကြောင်းထူးတော့မည် မဟုတ်ဟု ယူဆဆင်ခြင်မိသဖြင့် လူကောက် ပြန်လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင် လူတစ်ယောက် ခပ်သွက်သွက် လှမ်းလာနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

လူကောက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

ထိုလူသည် ပေကျီထင်း၏အိမ်သို့ တန်းတန်းမတ်မတ်

၁၂၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လုကောက် မျက်တောင်မခတ် စိုက်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ထို

လူသည် အိမ်ရှေ့သို့ ရောက်လာလေသည်။

လုကောက်ကို မြင်လျှင်...

“ဟင်”

အံ့ဩသွားဟန်ဖြင့် လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်ကာ ခြေလှမ်းရပ်သွား
လေသည်။

လုကောက်က ထိုလူအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲခတ်ကြည့်
လိုက်ပြီး မှတ်မိလာသည်။

“ခင်ဗျားဟာ ဦးလေးပေကျိထင်းရဲ့ မြင်းထိန်း မဟုတ်လား
ဗျ”

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

ထိုလူ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်ပါတယ် ခင်ဗျားက”

“ကျုပ်က လုဝင်းရိရဲ့သား လုကောက်ပါ။ ကျုပ်တို့သားအဖ
နှစ်ယောက် ဒီကို အလည်အပတ် လာခဲ့ကြဖူးတာ ခင်ဗျား မမှတ်မိ
တော့ဘူးလားဗျ”

မြင်းထိန်းသည်လည်း လုကောက်ကို မှတ်မိလာဟန် ရှိပေ
သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၁

ဦးခေါင်းတဆတ်ဆတ်ညိတ်ရင်း...

“ဟုတ်ပြီ..ဟုတ်ပြီ၊ ကျုပ်မှတ်မိပြီ”

လုကောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

ပေကျိထင်းတို့ အကြောင်း ပြောပြနိုင်မည့်သူတစ်ယောက်
ကို တွေ့ရပြီ မဟုတ်ပါလား။

“ဦးလေးပေကျိထင်းတို့သားအဖ ဘယ်သွားကြသလဲဗျ”
တမင် မသိချင်ဟန်ဆောင်ကာ မေးလိုက်လေသည်။

မြင်းထိန်းက...

“ဟင်.. သခင်ကြီးတို့အကြောင်း ခင်ဗျား မသိသေးဘူး
ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ အိမ်ထဲမှာလဲ ဖရိုဖရဲနဲ့ ဘယ်လိုများ ဖြစ်တာ
တုန်းဗျ”

မြင်းထိန်းက...

“ဟာ..လူသတ်သမားတစ်ယောက် ရောက်လာပြီး ဒုက္ခ
ပေးသွားတာပေါ့၊ ကျုပ်တောင် ကံကောင်းလို့ အသက်ရှင်ကျန်ရစ်ခဲ့
တာ”

လုကောက် စိတ်လှုပ်ရှားလာသည်။

“ဘယ်လို ဖြစ်ခဲ့ကြတယ်ဆိုတာ ကျုပ်ကို ပြောပြနိုင်မလား
ဗျာ”

၁၂၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု မေးလိုက်လေသည်။

မြင်းထိန်းက...

“ပြောရမှာ ကြောက်စရာတောင် ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

“အဲဒီနေ့က သူ”

ပေ့ကျီထင်းတို့သားအဖ ကံဆိုးသွားပုံကို ပြောပြလိုက်လေသည်။

ည...။

ကောင်းကင်ပေါ်၌ လဝန်းထိန်ထိန်သာနေ၏။

ညဉ့်နက်စ ပြုလာပြီဖြစ်၍ အအေးဓာတ်လွှမ်းမိုးလာသည်။

မြင်းထိန်းသည် မြင်းစောင်းကို စစ်ဆေးကြည့်ရှုပြီး ကျေနပ်မှုရှိသဖြင့် အိမ်ပြန်ရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်သည်။

သူက ညဘက်ဆို ပေ့ကျီထင်း၏အိမ်၌ မအိပ်ဘဲ မြို့စွန်ရှိ သူ၏အိမ်သို့ ပြန်အိပ်လေ့ရှိသည်။

ပြန်ခါနီး ပေ့ကျီထင်းကို သွားရောက်တွေ့ဆုံကာ မြင်းများ၏အခြေအနေကို ပြောပြပြီး နှုတ်ဆက်၍ ပြန်လေ့ရှိလေသည်။

မြင်းထိန်းသည် မြင်းစောင်းတံခါးကို အကျအနပ်ပိတ်ပြီး ပေ့

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၂၃

ကျီထင်းအား နှုတ်ဆက်ရန် အိမ်ထဲဝင်ခဲ့လေသည်။

ပေ့ကျီထင်းသည် စာကြည့်ခန်းထဲ၌ ဧည့်သည်တစ်ယောက်နှင့်အတူ ရှိနေပါ၏။

မြင်းထိန်းက မီးလင်းနေသော စာကြည့်ခန်းဆီသို့ ဦးတည်ခဲ့လေသည်။

စာဖတ်ခန်းအနီးသို့ ရောက်သောအခါ အတွင်းဘက်၌ ပေ့ကျီထင်းနှင့် ပေ့ဟွားတို့အပြင် ဧည့်သည်တစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

ထိုဧည့်သည်မှာ ပေ့ကျီထင်း၏မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ဆိုသူ ဖြစ်လေသည်။

ပေ့ကျီထင်းတို့ကို ကြည့်ရသည်မှာ အရေးကြီးသော ကိစ္စတစ်ခုအား တိုင်ပင်ဆွေးနွေးနေကြသကဲ့သို့ ရှိနေပါသည်။

ထို့ကြောင့် မြင်းထိန်းမှာ အတွင်းဘက်သို့ ရုတ်တရက် မဝင်ရဲဘဲ တံခါးပေါက်အနီးမှ မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်နေလိုက်လေသည်။ အတွင်းဘက်မှ စကားသံများကို အတိုင်းသား ကြားနေရလေသည်။

ပေ့ကျီထင်းက...

“ဝင်ပါလိုက်တာမှာ လှဝင်းရဲ့ အသတ်ခံလိုက်ရတဲ့ ကိစ္စနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ကျုပ်တော့ လုံးဝမကျေနပ်ဘူးဗျ”

၁၂၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ပြောလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“ကျုပ်တို့ သတိထားနေတဲ့ကြားက ဖြစ်သွားရတာပဲ၊ ခံပြင်း စရာကောင်းတာ အမှန်ပဲပေါ့ဗျာ”

သူတို့နှစ်ယောက်သည် လုဝင်းရီ လုပ်ကြံခံရသည့် ကိစ္စနှင့် ပတ်သက်ပြီး ပြောဆိုနေကြခြင်း ဖြစ်လေသည်။

မြင်းထိန်းမှာ ယခုအချိန်တွင် ဝင်သွားပါက ပေကျီထင်းက အပြစ်တင်နိုင်သည်ဟု ယူဆမိသဖြင့် အသာငြိမ်နေလိုက်မိလေသည်။

ပေကျီထင်းက ဆက်ပြောပြန်သည်။

“တကယ်လို့သာ ကျုပ်တို့သုံးယောက်စလုံး တစ်ပြိုင်တည်း ဝင်သွားရင် ခုလို ဖြစ်စရာအကြောင်း မရှိဘူးဗျ”

ရှုဝမ်းက...

“အမည်မဲ့လဲ တစ်ခါတည်း ထွက်သွားမှာပဲ”

“အခုကော”

ပေကျီထင်း၏စကားကြောင့် ရှုဝမ်း သက်ပြင်းချလိုက်ပြီး...

“ကျုပ်တို့က သူ့ကို ပိတ်မိပြီလို့ ထင်ခဲ့ကြတယ်၊ သူကလဲ ကျုပ်တို့ကို သူ့နောက်ကို လိုက်လာတယ်ဆိုတာ သိနေတယ်လေ၊ သူသိနေတယ်လို့ မထင်ခဲ့မိကြတော့ ခုလို ဖြစ်သွားရတာပေါ့ဗျာ”

ပေကျီထင်းက...

ပေကျီထင်းက...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၅

“အမွှာဂူပေါက်ထဲမှာ ကျုပ်တို့ တွေ့ခဲ့ကြတဲ့ ရတနာပစ္စည်း တွေနဲ့ ပတ်သက်လို့ကော ခင်ဗျား ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ရှုဝမ်းက...

“ကျုပ်ကတော့ နေပြည်တော်ကို ယူသွားပြီး သက်ဆိုင်ရာ အပ်မယ်လို့ စိတ်ကူးထားတယ်၊ ခင်ဗျားသဘောတူရဲ့လား”

ဟု မေးလေသည်။

ပေကျီထင်းက...

“သဘောမတူစရာ အကြောင်းမရှိပါဘူး၊ တိုက်ရာပါ ပစ္စည်းတွေက အာဏာပိုင်တွေ လက်ထဲအပ်ရမယ် မဟုတ်လားဗျ”

ရှုဝမ်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျားသဘောတူတယ်ဆိုရင် ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်ယူသွားမယ်၊ အမည်မဲ့လူ လွတ်မြောက်သွားပေးမယ့် ဝှက်ထား တဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ကျုပ်တို့ ရှာဖွေသိမ်းဆည်းမိတယ်ဆိုတော့ အထိ နာသွားနိုင်တယ်လို့ ဆိုလိုတာပေါ့၊ နေပြည်တော်မှာ ပစ္စည်းသွားအပ် ပြီးရင် ကျုပ်တစ်ခေါက် ပြန်လာခဲ့မယ်”

ပေကျီထင်းက...

“ကျုပ်စောင့်နေပါမယ်ဗျာ၊ လုဝင်းရီ အသက်ပေးလိုက်ရပြီ ဆိုတော့ အမည်မဲ့လူကို မတွေ့ရဘဲ ကျုပ်မကျေဘူးဗျ”

“စိတ်ချပါဗျာ၊ သူကြာကြာ ပုန်းမနေနိုင်ပါဘူး”

၁၂၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်သွားမယ်”

ရှုမ်းက ပြောပြောဆိုဆို ထိုင်ရာမှ ထလိုက်လေသည်။

ပေ့ကျီထင်းကလည်း ထရပ်လိုက်ပြီး...

“ကျုပ်လိုက်ပို့မယ်”

“ကောင်းပြီ”

သူတို့နှစ်ယောက် အခန်းတွင်းမှ ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

မြင်းထိန်းလည်း သူ့အား တွေ့မြင်သွားလျှင် အထင်လွဲမည်
ကို စိုးရိမ်ကာ အမှောင်ရိပ်ထဲ ကပျာကယာ ပုန်းကွယ်နေလိုက်မိလေ
သည်။

ပေ့ကျီထင်းနှင့် ရှုမ်းတို့ စကားတပြောပြောဖြင့် ထွက်သွား
ကြလေသည်။

ပေ့ဟွားက အခန်းတွင်း၌ပင် ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

မြင်းထိန်းက အခြေအနေ စောင့်ကြည့်နေစဉ်မှာပင် ပေ့ကျီ
ထင်း ပြန်လည်လှည့်လာနေသည်ကို တွေ့ရလေသည်။

မြင်းထိန်းက အမှောင်ရိပ်ထဲမှ ထွက်ပြီး နှုတ်ဆက်ရန် ဟန်
ပြင်လိုက်ပြီးမှ အသာငြိမ်နေလိုက်ပြန်သည်။

ပေ့ကျီထင်းသည် အခန်းဝသို့ ရောက်သွားသည်နှင့်...

“သမီး အခြေအနေက မကောင်းတော့ဘူး”

ဟု ပြောလေသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၇

သူ၏စကားကြောင့် မြင်းထိန်းမှာ သွားရောက်နှုတ်ဆက်ရန်
ဝန်လေးသွားလေတော့သည်။

ပေ့ဟွား၏အသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

“ဘာဖြစ်လို့လဲ ဖေဖေ”

“ရှုမ်း ထွက်သွားမှ ဖေဖေ စဉ်းစားမိတယ်၊ အမည်မဲ့လူ၊
သူ့ဝှက်ထားတဲ့ ပစ္စည်းတွေကို ဖေဖေတို့ ရှာတွေ့ခဲ့တယ်ဆိုတော့
ကျေနပ်မှာ မဟုတ်ဘူး”

ပေ့ဟွားက...

“သူက ဒုက္ခပေးလိမ့်မယ်လို့ ဖေဖေ ယူဆထားလားဟင်”

ပေ့ကျီထင်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် သမီး”

ပေ့ဟွားက...

“သူက လာတော့ ပိုကောင်းတာပေါ့ ဖေဖေရယ်၊ သမီးတို့
လိုက်ရှာစရာ မလိုတော့ဘူးပေါ့”

“မဟုတ်ဘူး သမီး၊ အမည်မဲ့လူဟာ အင်မတန်ကြောက်
စရာကောင်းတဲ့လူဆိုတာ ဖေဖေသိထားတယ်၊ သူ့ကို ဖေဖေ ယှဉ်
နိုင်ဖို့ မလွယ်ဘူး”

“ဟင်”

ပေ့ကျီထင်း၏စကားကြောင့် ပေ့ဟွား အသာငြိမ်ကာ နား

၁၂၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထောင်နေမိသည်။ မြင်းထိန်းလည်း ထိတ်လန့်တုန်လှုပ်သွားလေသည်။

ပေကျီထင်းမှာ ထိပ်တန်းသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ပါသည်။

သူက မယှဉ်နိုင်ဟု ဆိုသဖြင့် တစ်ဘက်လူ၏ သိုင်းပညာမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ထက်မြက်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

ပေကျီထင်းက...

“လှဝင်းရီဟာ ဖေဖေလို သိုင်းပညာ မခေသူပါ။ ဒါပေမယ့် သူ အမည်မဲ့လူရဲ့ သိုင်းကွက်တစ်ကွက်တောင် မခံနိုင်ခဲ့ဘူးဆိုတာ ထင်ရှားနေတယ် သမီးရဲ့”

ပေဟွား အံ့ကြိတ်လိုက်ပြီး...

“သူ့ကို သမီးတို့ ရင်ဆိုင်ပြီး သုတ်သင်ပစ်မယ်”

ဟု ပြောလေသည်။

မြင်းထိန်းမှာ ပေကျီထင်းတို့သားအဖက အခက်အခဲတစ်ခုနှင့် ရင်ဆိုင်နေရပြီ ဖြစ်ကြောင်း သိလိုက်ပြီး ရင်ထဲ စိုးရိမ်ပူပန်လာလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ဟား...ဟား...ဟား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၂၉

ရယ်မောသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေသည်။

“ဘယ်သူလဲ”

ပေကျီထင်းက မေးရင်း ရယ်မောသံ ထွက်ပေါ်လာရာဆိုသို့ လှမ်းကြည့်လိုက်၏။

ထိုအခါ...

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူတစ်ယောက်သည် ရယ်မောရင်း ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အခန်းတွင်းသို့ ခုန်ဝင်လာသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။

မြင်းထိန်းက စကားကို ရပ်တန့်လိုက်လေသည်။

လူကောက်မှာ စိတ်ဝင်စားနေပြီ ဖြစ်သည့်အလျောက်...

“မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့လူက ဘယ်သူလဲ”

ဟု မေးလိုက်၏။

မြင်းထိန်းက...

“ကျုပ် မသိဘူးဗျ”

“တာတွေ ဆက်ဖြစ်ကြသလဲဆိုတာ ပြောစမ်းပါဦး”

၁၃၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အဲဒီလူ ရောက်လာပြီး တိုက်ပွဲဖြစ်သွားတယ်ဗျ၊ အဲဒီလူက သခင်ကြီးပေကျီထင်းတို့သားအဖနှစ်ယောက်စလုံးကို သတ်ပစ်လိုက်တယ်”

လုကောကံ၏ရင်ထဲ အေးစိမ့်စွာ ခံစားချက်များ ဖြစ်ပေါ်လာ၏။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူ(ဝါ)အမည်မဲ့လူမှာ အလွန်ကြောက်စရာကောင်းသူတစ်ယောက် ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေါ်လွင်နေသည် မဟုတ်ပါလား။ မြင်းထိန်းက...

“ကျုပ်ပုန်းနေတာ သိသွားရင် ကျုပ်ကိုပါ သတ်ပစ်မှာ သေချာတယ်”

ဟု ပြောလိုက်၏။

လုကောကံ သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ခက်တာက အဲဒီ လူနဲ့ ပတ်သက်ပြီး ဘာမှ မသိရတာဘဲ၊ တစ်စုခု သိရရင်ကောင်းမယ်၊ သူ ဘယ်သူလဲဆိုတာ ထုတ်ဖော်ဖို့ အထောက်အကူ ရတာပေါ့”

မြင်းထိန်းက...

“တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဗျ၊

“ဆိုစမ်းပါဦး”

မြင်းထိန်းက မျက်မှောင်ကုတ်ရင်း...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၁

“သခင်ကြီးဟာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူနဲ့ တိုက်ခိုက်ရင်း ရှုဝမ်းလို့ အော်ခေါ်ခဲ့သေးတယ်ဗျ”

“ဘာ”

လုကောကံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

မြင်းထိန်းကို မျက်လုံးပြူး၍ ကြည့်ရင်း...

“ရှုဝမ်း ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“နေဦး၊ သူက မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူကို ရှုဝမ်းလို့ ခေါ်လိုက်တာ ဟုတ်လား”

မြင်းထိန်း ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“ဒါဖြင့် မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူဟာ အမှုထမ်းရှုဝမ်းပေါ့ ဟုတ်လား”

မြင်းထိန်းက...

“ဒါတော့ မပြောတတ်ဘူးဗျ၊ သခင်ကြီးပေကျီထင်းတော့ အဲဒီလို ခေါ်လိုက်တာပဲ”

လုကောကံ ခေါင်းရှုပ်သွားသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူသည် အမည်မဲ့လူလော။

(သို့မဟုတ်)

၁၃၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုဝမ်းက ရုပ်ဖျက်ထားခြင်းလော။

ရှုဝမ်းတစ်ယောက်လည်း ပျောက်ခြင်းမလှ ပျောက်ဆုံးနေပါသည်။ မြင်းထိန်းက...

“ရှုဝမ်းဆိုတဲ့လူက သခင်ကြီးတို့နဲ့အတူ ပါလာတဲ့ ရတနာပစ္စည်းတွေ ယူတာဗျ။ သူက ပစ္စည်းတွေ လိုချင်လို့ နှုတ်ပိတ်လိုက်တာလားမှမသိတာ”

လုကောက် သက်ပြင်းချလိုက်သည်။

“ကဲ...ဒီကိစ္စကို ဘယ်သူ့ကိုမှ ပြောမပြနဲ့၊ တော်ကြာခင်ဗျားပါ အချောင်ဒုက္ခရောက်နေဦးမယ်၊ ကျုပ်ပြောတာ သဘောပေါက်တယ် မဟုတ်လား”

မြင်းထိန်းက ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

“ကောင်းပြီ၊ ခင်ဗျား အခု ဒီကို လာတာ ဘာလုပ်ဖို့လဲဆိုတာ ပြောပါဦး”

မြင်းထိန်းက...

“သခင်ကြီး မရှိတော့ပေမယ့် ကျုပ်က တာဝန်မပျက်အောင် မြင်းတွေ မြင်းစာလာလာ ကျွေးရပါတယ်ဗျာ”

လုကောက်က...

“ကိစ္စမရှိဘူး၊ အခုချိန်ကစပြီး မြင်းစာကျွေးဖို့လဲ မလိုတော့ဘူး၊ အတတ်နိုင်ဆုံး ဒီအိမ်နဲ့ ဝေးဝေးရှောင်နေတာ အန္တရာယ်ကင်း

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၃

လိမ့်မယ်”

ဟု သတိပေးလိုက်၏။

မြင်းထိန်း ငြိမ်ကျသွားသည်။

လုကောက်က...

“တကယ်လို့သာ မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားတဲ့လူက ဦးလေးမေ့ကျီထင်းတို့ကို သတ်ပစ်တာ ခင်ဗျားမြင်သွားတယ်လို့ သိရင် ခင်ဗျားကိုလဲ အရှင်ထားမှာ မဟုတ်ဘူး”

ယခုတစ်ကြိမ် မြင်းထိန်းမှာ ကြောက်ရွံ့ထိတ်လန့်သွားလေသည်။

“ဒါ..ဒါဆို ကျုပ်သွားတော့မယ်”

လုကောက်က...

“ကောင်းတယ်၊ ဝေးဝေးသာ ရှောင်နေပါ”

“စိတ်ချပါဗျာ”

မြင်းထိန်းသည် ပြောပြောဆိုဆို လှည့်ထွက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

ထိုအခါ...

အိမ်ထဲ၌ လူတစ်ယောက် ရှိနေသည်ကို တွေ့မြင်လိုက်ရ၏။

လုကောက်၏ဦးခေါင်းထဲ၌ အန္တရာယ်ဟူသော အချက်ပေး

သံများ ဆူညံသွားလေသည်။

၁၃၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တိုက်ခိုက်ရန် အသင့်ပြင်ထားလိုက်ပြီး...

“ဘယ်သူလဲ”

ဟု လှမ်းမေးလိုက်မိပြန်၏။

ထိုလူမှာ အနက်ရောင်ဝတ်ဆင်ထားပြီး မျက်နှာဖုံးစွပ်သူ ဖြစ်သည်။ ထိုလူက...

“မင်းရှာနေတဲ့လူပေါ့”

ဟု ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံမှာ ခြောက်သွေ့အက်ကွဲနေသဖြင့် ပင်ကိုအသံ မဟုတ်ဘဲ အသံဖျက်ထားခြင်းကြောင့် လူကောက် သတိပြုမိလိုက် ၏။

“ဘာ..ဘာပြောတယ်ဗျ၊ ကျုပ်လိုက်ရှာနေတဲ့လူ ဟုတ် လား”

“ဟုတ်တယ်”

လူကောက် မဲ့ပြီးပြီးလိုက်၏။

“ကျုပ်အဖေကို သတ်တာ ခင်ဗျားပေါ့”

ထိုလူက...

“သိပ်သေချာတာပေါ့ကွာ”

“ဒါဆိုရင်တော့ ကျုပ်က ခင်ဗျားကို ခွင့်လွှတ်နိုင်မှာ မဟုတ်

ဘူးဗျ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၅

ထိုလူက...

“မင်းက ခွင့်မလွှတ်နိုင်ဘူးဆိုရင် ဘာကြောင့် စကားရှည် နေတာလဲ”

လူကောက် ခံပြင်းသွားသည်။

“စိတ်ချ၊ ခင်ဗျားကို ဆုံးမပြမှာပါ”

စကားဆုံးလျှင် လက်ဝါးနှစ်ဘက်၌ အတွင်းအားစုစည်းကာ စတင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက ဟားတိုက်ရယ်မောရင်း အသာအယာ ရှောင်တိမ်း လိုက်၏။

လူကောက်မှာ သူ၏တိုက်ကွက် ထိရောက်မှု မရှိသဖြင့် ပိုပြီး မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ဖခင် သင်ကြားပေးထားသည့် သိုင်းကွက်များကို ထုတ် ဖော်အသုံးပြုကာ ထပ်မံ၍ တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာ ကြောက်မက်ဖွယ်ကောင်းအောင် ပြင်း ထန်လှပေသည်။

သို့သော် လူကောက် မည်မျှပင် ကြိုးစားသည်ဖြစ်စေ ထိုလူ၏အင်္ကျီ စကိုပင်ထိအောင် တိုက်ခိုက်နိုင်ခဲ့ခြင်း မရှိပါချေ။

ကြာသော် လူကောက်မှာ ဒေါသစိတ်များ ကွယ်ပျောက်

၁၃၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကာ စိုးရိမ်ထိတ်လန့်မှုများ ဖြစ်ပေါ်လာသည်။

သူ၏တိုက်ခိုက်မှုမှာလည်း အရှိန်လျော့ကျလာသည်။

ထိုအခိုက်မှာပင်...

“သွားစမ်း”

ထိုလူက အော်ငေါက်ရင်း လက်ဝှေ့ယမ်းကာ တိုက်ခိုက်

လိုက်လျှင်...

“ဝုန်း”

လူကောက်မှာ အဝေးသို့ လွင့်စဉ်သွား၏။

“ဟား...ဟား...ဟား”

ထိုလူက ဟားတိုက်ရယ်မောလိုက်ပြီး...

“မင်းက ငါ့အကြောင်း လိုက်ပြီး စုံစမ်းနေတော့ မင်းကို

အရှင်ထားလို့ ဘယ်ဖြစ်ပါ့မလဲ”

ပြောပြောဆိုဆို သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်ရန် ရှေ့တိုးလာသည်။ လူကောက်က လဲကျနေရာမှ ခုန်ထလာ၏။

ထိုလူနှင့် ရင်ဆိုင်တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်၏။

ထိုလူ၏သိုင်းပညာမှာ သူ့ထက် အဆင့်မြင့်နေသူ ဖြစ်ရာ

ယှဉ်နိုင်မည် မဟုတ်ကြောင်း ရိပ်မိသဖြင့် ထိတ်လန့်နေ၏။

ထိုစဉ်...

“လူကောက်...လူကောက်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၇

အပြင်ဘက်မှ ခေါ်သံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။ လူကောက် ဝမ်းသာသွားသည်။

အကြောင်းမှာ အပြင်ဘက်မှ ခေါ်သံရှင်သည် ဝမ်းလျှံချင်း ဖြစ်နေသည်ကို သိလိုက်ရခြင်းကြောင့် ဖြစ်သည်။

လူကောက်က...

“မြန်မြန်လာဖို့၊ ဒီမှာ အမည်မဲ့လူကို တွေ့ထားပြီ”

ဟု အော်ပြောလိုက်၏။

သူ၏အသံအဆုံးတွင် အပြင်ဘက်မှ ပြေးလွှားလာသည့် ခြေသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရသည်။

မျက်နှာဖုံးစွပ်ထားသူ မျက်နှာပျက်သွားသည်။

“မင်း ငါ့လက်က မလွတ်ပါဘူးကွာ”

ဟု ကြုံးဝါးလိုက်၏။

သို့သော် တိုက်ခိုက်ခြင်းမပြုဘဲ ချာခနဲလှည့်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက် ခုန်ထွက်သွားသည်။

လူကောက်က ပြေးလိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်မှာပင် ထိုလူမှာ မြင်ကွင်းမှ ပျောက်ကွယ်သွား၏။

ထိုအချိန်မှာပင် ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ အိမ်ထဲသို့ ပြေးဝင်လာကြလေတော့သည်။

၁၃၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သံသယနောက်

“ခွပ်ခွပ်..ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာ၏။

တောလမ်းကလေးအတိုင်း မြင်းစီးသမားသုံးယောက် ခရီး နှင်လာကြသည်။

ထိုမြင်းစီးသမားသုံးယောက်မှာ...

လူကောက်၊ လျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ပင် ဖြစ်ကြလေသည်။

သူတို့ ယခုလို ခရီးနှင်နေကြသည်မှာ အကြောင်းရှိပါသည်။

ပေကျီထင်း၏အိမ်မှ မြင်းထိန်းပြောသည့် စကားအရ ရှု ဝမ်းသည် ပေကျီထင်းတို့အား လုပ်ကြံသွားသူဟု သံသယ ဖြစ်စရာ အကြောင်း ရှိနေ၍ တွေ့ဆုံဖြေရှင်းရန် သွားနေကြခြင်း ဖြစ်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၃၉

ရှုဝမ်းသည် နန်းတွင်းသို့လည်း မပြန်ဘဲ ပျောက်ဆုံးနေခြင်း ကြောင့် ရှိနိုင်မည့် အရပ်ကို စုံစမ်းရင်း ရှုဝမ်းတွင် သမီးတစ်ယောက် ရှိကြောင်းသိရပြီး လိုက်လာခဲ့ခြင်းလည်း ဖြစ်လေသည်။

သုံးယောက်သား မြင်းခုန်းစိုင်း စီးနှင်လာကြရင်း နေမွန်း တည့်ချိန်တွင် အရှေ့ဘက်၌ ရွာကလေးတစ်ရွာ ရှိနေသည်ကို တွေ့ မြင်ရလေသည်။

တကျိုးက...

“ဇီးတောရွာဆိုတာ ရှေ့ကရွာပဲ”

ဟု ပြောလေသည်။

ထိုစကားကြားလျှင် လူကောက်တို့ ဝမ်းသာသွားမိကြလေ သည်။

ရှုဝမ်းကို ရှာဖွေတွေ့ရှိပါက တရားခံ အစစ်အမှန် ဖော် ထုတ်နိုင်ခြင်း မရှိလျှင်မင် အကျိုးအကြောင်း တစ်စုံတစ်ရာ သိရှိရ လိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်ထားလေသည်။

လူကောက် စိတ်ဓာတ်တက်ကြွလာ၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“မြန်မြန်သွားကြရအောင်”

ဟု လောဆော်လာသည်။

ထို့နောက်...

၁၄၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဟေး...ဟေး”

သူမကိုယ်တိုင် မြင်းကို အော်ငေါက်ကာ ရှေ့ဆုံးမှ စိုင်းနှင့် သွားလေသည်။

လုကော့နှင့် တကျိုး တစ်ယောက်မျက်နှာတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြသည်။

လုကော့က ခေါင်းအသာဆတ်ပြလိုက်၏။

ယင်းနောက် နှစ်ယောက်သား ဝမ်းလျှံချင်း နောက်မှ ထပ် ကြပ်မကွာ လိုက်ပါသွားကြလေသည်။

“ခွပ်ခွပ်...ခွပ်ခွပ်”

မြင်းခွာသံများ ကျယ်လောင်စွာ ထွက်ပေါ်လာသည်။

လမ်းတစ်လျှောက် မုန်တထောင်းထောင်း ထသွားလေ သည်။

မကြာမီ ရွာကလေးနှင့် တစ်စထက်တစ်စ နီးကပ်သွား၏။

ရွာအဝင် လမ်းသို့ ရောက်လျှင် အားလုံး မြင်းအရှိန်လျှော့ချ လိုက်ကြလေသည်။

ရှေ့ဆုံးမှ ရှိနေသော လျှံချင်းက ဘေးဘီဝဲယာသို့ တစ်ချက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်၏။

ထို့နောက် လမ်းပေါ်တွင် ဆော့ကစားနေသည့် ကလေး ငယ်တစ်ဦးကို မုန်ဖိုးပေးကာ...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၁

“ကလေး ရှုယဉ်တို့ အိမ်က ဘယ်နားမှာလဲ၊ မမတို့က သူ့ရဲ့ ဧည့်သည်တွေပါ”

ဟု ရှုဝမ်း၏သမီးဖြစ်သူ ရှုယဉ်၏အိမ်အား မေးမြန်းစုံစမ်း လိုက်လေသည်။

ကလေးငယ်က...

“ဟို...ရွာမြောက်ဘက်က သီးသန့်အိမ်ပါပဲ မမ၊ အဲဒီမှာ နေပါဟယ်”

ဟု ပြန်ပြောလိုက်၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက နောက်သို့ လှည့်ကြည့်လာသည်။

လုကော့နှင့် တကျိုးတို့ အသာအယာ ခေါင်းညိတ်ပြ လိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက ကလေးငယ်ဘက် ပြန်လှည့်ကာ...

“ကျေးဇူးပါပဲကွယ်၊ မမတို့ သွားတွေ့လိုက်ပါဦးမယ်”

ကလေးငယ်အား နှုတ်ဆက်ကာ ရှေ့မှ ဦးဆောင်၍ သွား လေသည်။

လုကော့နှင့် တကျိုးတို့လည်း လိုက်သွားကြ၏။

မကြာပါချေ။

ရွာမြောက်ဘက်၌ သီးသန့်တည်ရှိနေသည့် ခြံဝိုင်းထဲသို့ ရောက်သွားကြလေသည်။

၁၄၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြံဝိုင်းထဲ၌ သေးငယ်ငယ်သပ်ရပ်သော အိမ်ကလေးတစ်
လုံး ရှိနေပါသည်။

လှိုချင်းက မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်၏။

လုကောက်နှင့် တကျိုးတို့လည်း မြင်းများကို ရပ်တန့်လိုက်
ကြသည်။

လှိုချင်းက အိမ်ကလေးအား ကြည့်ရှုအကဲခတ်လိုက်ကြ
လေသည်။

ရှုယဉ်သည် ခင်ပွန်းသည်ဆုံးပြီး မုဆိုးမဘဝဖြင့် တစ်ကိုယ်
တည်း နေထိုင်ကာ တောင်ယာလုပ်ငန်းဖြင့် အသက်မွေးဝမ်းကျောင်း
နေသူ ဖြစ်ကြောင်း သိရ၏။

သူတို့ အိမ်ရှေ့၌ မြင်းကို ရပ်တန့်လိုက်ပြီး မကြာမီ အသက်
သုံးဆယ်ကျော် လေးဆယ်နီးပါး ရှိသူ အမျိုးသမီးတစ်ယောက် အိမ်
ထဲမှ ထွက်လာသည်ကို တွေ့မြင်ရလေသည်။

လုကောက်၊ ဝမ်းလှိုချင်းနှင့် တကျိုးတို့ မြင်းပေါ်မှ အသီး
သီး ခုန်ဆင်းလိုက်ကြသည်။

အမျိုးသမီးက သူတို့အား အကဲခတ်ကြည့်ကာ...

“ရှင်တို့ ဘယ်သူတွေလဲ၊ ဘာကိစ္စနဲ့ ရောက်လာကြတာလဲ”

ဟု ဆီးကြိုမေးမြန်းလာ၏။

လုကောက် မျက်မှောင်ကြုတ်သွားသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၃

အမျိုးသမီး၏လေသံသည် မနှစ်မြို့ဟန် ပေါ်လွင်ကြောင်း
ရိပ်စားမိလိုက်၍ ဖြစ်ပေသည်။

ဝမ်းလှိုချင်းက အမျိုးသမီးအား ခြေဆုံးခေါင်းဆုံး အကဲ
ခတ် ကြည့်ရှုလိုက်လေသည်။

ပြီးမှ...

အသာအယာ ပြုံးပြရင်း...

“အစ်မကြီးက ရှုယဉ် မဟုတ်လား”

ဟု မေးလိုက်သည်။

အမျိုးသမီး မျက်မှောင်ကုပ်သွားသည်။

ဝမ်းလှိုချင်းအား အကဲခတ်ကြည့်ရှုကာ...

“ဟုတ်ပါတယ်”

သူမ၏ ဖြေရင်း တဆက်တည်း လုကောက်နှင့် တကျိုး
တို့အား ကြည့်ကာ ဆက်မေးလိုက်၏။

“ဒါထက် ညီမလေးတို့က..”

ဝမ်းလှိုချင်းကပင် ဦးဆောင်၍...

“ကျွန်မတို့က အစ်မကြီးကို ကိစ္စတစ်ခု ရှိလို့ လာတွေ့တာ

ပါရှင်”

ဟု ပြောလိုက်သည်။ သူမ၏စကားကြောင့် အမျိုးသမီးက
နားမလည်နိုင်ဟန်ဖြင့်...

၁၄၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဘာကိစ္စများလဲ ညီမရယ်”

ဟု မေးလာသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက မဖြေသေးပါ။

လုကောက်နှင့် တကျိုးတို့အား မျက်နှာရိပ် မျက်နှာကဲ ပြ

လိုက်၏။

ပြီးမှ...

အဖြေပေးလိုက်လေသည်။

“ဪ...တခြားတော့ မဟုတ်ပါဘူး၊ အစ်မကြီးဆီကို အစ်မကြီးအဖေ လာသေးသလား သိချင်လို့ပါ”

ဝမ်းလျှံချင်းက မေးမြန်းနေချိန်၌ လုကောက်နှင့် တကျိုးတို့က ရှုယဉ်ကို မျက်ခြည်မပြတ်တမ်း အကဲခတ်ကြည့်နေကြလေသည်။

ထိုအခါ...

ရှုယဉ်မှာ ရှုဝမ်း အကြောင်း မေးလိုက်လျှင် မျက်နှာကွက်ခနဲ ပျက်သွားသည်ကို သတိပြုမိလိုက်ကြလေသည်။

သို့သော် သူမက ဟန်မပျက် ဣန္ဒြေဆည်လိုက်၏။

ချက်ချင်း ခေါင်းခါယမ်းကာ...

“ဖေဖေလား၊ ဖေဖေ မလာဘူး၊ ဘာဖြစ်လို့လဲ ညီမရဲ့”

ဟု ပြန်မေးလိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၄၅

“အရမ်းအရေးကြီးတဲ့ ကိစ္စတစ်ခုရှိလို့ တွေ့ချင်လို့ပါရှင်”

ရှုယဉ် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ဟင့်အင်း...ဖေဖေ မလာပါဘူးကွယ်၊ မမတောင် ဖေဖေကို တွေ့ချင်နေတာ၊ ခရီးဝေး မသွားနိုင်လို့ အိမ်ကိုလဲ ပစ်ထားလို့ မဖြစ်ဘူး မဟုတ်လား”

ဝမ်းလျှံချင်းက တကျိုးနှင့် လုကောက်တို့ဘက် လှည့်ကြည့်လိုက်သည်။

လုကောက် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားသည်။

ရှုယဉ် လိမ်နေသည်ဟု သူက ကောင်းစွာ ယုံကြည်ထားသည် မဟုတ်ပါလား။

သူ၏စိတ်ကို နားလည်ဟန်တူသော တကျိုးက အသာအယာ လက်ကုပ်လိုက်၏။

ငြိမ်ငြိမ်နေရန် အချက်ပေးလိုက်ခြင်းပင်။

အကြောင်း ရှိမည်ဟု ထင်ရ၍ လုကောက်က အသာငြိမ်နေလိုက်သည်။

တကျိုးက မှင်သေသေဖြင့်...

“ကဲ.. ဒီမှာ မရှိဘူးဆိုရင်လဲ တစ်ခြားနေရာ သွားရှာကြရအောင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

၁၄၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းလျှံချင်း သဘောတူလိုက်သည်။

သူမက ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းပြီလေ”

တဖန် ရှုယဉ်ဘက်လှည့်ကာ...

“အစ်မကြီး၊ ကျွန်မတို့ကို ခွင့်ပြုပါဦး”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ရှုယဉ်က...

“ကောင်းပါပြီကွယ်၊ ဒါထက် ဖေဖေကို ဘာကြောင့် လိုက်

ရှာနေတာလဲဆိုတာ ပြောပြနိုင်မလား”

ဟု မေးလာသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ပြောနိုင်ပါတယ်ရှင်”

ရှုယဉ်က သေသေချာချာ နားစွင့်နေ၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“အစ်မကြီး ဖေဖေကို တွေ့ချင်တာက တခြားတော့ မဟုတ်

ပါဘူး၊ ဒုစရိုက်မှုတစ်ခုမှာ တရားခံကို ဖော်ထုတ်နိုင်ဖို့ အကူအညီ

တောင်းမလို့ပါ”

ဟု ပြောလိုက်၏။

ရှုယဉ် တွေ့ခနဲ ဖြစ်သွားပြီးမှ...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၇

“ဪ”

လျှံချင်းက...

“ကဲ...သွားခွင့်ပြုပါနော်”

ရှုယဉ် ခေါင်းညိတ်ကာ...

“ကောင်းပါပြီကွယ်”

လျှံချင်းက...

“သွားကြစို့”

လူကောက်နှင့် တကျိုးတို့အား ခေါ်ဆောင်ကာ ထွက်ခွာ
သွားလေတော့သည်။

၁၄၈ ❖

ဘုန်းကြွယ်

တရားခံ

ရွာအပြင်ဘက်၌ အရိပ်ကောင်းသော သစ်ပင်ကြီးတစ်ပင်
ရှိနေလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်း၊ လုကောက်နှင့် တကျိုးတို့သည် ထိုသစ်ပင်ကြီး
အောက်၌ အနားယူနေကြ၏။

သူတို့ ကြုံတွေ့ရသော ပြဿနာသည် အလွန်ခက်ခဲနက်နဲ
ပြီး ရှုပ်ထွေးလှကြောင်း နားလည်သဘောပေါက်ထားကြလေသည်။

လုကောက်က...

“တို့ ဘယ်လိုလုပ်ကြမလဲ”

ဟု မေးလာသည်။

တကျိုးက...

“ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ၊ စောင့်ကြည့်ရမှာပေါ့”

ဝမ်းလျှံချင်း အသာပြိုးကာ...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၄၉

“ဘာမှ ပူမနေကြပါနဲ့ရှင်၊ မကြာခင် တွေ့ရတော့မှာပါ”
လုကောက် စိတ်လှုပ်ရှားလာ၏။

“ကျုပ်တို့ ဘယ်အချိန် သွားကြမလဲ”

ဝမ်းလျှံချင်း အနည်းငယ် စဉ်းစားလိုက်ပြီး...

“နေဝင်သွားတာနဲ့ သွားကြတာပေါ့”

“ကောင်းပြီလေ”

လုကောက် သဘောတူလိုက်၏။

သူတို့သည် နေဝန်ချိန်ရောက်သည်အထိ သစ်ပင်ကြီး
အောက်၌ အနားယူရင်း စောင့်နေလိုက်ကြတော့သည်။

နေဝင်သွားသည်နှင့် အမှောင်ထု လွှမ်းမိုးလာပြီ ဖြစ်၏။

လုကောက်တို့သုံးယောက် ရှုယဉ်၏ခြံဝိုင်းအတွင်းသို့
ရောက်သောအခါ အိမ်ကလေး၌ မီးရောင်များ ထွက်ပေါ်နေသည်ကို
တွေ့မြင်ရလေသည်။

သူတို့သည် အိမ်ကလေးအနီး ချဉ်းကပ်ကာ အတွင်းသို့
အကဲခတ်ကြည့်ရှုကြလေသည်။

ထိုအခါ ရှုယဉ်တစ်ယောက်တည်းထိုင်ကာ ညစာ စား

၁၅၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

သောက်နေသည်ကို တွေ့မြင်ရ၏။

သူမ၏အမူအရာမှာ ထူးခြားမှု မရှိချေ။

လူကောက်က...

“သူ့ပုံက မသင်္ကာစရာ မတွေ့ပါလား”

“ဟုတ်တယ်”

တကျိုးက ထောက်ခံလိုက်၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“စားပွဲပေါ်မှာရှိတဲ့ ဟင်းခွက်တွေကို ကြည့်ပါဦး၊ သူတစ်ယောက်တည်း စားလို့ ကုန်ပါမလား”

လူကောက် အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ရာ ဟင်းခွက်လေးငါးခွက် ခန့် ရှိနေသည်ကို တွေ့ရ၏။

ရှုယဉ်ကဲ့သို့ မုဆိုးမတစ်ယောက်သည် ဟင်းလေးငါးခြောက်ခွက် အစုံအလင် ချက်ပြုတ်စားသောက်နေသည်မှာ ထူးဆန်းလှပေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ရှုဝမ်း၊ ဒီမှာ ရှိနေတယ်ဆိုတာ သေချာတယ်၊ သူက ကျွန်မတို့ ပြန်လာမယ်မှန်းသိလို့ တမင်ပုန်းနေတာ၊ မပူပါနဲ့၊ သူထွက်လာအောင်လုပ်ပြမယ်”

ဟု ပြော၏။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၁

စကားဆုံးသွားလျှင် ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အတွင်းဘက်သို့ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

❖ ❖ ❖

လူကောက် ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းသည် အိမ်ထဲသို့ ရောက်သွားပြီဖြစ်၏။

ထို့ကြောင့်...

အိမ်ထဲ ခုန်ဝင်ရန် ပြင်လိုက်သည်။

သို့သော်...

“လိုက်မသွားနဲ့”

တကျိုးက ဟန့်တားလိုက်သည်။

လူကောက်က...

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

တကျိုးက...

“သူ့ဘာသာ ဖြေရှင်းလိမ့်မယ်”

သူ၏စကားကြောင့် လူလောက် ငြိမ်နေလိုက်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင်...

“ဟင်...မင်း...မင်း”

၁၅၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုယဉ်၏အထိတ်တလန့် ရေရွတ်သံ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရ၏။

“ရှင်သိပ်ပြီး အံ့သြသွားသလား၊ ကျွန်မတော့ အံ့သြမယ်လို့ မထင်ဘူး”

“ညည်း...ညည်း ဘာလာလုပ်တာလဲ”

ရှုယဉ် ထိုင်ရာမှ ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်သည်။

လျှံချင်းက...

“ကျွန်မ ဘာလာလုပ်တယ်ဆိုတာ ရှင်သိပါတယ်၊ ကျွန်မ ပြန်လာမယ်ဆိုတာလဲ ရှင်သိပါတယ်”

“ညည်း...ညည်း ဘာတွေ လာပြောနေတာလဲ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကဲ...ရှင်အဖေကို ခေါ်လိုက်ပါရှင်”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ရှုယဉ်က...

“ညည်း ဘာတွေ ပြောနေတာလဲ၊ အဖေ ဒီမှာမရှိဘူး၊ ငါ့ အိမ်ထဲက အခုချက်ချင်း ထွက်သွားပါ”

“ရှင်အဖေ ဒီမှာ ပုန်းနေတာ ကျွန်မသိပြီးပြီ၊ လိမ်ဖို့ မကြိုးစားပါနဲ့”

“ညည်း...ညည်း”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၃

“သူ့ကို ခေါ်ထုတ်လိုက်ပါ”

ဝမ်းလျှံချင်း ပြောကာ ဓားတစ်လက် ဆွဲထုတ်ရင်း ရှုယဉ်၏ ရင်ဝသို့ ထောက်ထားလိုက်၏။

“ညည်း”

“ရှင်အဖေ ထွက်မလာဘူးဆိုရင် ရှင်ကို သတ်ပစ်ရမှာပဲ”

ဝမ်းလျှံချင်း အေးတိအေးစက် ပြောလိုက်သည်။

ပြောပြောဆိုဆို ဓားဖြင့် ထိုးစိုက်ချရန် ဟန်ပြင်လိုက်လေသည်။

“အမယ်လေး”

ရှုယဉ် ထိတ်လန့်သွားပြီး လွှတ်ခနဲ အော်လိုက်မိလေသည်။

ထိုစဉ်မှာပင်...

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာသည်ကို ကြားလိုက်ရလေတော့သည်။

“ရပ်လိုက်”

ဟန်တားသံ ထွက်ပေါ်လာသည်။

၁၅၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဝမ်းလျှံချင်း လှည့်ကြည့်လိုက်သောအခါ လူရိပ်တစ်ခုသည်
လေပွေတစ်ခုပမာ တစ်ဟုန်ထိုး ဝင်ရောက်လာသည်ကို တွေ့မြင်
လိုက်ရလေသည်။ ဝမ်းလျှံချင်းက...

“သွားစမ်း”

ဟု ငေါက်ကာ ဓားမြှောင်ဖြင့် လှမ်းပစ်လိုက်၏။

“၄၈”

ဓားမြှောင်သည် လူရိပ်ထံသို့ တည့်တည့်မတ်မတ် တိုးဝင်
သွားလေသည်။

သို့သော် ဓားမြှောင်၏ဝင်းလက်တောက်ပသော အရိပ်မှာ
တခဏအတွင်းပင် ကွယ်ပျောက်သွားသည်။

ပြေးဝင်လာသည့် လူရိပ်က ဓားမြှောင်ကို ဖမ်းဆီးထား
လိုက်ခြင်း ဖြစ်ကြောင်း ထင်ရှားပေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက သူမ အနီးရှိ ရှုယဉ်ကို ဖျတ်ခနဲ ဆွဲယူကာ
ရင်ဝှေ့၌ အကာအကွယ် ပြုထားလိုက်၏။

ပြေးဝင်လာသည့် လူရိပ်သည် သူမနှင့် လက်တစ်ကမ်း
အကွာတွင် တုံ့ခနဲ ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထိုအခါမှ လူတစ်ယောက်၏ ပုံပန်းသဏ္ဌာန်ကို ဝိပြင်စွာ
တွေ့မြင်လိုက်ရလေသည်။ ထိုလူမှာ ရှုဝမ်းပင် ဖြစ်လေကော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၅

ရှုဝမ်း ရောက်လာပြီ ဖြစ်သည်။

လူကောက် စိတ်လှုပ်ရှားလာလေသည်။

လျှံချင်းသည် ပုန်းကွယ်နေသော ရှုဝမ်းကို ထွက်လာစေရန်
စွမ်းဆောင်နိုင်ခဲ့ပြီ မဟုတ်ပါလား။

တကျိုးက...

“တို့သွားကြစို့”

လူကောက်၏ပုခုံးကို ပုတ်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့်
အိမ်ထဲ ခုန်ဝင်သွားလေသည်။

လူကောက်လည်း ချက်ချင်းလိုက်သွား၏။

သူတို့သုံးယောက်စလုံး အိမ်ထဲ ရောက်နေကြပြီ ဖြစ်သော်
လည်း ရှုဝမ်းမှာ ထွက်ပြေးရန် မကြိုးစားတော့ပါ။

“ငါ့သမီးကို လွှတ်လိုက်စမ်း”

ဝမ်းလျှံချင်းကို ငေါက်လိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“စိတ်ချ၊ သူနဲ့ ဘာမှ မဆိုင်လို့ လွှတ်ပေးမှာပါ”

ပြောပြောဆိုဆို ရှုယဉ်အား တွန်းထုတ်ပစ်လိုက်လေသည်။

ရှုယဉ်သည် ဒယီးဒယိုင် နောက်ဆုတ်သွားရင်း...

“ဗေဗေ”

ဟု ခေါ်လိုက်လေသည်။

၁၅၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုဝမ်းက...

“သမီး နောက်ဆုတ်”

“ဖေဖေ”

“မြန်မြန် နောက်ဆုတ်လိုက်စမ်း”

ရှုဝမ်းက ထပ်မံအော်ငေါက်လိုက်သဖြင့် ရှုယဉ်လည်း မျက်

နှာငယ်လေးဖြင့် နောက်ဆုတ်သွားလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“လုကောက်”

လုကောက်ကို ခေါ်လိုက်သည်။

လုကောက်က...

“ပြောပါ ခင်ဗျာ”

“ငါ မင်းအဖေကို မသတ်ပါဘူးကွာ”

လုကောက်က...

“ကျွန်တော်ယုံကြည်ပါတယ် ခင်ဗျာ”

သူ၏အသံ တုန်တုန်ယင်ယင် ဖြစ်နေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“ငါမှားသွားတယ်”

“ဦးက..”

“ပေ့ကျီထင်း”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၇

ထိုစဉ် ဝမ်းလျှံချင်းက ဝင်ပြောလာသည်။

“လက်စသတ်တော့ သူတို့ကို သတ်ပစ်လိုက်တာ ရှင်ကိုး”

ရှုဝမ်း ဘာမျှ မပြောပါချေ။

လုကောက်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွားလေသည်။

ရှုဝမ်းသည် ငြိမ်ငြိမ်နေခြင်းဖြင့် ဝမ်းလျှံချင်း၏စကားကို

ဝန်ခံလိုက်သည့်သဘော ဖြစ်၏။

ပေ့ကျီထင်းတို့အား သုတ်သင်ရှင်းလင်းပစ်လိုက်သူမှာ

အမည်မဲ့ မဟုတ်ဘဲ ရှုဝမ်းကိုယ်တိုင် ဖြစ်နေသည် မဟုတ်ပါလား။

လုကောက်က...

“ဦး...ဦး ဘာဖြစ်လို့ ဒီလို လုပ်ရတာလဲဟင်”

ဟု မေးလိုက်၏။

ရှုဝမ်း မျက်နှာ မသာမယာ ဖြစ်သွားသည်။

သက်ပြင်းတံစ်ချက်ချကာ...

“အမွှာလိုဏ်ဂူမှာ အမည်မဲ့ လုယက်ယူငင်ထားတဲ့ ရတနာ
တွေကို အမှတ်မထင် ငါတို့ ရှာတွေ့ခဲ့ကြတယ်၊ အဲဒါ..”

သူ၏စကား တစ်ပိုင်းတစ်စဖြင့် ရပ်တန့်သွားလေသည်။

ထို့နောက် ခေါင်းငုံ့ထားလိုက်၏။

လုကောက် ရင်နင့်သွားသည်။

“ဦးရယ်”

၁၅၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ဟု ညည်းလိုက်၏။

ရှုဝမ်းသည် ရှာဖွေတွေ့ရှိထားသော ရတနာများကို မက်
မောသဖြင့် မိတ်ဆွေဖြစ်သူ ဖေ့ကျီထင်းအား နှုတ်ဝိတ်လိုက်ခြင်း
မဟုတ်ပါလား။

ရွှေငွေရတနာအတွက် မိတ်ဆွေကို သစ္စာဖောက်သူတစ်
ယောက်အား မည်သို့ သဘောထားရမည်နည်း။

ရှုဝမ်းသည် နောင်တရသည့်အသွင် ရှိနေပေသည်။

သို့သော်ငြား လူကောက်မှာ ကရုဏာ မထားနိုင်တော့ပါ။

ရှုဝမ်းသည် မိတ်ဆွေ သူငယ်ချင်းအပေါ် ခွင့်မလွှတ်နိုင်
သောအမှားမျိုး ကျူးလွန်ခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

ရှုဝမ်းအား မည်သို့ စီရင်ရမည်နည်း။

လူကောက် ဝေခွဲမရ ဖြစ်နေ၏။

ထိုစဉ်...

“ရှင်ဟာ အမှုထမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်နေပါလျက်နဲ့ ကိုယ်
တိုင် ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်ခဲ့တာ မလွန်လွန်းဘူးလား”

ဝမ်းလျှံချင်း၏စကားသံ ထွက်ပေါ်လာ၏။

ရှုဝမ်း ခေါင်းထောင်လာသည်။

သူက ရိုဝေသော မျက်လုံးအစုံဖြင့်...

“ဟုတ်တယ်၊ ကျုပ် အမှားကြီး မှားသွားတယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၅၉

ဟု ပြောလာသည်။

ဝမ်းလျှံချင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်သည်။

“ဟွန်း...ရှင်လို လူစားမျိုးက ဒုစရိုက်မှု ကျူးလွန်တဲ့အပြင်
မိတ်ဆွေအပေါ် သစ္စာဖောက်တာ ဘယ်နည်းနဲ့မှ ခွင့်လွှတ်ဖို့ မ
ကောင်းဘူး”

ခပ်ပြတ်ပြတ် ပြောလိုက်၏။

ရှုဝမ်းက...

“ကျုပ်က...”

စကားဆုံးအောင် မပြောပါ။ ရုတ်တရက်...

“ယား”

ညာသံတစ်ချက်ပေးကာ စိတ်ပြောင်းသွားဟန်ဖြင့် ဝမ်းလျှံ
ချင်းအား လျှပ်တစ်ပြက် တိုက်ခိုက်လိုက်လေတော့သည်။

“သတိထား”

တကျိုးက သတိပေးလိုက်၏။

ဝမ်းလျှံချင်း ကပျာကယာ နောက်ဆုတ် ရှောင်တိမ်းလိုက်
၏။ လူကောက်က...

၁၆၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ဦးလေးရှုဝမ်း မလုပ်နဲ့”

ဟု အော်သံများ ထွက်ပေါ်လာပြီး ရုတ်ရုတ်သံသံ ဖြစ်သွားသည်။

ရှုဝမ်းက...

“မင်းတို့ကို ရှင်းပစ်လိုက်ရင် ငါ့အကြောင်း ဘယ်သူ သိနိုင်တော့မှာလဲ၊ ကဲ.. သေဖို့သာ ပြင်ထားကြပေကော့”

ဟု ကြိုးဝါးကာ တိုက်ခိုက်မှုကို ကြောက်ကို ပြင်းထန်လိုက်လေသည်။

တကျိုး ရှေ့သို့ ခုန်ထွက်လာပြီး ရင်ဆိုင်လိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းကလည်း...

“ရှင်လဲ ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

ဟု အော်ငေါက်ကာ ခုန်ဝင်တိုက်ခိုက်လိုက်၏။

လုကောက ကြောင်အမ်းအမ်းဖြင့် တိုက်ပွဲကို ငေးကြည့်နေမိပါသည်။

“ဝုန်း”

ကျယ်လောင်သော အသံတစ်ချက် ထွက်ပေါ်လာ၏။

“အား”

စူးရှသော အော်ဟစ်သံနှင့်အတူ ရှုဝမ်း နောက်ဘက်သို့ လွင့်စဉ်သွားသည်ကို တွေ့မြင်ရသည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၁

လုကောက သတိရလာပြီး...

“မလုပ်ပါနဲ့”

ဟု အော်ပြောလိုက်ပြန်သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့သည် ရှုဝမ်းအား ထပ်မံတိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်နေကြသည်။

လုကောက မနေနိုင်တော့ဘဲ...

“ရပ်လိုက်ကြပါ”

ဟု ပြောကာ ရှုဝမ်းကို အကာအကွယ်ပေးလိုက်သည်။

တကျိုးက...

“ဘေးဖယ်လိုက်စမ်း”

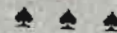
လုကောက ခေါင်းခါယမ်းလိုက်၏။

“တော်ကြပါတော့ဗျာ၊ သူ ဘာမှ မတတ်နိုင်တော့ပါဘူး”

ထိုအချိန်တွင် ရှုဝမ်းသည် ချာမနဲလှည့်ကာ ပြတင်းပေါက်မှတစ်ဆင့် အပြင်ဘက်သို့ ခုန်ထွက်သွားသည်။

“မပြေးနဲ့”

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့သည် လုကောကကို ဂရုမစိုက်နိုင်ကြတော့ဘဲ ရှုဝမ်းနောက်သို့ လိုက်သွားကြလေတော့သည်။

၁၆၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ရှုဝမ်းသည် တစ်ဟုန်ထိုး ပြေးလွှားသွားရာ ရွာအပြင်ဘက်
တောအုပ်တစ်ခု အတွင်းသို့ ရောက်သွားလေသည်။

တကျိုးနှင့် ဝမ်းလျှံချင်းတို့လည်း ထက်ကြပ်မကွာ ပြေး
လိုက်လာကြရာ ရှုဝမ်းမှာ လွတ်အောင် မပြေးနိုင်ပါတော့ချေ။

“ရုပ်လိုက်စမ်း”

ဝမ်းလျှံချင်းသည် နံဘေးမှပန်း၍ ပြေးတက်သွားပြီး ရှုဝမ်း
၏ရှေ့မှ လမ်းပိတ်ဟန့်တားလိုက်လေသည်။

ရှုဝမ်း ပြေးမလွတ်တော့သဖြင့် ခြေလှမ်းရပ်လိုက်ရလေ
သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့က ရှင်ကို လိုချင်တာ မဟုတ်ဘူး၊ အမည်မဲ့ကိုပဲ
လိုချင်တယ်၊ ကဲ...ပြောပြပါ”

ရှုဝမ်းက...

“ကျုပ် ဘာမှ မသိဘူး”

ဟု ခပ်ပြတ်ပြတ် ငြင်းဆန်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ရှင်ဟာ အမည်မဲ့အကြောင်း စုံစမ်းနေတာ ကြာပါပြီ၊
ဒါကြောင့် ကျွန်မတို့သိတာထက် ပိုပြီးသိထားမှာပဲ၊ ရှင်ပြောရင်

သက်သာမယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၃

ရှုဝမ်းက...

“မင်းတို့က ကျုပ်ကို ဒုက္ခမပေးတော့ဘူးပေါ့ ဟုတ်လား”

ဝမ်းလျှံချင်း၏စကားကြောင့် စိတ်ပြောင်းလာပုံရလေ
သည်။

“ဟုတ်တယ်”

“မင်း တကယ် ပြောတာလား”

“တကယ်ပေါ့ရှင်”

“မင်း...မင်း”

ရှုဝမ်းသည် ဝမ်းလျှံချင်းအား ရုတ်တရက် ယုံကြည်ရန် ခက်
ခဲနေသည်။ လျှံချင်းက...

“အမည်မဲ့အကြောင်းသာ ပြောပြပါ၊ ကျွန်မတို့ ရှင်ကို မေ့
ပစ်လိုက်ပါ့မယ်”

ရှုဝမ်းအား လျစ်လျူရှုထားလို့ မသင့်တော်သော်လည်း
အမည်မဲ့အား ဖော်ထုတ်ဖို့သာ အရေးကြီးလေသည်။

ရှုဝမ်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ကျုပ်ပြောမယ်”

လျှံချင်းတို့ ဝမ်းသာသွားကြ၏။

“ပြောပါ”

ရှုဝမ်းက...

၁၆၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“အမည်မဲ့ဟာ လူယက်တဲ့ ရတနာတွေကို ထုခွဲရောင်းချ လေ့ရှိတယ်၊ ခိုးရာပါပစ္စည်း လက်ခံတဲ့ ချွန်းထိုက်ဆီကို သွားမေးမယ် ဆိုရင် သိရနိုင်တယ်”

မြေကြွက်ဟု အကြောင်းသိသူများက ခေါ်ကြသည့် ပွဲစား ကြီးချွန်းထိုက်သို့ ရှုဝမ်း၊ လှဝင်းရှိနှင့် ပေကျီထင်းတို့ ရောက်ခဲ့ကြပါ သည်။

ချွန်းထိုက်၏ပြောပြချက်အရ ဝင်္ကပါလိုဏ်ဂူသို့ သွားခဲ့ရာမှ အခြေအနေ ရှုပ်ထွေးသွားခြင်း ဖြစ်သည်။

အမည်မဲ့သည် ဝင်္ကပါလိုဏ်ဂူသို့ ပြန်လာတော့မည် မဟုတ် ပါ။

လျှံချင်းက...

“ရှင်ပြောတာ သေချာတယ်နော်”

“ကျုပ်အမှန်အတိုင်း ပြောတာပါ မိန်းကလေး၊ ကျုပ်က အမှားလုပ်မိပေမယ့် အမည်မဲ့ကို ဖော်ထုတ်စေချင်တာတော့ အမှန် ပဲ”

“ကောင်းပြီလေ၊ ကျွန်မတို့သွားပြီး စုံစမ်းကြည့်မယ်၊ ရှင် ပြောသလို မဟုတ်ဘူးဆိုရင်တော့...”

သူမသည် စကားကို တစ်ဝိုင်းတစ်ဖဖြင့် ရပ်ထားပြီး ရှုဝမ်း ကို ကြည့်လိုက်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (၃-သိမ်း) ❖ ၁၆၅

“ကျုပ်လိမ်ပြောစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ အမည်မဲ့ကို ဖော် ထုတ်နိုင်တယ်ဆိုရင် ကျုပ်ကတောင် ဝမ်းသာရဦးမှာပဲ”

“ရှင့်အတွက်ကော”

“ဘာ”

“ရှင့်အတွက်ကော ရှင်ထည့်မစဉ်းစားတော့ဘူးလားရှင်”

“ကျုပ်”

“ရှင်ကော တစ်သက်လုံး ပုန်းနေလို့ ရမလား၊ ပြေးလို့ကော လွတ်မလား၊ အမည်မဲ့ပြီးရင် ရှင့်အလှည့်ဆိုတာ တွေးမိရဲ့လား”

ရှုဝမ်း ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွားလေသည်။

“ရှင်လဲ ပြေးမလွတ်ပါဘူး”

ဟု ပြောကာ တကျိုးတက်သို့ လှည့်ကာ...

“ကျွန်မတို့သွားကြစို့”

ဟု ပြောပြီး ခပ်သွက်သွက် ထွက်သွားလေသည်။

တကျိုးကလည်း ရှုဝမ်းကို ဂရုမစိုက်ဘဲ လိုက်သွားလေ သည်။

ထိုအချိန်တွင် လူကောက် ပြေးသွားရောက်ရှိလာလေ၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ အမည်မဲ့လူကို သွားရှာကြမယ်၊ ရှင်လိုက်မယ် မဟုတ်လား”

၁၆၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“လိုက်မှာပေါ့”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“သူက အမည်မဲ့ မဟုတ်ဘူးရှင်”

“ဒါအမှန်ပဲဗျ”

“သူ့ရဲ့အဖြစ်တွေ သူပြန်ပြီး ပေးဆပ်ရမှာပဲ”

“ဒါဖြင့်..”

“သူ့ကို ထားခဲ့ပေါ့ရှင်”

“ကောင်းပြီလေ”

“ကဲ..သွားကြစို့”

သူတို့သုံးယောက် ထွက်သွားသည်ကို ရှုဝမ်းက ငေးမောကြည့်နေပါသည်။

“ငါ့..ငါ ဘာလုပ်ရမလဲ”

သူ၏လုပ်ရပ်မှာ ပေါ်လွင်သွားပြီ ဖြစ်သည်။

“ငါ့..ငါ နေပြည်တော်ကို သွားပြီး အပြစ်ကို ဖွင့်ဟဝန်ခံရတော့မှာပဲ”

ဟု ဆုံးဖြတ်လိုက်လေတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ခု-သိမ်း) ❖ ၁၆၇

ကျယ်ဝန်းသော ခြံဝင်းအတွင်း၌ လှပခုံညားသော အဆောက်အအုံကြီးတစ်ခု ရှိနေပါ၏။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ပွဲစားကြီးချန်းထိုက်ရဲ့ ခြံဝင်းဟာ ဒါပဲ”

လူကောက်က...

“အထဲဝင်ရအောင်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ ဝင်ကြတာပေါ့”

သူတို့သည် ခြံဝင်းတံခါးကို တွန်းဖွင့်လိုက်မှ တံခါးတွင် သော့ခလောက်ကြီးတစ်ခု ခတ်ထားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“ဟင်.. ဒါက ဘယ်လို ဖြစ်တာလဲ”

ဝမ်းလျှံချင်းက လွှတ်ခနဲ ရေရွတ်မိလိုက်၏။

လူကောက်က...

“ဘယ်သူမှ မရှိကြဘူး ထင်တယ်”

“ဒုက္ခပဲ”

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် အိမ်ထဲ ဝင်ကြည့်တာ မမှားဘူး”

“ကောင်းပြီလေ၊ ဝင်ကြည့်ကြတာပေါ့”

သူတို့သုံးယောက်သည် ကိုယ်ဖော့ပညာ အသုံးပြုကာ ခြံဝင်းအတွင်းသို့ ခုန်ဝင်သွားကြလေသည်။

၁၆၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူတို့ပညာမခေပါလား”

ယခုမှ ဖခင်သင်ကြားပေးခဲ့သည့် သိုင်းပညာရပ်များကို ဖိ
ဖိစီးစီး ကြိုးစားလေ့ကျင့်ခြင်းမပြုဘဲ ကျင်းကျင်းနှင့် အချိန်ကုန်ခဲ့
သည်ကို နောင်တရလာ၏။

မည်သို့ဆိုစေ သိုင်းပညာ အထိုက်အလျောက် တတ်
မြောက်ထားသည်ဖြစ်ရာ မြေပေါ်ခြေဆောင့်လိုက်သည်နှင့် ခြံဝင်းနံရံ
ပေါ်သို့ ရောက်ရှိသွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“မြန်မြန်လာလေ”

ဟု ပြောကာ ရှေ့မှ ပြေးသွားလိုက်လေသည်။

ခြံဝင်းအတွင်းဘက်၌ လူရိပ်လူယောင်ပင် မတွေ့ရသေး

ချေ။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မနောက်လိုက်ခဲ့လေ”

ဟု ပြောလေသည်။

လူကောက်နှင့် တကျိုးတို့လည်း လိုက်သွားကြ၏။

အဆောက်အအုံ အနီးသို့ ရောက်လျှင်...

“ဟေ့..အိမ်ရှေ့ကို မသိမသာ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်ဦး၊ လူ
ရိပ်လူယောင် တွေ့တယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၆၉

“ဟုတ်ကဲ့ပါ ဆရာ”

အတွင်းဘက်မှ စကားပြောသံများ ထွက်ပေါ်လာသည်ကို
ကြားလိုက်ကြလေသည်။

လူကောက်တို့ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်လိုက်ကြ
လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“အထဲမှာ လူရှိတယ်၊ လာ.. သွားကြည့်ကြရအောင်၊ ဘယ်
သူတွေ ရှိလို့လဲ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်အနီးသို့ ပြေးသွားပြီး အတွင်း
ဘက်သို့ အကဲခတ်ကြည့်လိုက်လေတော့သည်။

လူကောက်နှင့် တကျိုးတို့လည်း ပြတင်းပေါက် အနီးသို့
ရောက်သွားလေသည်။

ထိုအခါ လူနှစ်ယောက် စကားပြောနေကြသည်ကို တွေ့ရ
လေသည်။

တစ်ယောက်က အိမ်ဖော်အသွင် အဝတ်အစားကို ဝတ်ဆင်
ထားသည်။

ကျန်တစ်ယောက်က ပိုးဖဲအဝတ်အစား ဝတ်ဆင်ထားသူ
ဖြစ်လေသည်။

၁၇၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူသည် ကောက်ကျစ်စဉ်းလဲပြီး ချမ်းသာကြွယ်ဝပုံ
ရလေသည်။ ဝမ်းလျှံချင်းက...

“မြေကြွက်ဆိုတာ သူပဲ ဖြစ်မယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

သူတို့သည် ကြည့်နေစဉ်မှာပင် အိမ်ဖော်သည် အပြင်ဘက်
ကို ထွက်သွားသည်ကို ဝမ်းလျှံချင်း တွေ့မြင်ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကဲ..ကျွန်မတို့ အထဲဝင်ကြမယ်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ထို့နောက် ပြတင်းပေါက်ကို လက်ဝါးဖြင့် ရိုက်ချိုးပစ်လိုက်
လေသည်။

“ဝုန်း”

“ခွမ်း”

ကျယ်လောင်သော အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

ပိုးဖဲအင်္ကျီဝတ်ဆင်ထားသူ လှည့်ကြည့်လာလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းတို့က အချိန်ဆွဲမနေတော့ဘဲ နုနဲဝင်လိုက်ကြ

မေတ္တာကျေးဇူးချီးနှင်းတံခွန် (ခ-သိမ်း) ❖ ၁၇၁

လေသည်။

“မင်း...မင်းတို့”

ထိုလူ ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်နေစဉ် ဝမ်းလျှံချင်းတို့က ပိုင်းရံ
ထားလိုက်ကြလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ ဘယ်သူဘယ်ဝါတွေဆိုတာ အရေးမကြီးဘူး၊
ရှင်က မြေကြွက် မဟုတ်လား”

“ဘာ”

“ရှင်ငြင်းလို့ မရတော့ဘူး၊ ရှင့်အကြောင်းကို ကျွန်မတို့သိနေ
ပြီရှင်”

ထိုလူကား ပွဲစားကြီးချန်းထိုက် ဖြစ်လေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“ဪ...ကျုပ် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာတောင် မင်းတို့သိ
နေပြီကိုး”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“အမှုထမ်းရှုဝမ်းက ရှင့်အကြောင်း ပြောပြလိုက်တာပေါ့
ရှင်”

“လက်စသပ်တော့ သည်လိုကိုး”

“အမှုထမ်းရှုဝမ်း လွှတ်လိုက်လို့ ကျွန်မတို့ ရှင့်ဆီကို ရောက်

၁၇၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လာတယ်ဆိုရင် ရှင်သဘောပေါက်လောက်ပြီပေါ့ရှင်”

“မင်းက ဘာကို ဆိုလိုတာလဲ”

“အမည်မဲ့ဟာ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ သိချင်လို့ပေါ့ရှင်”

ချန်းထိုက် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကဲ...အမည်မဲ့ ဘယ်သူ့ဘယ်ဝါဆိုတာ ပြောပါရှင်”

ချန်းထိုက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ် မသိဘူး”

ရုတ်တရက် တကျိုးက အနီးသို့ ရောက်သွားပြီး လက်သီး

ဖြင့် ထိုးချလိုက်လေသည်။

“ခွပ်”

“အား”

ချန်းထိုက် နှာခေါင်းရိုးကျိုးသွားကာ အထိတ်တလန့် အော်လိုက်လေသည်။

တကျိုးက...

“ပြောစမ်း”

ဟု ငေါက်လိုက်သည်။

ချန်းထိုက်လည်း သူ့အတွက် အခြေအနေ မကောင်းမှန်း ရိပ်မိသွားတော့သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၃

“အမည်မဲ့ဟာ သိုင်းဆရာကျင်းကျန်ချူးပါပဲ”

ဟု ပြောလိုက်လေတော့သည်။

▲ ▲ ▲

သိုင်းဆရာကျင်းကျန်ချူး...။

ကျင်းကျန်ချူးသည် အမည်မဲ့ဆိုသော လူဆိုးဓားပြကြီး ဖြစ်နေသည်။

လူကောက် မယုံနိုင်အောင် ဖြစ်သွားလေသည်။

ပါးစပ်အဟောင်းသားဖြင့် ချန်းထိုက်ကို ကြည့်နေမိလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ရှင် မဟုတ်တာ မပြောနဲ့၊ ကျင်းကျန်ချူးဟာ လူရိုသေ ရှင်ရိုသေ သိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက်ရှင်၊ လူဆိုးဓားပြတစ်ယောက် မဟုတ်ဘူးဆိုတာ သိုင်းလောကတစ်ခုလုံး သိကြတာပဲရှင်”

“ဟား...ဟား...ဟား”

ချန်းထိုက်က ရယ်မောလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်း ကဲ့မီးတိုသွားလေသည်။

“ရှင် ဘာရယ်တာလဲ”

၁၇၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းထိုက်က...

“မင်းတို့က ကျင်းကျန်ချူးကို သူတော်ကောင်းကြီး ထင်နေတာ သဘောကျလို့ ရယ်တာပေါ့”

“ရှင်သေချင်ပြီ ထင်တယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“မင်းတို့က ကျုပ်ကို စော်ကားတယ်၊ ဒါကြောင့် မင်းတို့ကို ကျင်းကျန်ချူးက သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့က သူ့ကို ကြောက်နေရမှာလား”

အမှန်တော့ ဝမ်းလျှံချင်းသည် ချန်းထိုက်၏စကားကို မယုံသဖြင့် တမင်ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

အမည်မဲ့မှာ ထိပ်သီးသိုင်းသမားကြီးတစ်ယောက် ဖြစ်ရမည်ဟု သူမနားလည်ထားပြီး ဖြစ်လေသည်။

အမည်မဲ့မှာ ကျင်းကျန်ချူးဟု သိလိုက်ရသောအခါ တမင်မယုံကြည်သည့်သဘောဖြင့် ပြောလိုက်ခြင်း ဖြစ်လေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“ကျင်းကျန်ချူးက သူ့အကြောင်း သိသွားတဲ့ ဘယ်သူ့ကို မဆို သတ်ပစ်လိမ့်မယ်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၅

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ကို ဆရာကြီးကျင်းကျန်ချူးနဲ့ ရန်တိုက်ပေးလို့ ရမယ် မထင်ပါနဲ့ရှင်”

ချန်းထိုက်က...

“ကျုပ် ရန်တိုက်ပေးနေတာ မဟုတ်ဘူး၊ မင်းတို့ တွေ့ချင်နေတဲ့ အမည်မဲ့ဆိုတာ ကျင်းကျန်ချူးပဲ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ရှင်က ဘယ်လိုအထောက်အထားနဲ့ ပြောနိုင်တာလဲရှင်”

ချန်းထိုက်က ရှင်းပြလိုက်သည်။

“သူက ရုပ်ဖျက်ပြီး ကျုပ်ဆီကို အဖိုးတန်ပစ္စည်းတွေ လာရောင်းတယ်လေ၊ သူ့ကို ကျုပ်စိတ်ဝင်စားမိတာပေါ့၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူဘယ်ဝါဆိုတာ ကျုပ်လူတွေကို နောက်ရောင်ခံ လိုက်ကြည့်ခိုင်းခဲ့တာပေါ့”

ဝမ်းလျှံချင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျွန်မ မယုံဘူး”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ကျင်းကျန်ချူးက အရူးမှ မဟုတ်တာ၊ သူ့ကို နောက်ရောင်ခံလိုက်ရင် ချက်ချင်းသိသွားမှာပေါ့ရှင်”

“ဟာ...ဟာ...ဟာ...”

၁၇၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းထိုက်က ရယ်မောလိုက်ပြန်လေသည်။

“ကျုပ်ကလဲ မပါးနပ်ဘူးဆိုရင် အမှောင်လောကရဲ့ မြေကြွက်ကြီး လုပ်မနေပါဘူးလေ၊ ကျုပ်လူတွေကို တောက်လျှောက်ကြီး နောက်ရောင်ခံလိုက်ခိုင်းပါ့မလား၊ လူဆယ့်လေးငါးယောက် လဲပြီး တဆင့်ပြီးတဆင့် လိုက်ခိုင်းတာပေါ့၊ တစ်ယောက်ကို ငါးမိုင်ထက် ပိုပြီး မလိုက်ခိုင်းဘူး၊ ဒါကြောင့် သူရိပ်မိစရာအကြောင်း မရှိတော့ဘူးလေ”

“လက်စသပ်တော့ သည်လိုကိုး”

“ဟဲ့..ဟဲ့၊ ကျုပ်လူတွေက သည်လို အလုပ်မျိုးတွေကို အင်မတန် ကျွမ်းကျင်တာပေါ့၊ တစ်ယောက်က နောက်ရောင်ခံလိုက်သွားပြီး ငါးမိုင်လောက် ရောက်တာနဲ့ နောက်တစ်ယောက်က လူချင်းလဲပြီး ဆက်လိုက်တာပေါ့”

လျှံချင်းက...

“အဲသည်လို နောက်ရောင်ခံလိုက်တော့ ဘာများ ဖြစ်သလဲ ပြောပါဦး”

ချန်းထိုက်က...

“ဘာဖြစ်ရမလဲ၊ ကျုပ်ဆီမှာ ပစ္စည်းလာရောင်းတဲ့ အမည်မဲ့ဟာ ကျင်းကျန်ချူးဆိုတာ သိခဲ့ရတာပေါ့”

“နေပါဦး၊ သူက အမည်မဲ့လို့ ရှင့်ကို ပြောလို့လား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၇

ချန်းထိုက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“မပြောပါဘူး၊ ဒါပေမယ့် သူလာရောင်းတဲ့ ပစ္စည်းတွေဟာ အမည်မဲ့ဆိုတဲ့ ဓားပြကြီး လူယက်တိုက်ခိုက်ခဲ့တဲ့ ပစ္စည်းတွေချည် ဖြစ်နေလို့ သူ မပြောလဲ သူဟာ ‘အမည်မဲ့’ဆိုတာ ကျုပ်သိလိုက်တာပေါ့”

ဝမ်းလျှံချင်းက တကျိုးနှင့် လှကောက်ကို ကြည့်လိုက်၏။

တကျိုးက...

“အံ့ဩစရာပဲ၊ ကျင်းကျန်ချူးက လူဆိုးဓားပြတစ်ယောက် ဖြစ်နေမယ်လို့ မထင်ရဘူး”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတော့ မအံ့ဩပါဘူး၊ ကျင်းကျန်ချူးဟာ နေ့စဉ် မပြတ် ဧည့်ခံပွဲတွေ ကျင်းပနေတာပဲ၊ တခြားအသုံးစရိတ်တွေလဲ အများအပြား ရှိသေးတယ်၊ မြို့စားနယ်စားတွေတောင် သူ့လောက် မသုံးနိုင်ကြဘူး၊ လူတွေက ကျင်းကျန်ချူးဟာ သဘောကောင်းတယ်၊ ရက်ရောတယ် ပြောနေကြပေမယ့် သူဟာ ဘယ်ကငွေတွေ ရလို့ သည်လောက် သုံးဖြုန်းနိုင်တာလဲလို့ ဝေဖန်နေတဲ့ လူတွေလဲ ရှိနေတာပဲ မဟုတ်လား”

တကျိုး သဘောပေါက်သွားလေသည်။

“သူတို့သားအဖဟာ ပကာသနကို သိပ်ပြီး မက်မောကြတာပေါ့”

၁၇၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တာကိုး၊ အင်း...သူတို့ သုံးစွဲနေပုံမျိုးနဲ့ ကျိကျိတက် ချမ်းသာတဲ့ လူတစ်ယောက်တောင် ခဏလေးနဲ့ မွဲသွားနိုင်တာပေါ့။ ကျင်းကျန်ချူးက သုံးစွဲစရာမရှိတော့လို့ လူမသိအောင် ဓားပြတိုက်ခဲ့တာပဲကိုး”

ကျင်းကျန်ချူးသည် အကြောင်းအမျိုးမျိုးဖြင့် ရောက်လာကြသောမိတ်ဆွေများ၊ သိုင်းလောက ဧည့်သည်များကို ဧည့်ခံ၍ လည်းကောင်း၊ အခြားသာရေးနာရေး၊ လူမှုရေး ကိစ္စအဝဝတွင် ရက်ရက်ရောရော ပေးကမ်းလှူဒါန်း၍လည်းကောင်း အသုံးစရိတ်အလွန်မြင့်မားသူ ဖြစ်လေသည်။

ကျင်းကျန်ချူး သုံးစွဲပုံနှင့် ပတ်သက်၍ ဝေဖန်ပြောဆိုမှုများရှိခဲ့သည်မှာ အမှန်ပင်ဖြစ်လေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“အမည်မဲ့ဆိုတဲ့ ဓားပြဟာ ကျင်းကျန်ချူးဆိုတာ ကျုပ်ပြောတာ ခင်ဗျားတို့ လက်ခံကြပြီ မဟုတ်လား”

ဟု ကျေနပ်သွားသည့် လေသံဖြင့် မေးလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ရှင်ပြောတာတော့ ဟုတ်ပါပြီ၊ သူ့ကို အရေးယူနိုင်အောင် လက်ဆုပ်လက်ကိုင် သက်သေပြနိုင်တာ မဟုတ်သေးဘူး”

ချန်းထိုက်က...

“မင်းတို့သက်သေအထောက်အထားနဲ့တကွ လက်တွေ့သိ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၇၉

ချင်တယ်ဆိုရင် မနက်ဖြန် ကျုပ်ဆီကို တစ်ခေါက်လာခဲ့ကြပါ”

ဝမ်းလျှံချင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ဘာကြောင့်လဲရှင်”

ချန်းထိုက်က...

“သူက မနက်ဖြန် ကျုပ်ဆီကို လာပြီး ပစ္စည်းတစ်ခု ရောင်းလိမ့်မယ်”

ဝမ်းလျှံချင်း၊ တကျိုးနှင့် လူကောက်တို့ အချင်းချင်း ကြည့်လိုက်ကြလေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“ဒါဆို မင်းတို့ လက်ပူးလက်ကြပ် သူ့ကို ဖမ်းနိုင်တာပေါ့၊ ဘယ်လိုသဘောရသလဲ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“နေပါဦး၊ ရှင်က ဘာကြောင့် သည်လောက်တောင် သဘောကောင်းနေတာလဲရှင်”

ချန်းထိုက် ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သဘောကောင်းတာ မဟုတ်ဘူး၊ ကျုပ်ကို စော်ကားတဲ့ မင်းတို့ကို သတ်ပစ်ချင်နေတာပါဗျာ”

“ဒါဖြင့် ဘာကြောင့် ကျွန်မတို့ကို ကူညီချင်တာလဲရှင်”

“မင်းတို့ကို ဘာမှ ကူညီစရာအကြောင်း မရှိဘူး၊ မင်းတို့

၁၈၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခုလို ပြောပြနေတာ ကျုပ်ရဲ့အသက်ကို ကျုပ်ကာကွယ်နေတယ်ဆိုတာ မှတ်ထားစမ်းပါ”

ဝမ်းလျှံချင်း ကြောင်အမ်းအမ်း ဖြစ်သွားလေသည်။

“ရှင်ရဲ့အသက်ကို ကာကွယ်နေတာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်”

“ကျွန်မနားမလည်လို့ ရှင်းပြပါလားရှင်”

ဝမ်းလျှံချင်း မေးလိုက်လေသည်။

ချန်းထိုက်က...

“ကျင်းကျန်ချူးဟာ တစ်နေ့ သူ့အကြောင်း ပေါ်ပေါက်သွားမှာကို စိုးရိမ်နေမှာပဲ၊ ဒါကြောင့် တစ်ချိန် မဟုတ် တစ်ချိန် သူနဲ့ ပတ်သက်ခဲ့သူတွေကို နှုတ်ပိတ်ပစ်မှာပေါ့။ အထူးသဖြင့် ကျုပ်ကိုပေါ့။ ကျုပ်က သူနဲ့ အနီးကပ်ဆုံး ဆက်ဆံခဲ့တဲ့ လူတစ်ယောက် မဟုတ်လား”

ဝမ်းလျှံချင်း ပြုံးလိုက်လေသည်။

“ရှင်က သူ့ကို ကြောက်နေတာကိုး”

ချန်းထိုက်၏မျက်နှာ တည်ကြည်လေးနက်သွားလေသည်။

“ကျုပ်က အမှောင်လောကသားတွေနဲ့ ဆက်ဆံလာတာ နှစ်ပေါင်း အတော်ကြာခဲ့ပါပြီလေ၊ ဒါကြောင့် ဘယ်သူက အန္တရာယ်ရှိတယ်၊ ဘယ်သူ့ကြောင့် ဘာတွေ ဖြစ်လာမယ်ဆိုတာ ကျုပ်တွေ့မိ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၁

တာပေါ့လေ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့က သူ့ကို ဆုံးမလိုက်ရင် ရှင်အတွက် အန္တရာယ်ကင်းသွားလိမ့်မယ်လို့ ရှင်ယုံကြည်ထားတယ်ပေါ့ ဟုတ်လား”

ချန်းထိုက်က...

“ခုချိန်မှာ သူ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်မယ့် ဘယ်သူ့ကိုမဆို ကျုပ်ကူညီသွားမှာပါ၊ ကျုပ်စိတ်ပြောင်းသွားပါပြီဗျာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကောင်းပြီ၊ မနက်ဖြန် ကျွန်မတို့ ဘယ်အချိန် လာခဲ့ရမယ်ဆိုတာ ပြောပါ”

ချန်းထိုက်က...

“သူနဲ့ကျုပ် ညသန်းကောင်အချိန်မှာ တွေ့ဖို့ချိန်းထားတယ်၊ မင်းတို့ စောစောလာခဲ့ပေါ့”

“ရှင်သေချာတယ်နော်”

“သေချာပါတယ်”

“ဒါဖြင့် ကျွန်မတို့ သွားမယ်၊ မနက်ဖြန်ကျမှ လာခဲ့မယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက တကျိုးနှင့် လုကောက်ကို ခေါ်ကာ ပြန်လည် ထွက်ခွာသွားလေတော့သည်။

၁၈၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လူကောက်တို့ ပြန်ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

ထိုအချိန်တွင် အိမ်ထိန်းကြီးက ချန်းထိုက် ရှေ့သို့ ရောက်ရှိလာလေသည်။

ချန်းထိုက်အတွက် ရေဆွတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါကလည်းနှင့် အရက်တစ်ခွက် ယူလာပေးလေသည်။

ချန်းထိုက်က ရေဆွတ်ထားသော မျက်နှာသုတ်ပဝါဖြင့် နှာခေါင်းမှ စီးကျခဲ့သော ချွေးများကို သုတ်လိုက်လေသည်။

တဖန် အရက်ခွက်ကို ယူကာ တရှိန်ထိုး မော့ချလိုက်လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ပွဲစားကြီးက ဘာကြောင့် သူတို့ကို လွှတ်ပေးလိုက်ရတာလဲဗျာ”

ဟု မေးလေသည်။

ချန်းထိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မနက်ဖြန် ကျင်းကျန်ချူး ရောက်လာလိမ့်မယ်”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“သူ့ကို ဆုံးမဖို့ ပွဲစားကြီးက ကြေးစားတွေ ငှားထားပြီးပြီ

မကုတ်လားဗျာ”

ချန်းထိုက်က...

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၃

“ကျင်းကျန်ချူးက ကျုပ်ကို ဒုက္ခမပေးခင် သူ့ကို ကျုပ်ကလက်ဦးအောင် ရှင်းပစ်ရမှာပဲ၊ ဒါပေမယ့် ကျင်းကျန်ချူးဟာ ကြောက်စရာကောင်းတဲ့ လူတစ်ယောက်ဆိုတော့ ကျုပ်ငှားထားတဲ့ လူတွေနဲ့ လုံလောက်မယ် မပြောနိုင်ဘူး၊ သူတို့က ကျင်းကျန်ချူးကို ဆုံးမချင်နေတဲ့ လူတွေဆိုတော့ ငါးကြင်းဆီနဲ့ ငါးကြင်း ကြော်လိုက်တာပေါ့”

ပြောပြီး တဟားဟား ရယ်မောလိုက်လေသည်။

အိမ်ထိန်းကြီး သက်ပြင်းချပြီး မေးလိုက်သည်။

“ကျင်းကျန်ချူးက ဘာကိစ္စ လာမှာလဲဗျာ”

ချန်းထိုက်က...

“သူက ပစ္စည်းလာရောင်းလိမ့်မယ်လေ”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ခုတလော ဓားပြတိုက်ခိုက်ခံရတဲ့ သတင်းတစ်ခုမှ မကြားမိသေးပါဘူး”

ချန်းထိုက် ပြုံးလိုက်သည်။

“မကြားသေးရင် မနက်ဖြန် ကြားရမှာပေါ့”

အိမ်ထိန်းကြီး ပါးစပ်ပိတ်ထားလိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

အိမ်ရှေ့မှ ဆူဆူညံညံ အသံများ ထွက်ပေါ်လာလေသည်။

၁၈၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းထိုက်က...

“ဘယ်သူတွေလဲ”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ကျုပ်သွားကြည့်လိုက်ပါဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ကပ္ပာကယာ ထွက်သွားလေတော့သည်။

အပြင်ဘက်မှ ဆူဆူညည် အသံများ ပျောက်ကွယ်သွားလေသည်။

ထို့နောက်...

အိမ်ထိန်းကြီးက လူတစ်ယောက်ကို ခေါ်ဆောင်ကာ ချန်းထိုက်ထံသို့ ရောက်လာလေသည်။

တကြိမ်တခါမျှ မတွေ့ဖူးသော လူစိမ်းတစ်ယောက် ဖြစ်ရကား ချန်းထိုက် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“သူက...”

အိမ်ထိန်းကြီးက...

“ပစ္စည်းအရောင်းအဝယ်လုပ်မယ့် လူတစ်ယောက်ပါ ပွဲစားကြီး”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၅

ချန်းထိုက်က ထိုလူအား နေရာထိုင်ခင်းပေးလိုက်၏။

“ထိုင်ပါ”

ထိုလူက မထိုင်ပါချေ။

ချန်းထိုက်ကို စိုက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

“ခင်ဗျားက ပစ္စည်းလက်ခံတယ် မဟုတ်လား”

ချန်းထိုက်က...

“ဘာပစ္စည်းများလဲဗျာ”

“သည်မှာပါ”

ထိုလူက ရွှေပြားလေးတစ်ခုကို ထုတ်ပြလေသည်။

ချန်းထိုက်သည် ရွှေပြားလေးကို မြင်လျှင် မျက်လုံးပြူးသွားလေသည်။

“ဒါ...ဒါ”

ရွှေပြားလေးကား ဘုရင်မင်းမြိတ်၏ အာဏာကုန် လွှဲအပ်ခြင်း ခံရသော အာဏာသားခေါင်းဆောင် အထိမ်းအမှတ် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ထိုလူက...

“အမှုထမ်းရှုခမ်းက နေပြည်တော်ကို ရောက်လာပြီး သူ့ရဲ့ အဖြစ်တွေကို ဝန်ခံလိုက်တယ်လေ”

ဟု ပြောလေသည်။

၁၈၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ချန်းထိုက် ဘာပြောရမှန်း မသိအောင် ဖြစ်သွားလေတော့
သည်။ ထိုလူက...

“ခင်ဗျားအကြောင်းကိုလဲ ရှုဝမ်းက ပြောခဲ့တယ်၊ ဒါကြောင့်
ကျုပ်ရောက်လာခဲ့တာ”

ချန်းထိုက်က...

“ကျုပ်..ကျုပ်က..”

ထိုလူ ပြုံးလိုက်သည်။

“ခင်ဗျားလဲ အပြစ်ရှိနေတာကို ခင်ဗျားသိပါတယ်၊ ဒါ
ကြောင့် အေးအေးဆေးဆေး ကျုပ်နဲ့ လိုက်ခဲ့တာ အကောင်းဆုံးပါပဲ”

ထိုလူ၏စကားအဆုံးတွင် ချန်းထိုက် ခေါင်းငိုက်စိုက်ကျသွား
လေတော့သည်။

လုကောက်၊ တကျိုးနှင့် ဝမ်းလျှံချင်းတို့သည် ချန်းထိုက်ထံမှ
ပြန်ထွက်လာခဲ့ကြလေသည်။

လမ်းတွင် တကျိုးက ဝမ်းလျှံချင်းကို မေးလိုက်လေသည်။

“တူမကြီးက မနက်ဖြန်ကျရင် သူချိန်းတဲ့အတိုင်း သွားမှာ
လား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၇

ဝမ်းလျှံချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျွန်မ သွားချင်မှ သွားမှာပါ”

“ဘာဖြစ်လို့လဲ”

“ဒါဟာ ထောင်ချောက်တစ်ခုဆိုတာ ဦးလေးလဲ သိပါတယ်
ရှင်”

တကျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ်၊ ချန်းထိုက်ဟာ ကျုပ်တို့အပေါ်မှာ စိတ်
ကောင်းထားမယ့်လူ မဟုတ်တာ သေချာတယ်၊ သူချိန်းလိုက်က
တည်းက ထောင်ချောက်တစ်ခု ဖြစ်လိမ့်မယ်လို့ ကျုပ်တွေ့မိတာ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် သူ့ဆီက သတင်းရလိုက်တာ ကျွန်မတို့
အတွက် အမြတ်ထွက်တာပဲ”

တကျိုးက...

“သူပြောသလို ကျင်းကျန်ချူးဟာ အမည်ခံစားပြဆိုတာ
တူမကြီး ယုံသလား”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“အခြေအနေအရ ကျင်းကျန်ချူး ဖြစ်နိုင်လောက်ပါတယ်၊
သူက သိုင်းပညာတော်တယ်၊ အသုံးအဖြုန်းကြီးတယ်၊ ဒါပေမယ့်
ထင်ကြေးနဲ့ ပြောလို့တော့ မဖြစ်ဘူး”

၁၈၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

တကျိုး ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

“ဟုတ်တယ် တူမကြီး၊ ကျင်းကျန်ချိုးလို သိုင်းသမားကြီး တစ်ယောက်ကို စွပ်စွဲမယ်ဆိုရင် သက်သေအထောက်အထား ခိုင်လုံ မှ ဖြစ်မယ်”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“သည်ကိစ္စကို ကျွန်မစဉ်းစားပြီးပါပြီရှင်”

“ဒါဖြင့် ပြောပါဦး”

“မြေကြွက်ချန်းထိုက်က ကျင်းကျန်ချိုးဟာ မနက်ဖြန် သူ့ ဆီကို ပစ္စည်းလာရောင်းလိမ့်မယ်လို့ ပြောခဲ့တယ် မဟုတ်လားရှင်”

တကျိုးက...

“ဟုတ်တယ်လေ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“သူက ပစ္စည်းလာရောင်းမယ်ဆိုရင် သူ့မှာပစ္စည်းရှိရမယ် မဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်လေ”

“ပစ္စည်း” ဘယ်က ရမလဲ”

တကျိုး တွေဝေသွားပြီး...

“ပစ္စည်းရအောင် သူက ဓားပြတိုက်ရမယ်လို့ တူမကြီး ဆို လိုတာလား”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၈၉

“ဟုတ်ပါတယ်ရှင်၊ သူက ပစ္စည်းရအောင် ဓားပြတိုက်ရမှာ ပဲ၊ ဒါကြောင့် မကြာခင် ဓားပြမှုတစ်ခု ဖြစ်ပေါ်လာလိမ့်မယ်လို့ ကျွန်မယူဆထားတယ်”

တကျိုးက...

“တူမကြီးက သူ ဓားပြတိုက်တဲ့ နေရာကို သွားပြီး လက်ရ ဖမ်းမယ်ဆိုပါတော့”

“မှန်ပါတယ်ရှင်”

“သူက ဘယ်မှာ ဓားပြတိုက်မှာလဲ”

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ သတင်းစုံစမ်းရမှာပေါ့”

တကျိုး ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ကျွန်မတို့ လူစည်ကားပြီး သတင်းစုံစုံလင်လင် ကြားရနိုင် တဲ့ နေရာကို သွားကြမယ်”

ဟု ပြောပြီး ထွက်သွားရာ တကျိုးနှင့် လူကောက်တို့လည်း လိုက်ပါသွားကြလေတော့သည်။

၁၉၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြေရာကောက်

မြို့လယ်ဝိုင်း၌ လူစည်ကားနေသည်။

လှံချင်းက လူစည်ကားနေသော စားသောက်ဆိုင်တစ်ဆိုင် အတွင်းသို့ ဝင်သွားသဖြင့် လူကောက်တို့လည်း လိုက်သွားကြရလေသည်။

ဝမ်းလှံချင်းကပင် စားပွဲတစ်လုံး၌ နေရာယူပြီးနောက် စားသောက်ဖွယ်ရာများ မှာကြားလိုက်လေသည်။

သူမကို ကြည့်ရသည်မှာ အေးအေးဆေးဆေး ရှိနေ၏။

ကျင်းကျန်ချူး(ဝါ)အမည်မဲ့၏သတင်းကို မကြာမီ ကြားရမည်ဟု စိတ်ချထားပုံရလေသည်။

တကျိုးလည်း ဘာမှ စဉ်းစားမနေဘဲ အေးအေးဆေးဆေး စားသောက်လိုက်လေသည်။

လူကောက်က တွေဝေဝေးမောနေ၏။

ထို့ကြောင့် ဝမ်းလှံချင်းက မေးလိုက်လေသည်။

“ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲရှင်”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၁

လူကောက်က...

“ကျင်းကျန်ချူးက ကျုပ်တို့သားအဖကို ဘာကြောင့် ဒုက္ခပေးချင်တာလဲလို့ တွေးနေတာပါ”

ဝမ်းလှံချင်းက...

“သူဟာ ခုချိန်မှာ လူဆိုးတစ်ယောက် ဖြစ်နေပြီလေ၊ ရှင်မှ မဟုတ်ဘူး၊ တခြား ဘယ်သူ့ကိုမဆို ဒုက္ခပေးမှာပဲရှင်”

လူကောက်က...

“ကျုပ်အဖေက သူနဲ့ ခင်မင်ရင်းနှီးတဲ့ မိတ်ဆွေတစ်ယောက်ပါဗျာ”

ဝမ်းလှံချင်း ပြုံးလိုက်သည်။

“ရှင့်အဖေက သူ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်ဖို့ ကြိုးစားခဲ့တာကိုး၊ ရှင့်အဖေတို့ မိတ်ဆွေသုံးယောက်ကြောင့် သူ့ဂုဏ်ထားတဲ့ ရွှေငွေပစ္စည်းတွေ ဆုံးရှုံးခဲ့ရတယ် မဟုတ်လားရှင်”

သူမ သက်ပြင်းချကာ ဆက်ပြောလိုက်သည်။

“ကျွန်မအစ်ကိုကမှ သူ့ရဲ့သားကောင် ဖြစ်ခဲ့တာပဲ ရင်နာစရာကောင်းပါတယ်ရှင်”

လူကောက်က သူမအား တစ်ချက်ကြည့်လိုက်လေသည်။

ဝမ်းလှံချင်းက...

“ကျွန်မအစ်ကိုရဲ့ ပစ္စည်းတွေကို သူက မျက်စိကျပြီး သူ့အဖေ

၁၉၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ပစ်လိုက်တာ၊ သူ့ကို ဆုံးမရမှ ကျေနပ်မယ်”

လုကောက် ငြိမ်နေလိုက်လေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက စိတ်ထိန်းလိုက်သည်။

“ထားပါတော့လေ၊ ကျင်းကျန်ချူးက ဘာလုပ်မယ်ဆိုတာ စောင့်ကြည့်ကြသေးတာပေါ့”

လုကောက် ခေါင်းညိတ်လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ် စားသောက်ဆိုင်ရှေ့မှ ဖြတ်လျှောက်သွားသော သီလရှင်ကြီးတစ်ပါးကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်း လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွား၏။

“ဆရာပါလား”

တကျိုးက...

“တူမကြီးရဲ့ဆရာ ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်၊ ကျွန်မ ပညာမစုံသေးဘဲ အစ်ကိုကြီး လုပ်ကြံ ခံရတာကြောင့် ဆိုင်းလောကထဲ ဆင်းလာတာကို စိတ်မချလို့ လိုက်လာတာ ဖြစ်နိုင်တယ်”

တကျိုး ဝမ်းသာသွားလေသည်။

“တူမကြီး ဆရာက ကျင်းကျန်ချူးရဲ့အကြောင်း ဖော်ထုတ်ရာမှာ ဝိုင်းဝန်းကူညီရင် သိပ်ကောင်းမှာပဲ”

သူကလည်း သူ၏သခင် ဝမ်းလင်ဖိုး လုပ်ကြံခံလိုက်ရခြင်း

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၃

ကြောင့် အမည်မဲ့အပေါ် မကျေနိုင် မချမ်းနိုင် ဖြစ်နေပါတော့သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းက...

“ဆရာက ကျွန်မကို လိုက်ရှာနေတာပဲ ဖြစ်မယ်၊ ကျွန်မ သွားတွေ့လိုက်ဦးမယ်”

ဟု ပြောကာ ထိုင်ရာမှထပြီး ဆိုင်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားလေတော့သည်။

တကျိုးက...

“ကျုပ်လိုက်သွားမှ ဖြစ်မယ်”

ဟု လုကောက်ကို ပြောပြီး ဝမ်းလျှံချင်း နောက်သို့ လိုက်သွားလေတော့သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကျိုးတို့ ထွက်သွားကြပြီ ဖြစ်လေသည်။

လုကောက် ကြောင်အမ်းအမ်းဖြစ်ကာ တစ်ယောက်ထဲ ကျန်ရစ်ခဲ့လေသည်။

သူက လိုက်သွားရန် ဟန်ပြင်ပြီးမှ ထိုင်ရာမှ မထဘဲ ဆက်ပြီး ထိုင်နေလိုက်လေသည်။

ဝမ်းလျှံချင်းတို့ သူ့ထံသို့ ပြန်လာလိမ့်မည်ဟု ယုံကြည်စား

၁၉၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

သို့သော်...

အချိန်များသာ တရွေ့ရွေ့ ကုန်ဆုံးသွားသည်။ ဝမ်းလျှံချင်း

တို့ ရောက်မလာကြပါချေ။

လုကောက် စိတ်ပျက်သွားလေတော့သည်။

“သူတို့ ဘာကြောင့် ပြန်ရောက်မလာကြသေးပါလိမ့်”

သူတွေ့တောနေစဉ် တစ်ဘက်စားပွဲ၌ထိုင်ကာ စားသောက်နေသူများထံမှ ထွက်ပေါ်လာသော စကားသံများကြောင့် အာရုံပြောင်းသွားလေတော့သည်။

“မြို့စွန်ဘုံကျောင်းကို သူဌေးကြီးဟူပြောင်’ ရောက်လာလိမ့်မယ်”

“ဒါကြောင့် လူတွေက မြို့စွန်ဘုံကျောင်းကို သွားနေကြတာကိုး”

“သူဌေးကြီးက ဘုံကျောင်းပြုပြင်ဖို့နဲ့ ဆင်းရဲနွမ်းပါးသူတွေကို လောက်ပုံဖို့ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်ကို ရွှေဒင်္ဂါးတစ်သိန်း လှူဒါန်းလိမ့်မယ်”

သူဌေးကြီးဟူပြောင်သည် ကျိကျိတက် ချမ်းသာကြွယ်ဝသည့် သူဌေးကြီးတစ်ဦး ဖြစ်လေသည်။

မြို့စွန်ဘုံကျောင်းမှ ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်မှာ သူဌေးကြီး

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၅

ဟူပြောင်နှင့် ဆွေမျိုးသားချင်း တော်စပ်လေသည်။

ထို့ကြောင့် သူဌေးကြီးဟူပြောင်က ဦးရီးတော် ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်၏ ဘုံကျောင်း တိုးတက်စည်ပင်လာအောင် လိုလေသေးမရှိ ထောက်ပံ့လှူဒါန်းနေခြင်း ဖြစ်ပါတော့သည်။

“သူဌေးကြီးက တကယ် စေတနာကောင်းတာပဲ၊ ဒါပေမယ့် သူဌေးကြီး ယူလာမယ့် ရွှေဒင်္ဂါးတွေကို ‘အမည်မဲ့’ ခားပြက လုယက်တိုက်ခိုက်မှာကို စိုးရိမ်နေရတယ်”

“ရွှေဒင်္ဂါးတစ်သိန်းဆိုတာ နည်းတဲ့ပမာဏမှ မဟုတ်တာ၊ မျက်စိကျလောက်တာပေါ့”

ထိုစကားသံများကြောင့် လုကောက် လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်လာလေတော့သည်။

“သည်သတင်းဟာ ဝမ်းလျှံချင်း မျှော်လင့်နေတဲ့ သတင်းများလား”

ဟုလည်း တွေးလိုက်မိလေသည်။

သူက ထိုင်စောင့်နေသော်လည်း ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် တကွိုင်းတို့ ပြန်ရောက်မလာကြပါချေ။

လုကောက် ဂဏာမငြိမ် ဖြစ်လာတော့သည်။

“ငါလိုက်သွားမှ ထင်တယ်”

ဆိုင်အပြင်ဘက် လှမ်းကြည့်လိုက်စဉ် လူတစ်ယောက် ဖြစ်လာသည်။

၁၉၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လျှောက်သွားသည်ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

ချောမောလှပသော မိန်းကလေးတစ်ယောက် ဖြစ်လေသည်။

ထိုမိန်းကလေးကို မြင်လျှင် လုကောကံ လှုပ်လှုပ်ရှားရှား ဖြစ်သွားလေသည်။

“ဟင်..ကျင်းကျင်းပါလား”

လုကောကံသည် ယခုတိုင် ကျင်းကျင်းအား သံယောဇဉ် မကုန်နိုင်သေးပါချေ။

လုကောကံသည် ဘာမှ တွေးတောမနေတော့ဘဲ ထိုင်ရာမှ ထကာ ဆိုင်အပြင်ဘက် ပြေးထွက်သွားလိုက်လေတော့သည်။

“ညီမ..ညီမ”

လုကောကံ၏ခေါ်သံကြောင့် ကျင်းကျင်း ခြေလှမ်းရပ်သွားလေသည်။

ပြေးလာနေသည့် လုကောကံကို မြင်လျှင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“အစ်ကိုလုကောကံကိုး”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၇

လုကောကံက...

“ညီမ..ညီမက”

ကျင်းကျင်း မျက်မှောင်ကုပ်သွား၏။

“ရှင် ဘယ်လို ဖြစ်နေတာလဲ”

“ကျုပ်..ကျုပ်က ညီမကို တွေ့ရလို့ ဝမ်းသာမိတာပါ”

ကျင်းကျင်း ခေါင်းခါယမ်းလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မကတော့ ရှင်လို လူဆိုးဓားပြတစ်ယောက်ကို တွေ့ရတာ ဝမ်းမသာနိုင်ပါဘူးရှင်”

“ဟင်”

“ရှင်တို့သားအဖနှစ်ယောက်ကို အားလုံးက အလိုရှိနေတာ ရှင့်”

လုကောကံ ခေါင်းခါယမ်းလိုက်သည်။

“ညီမရယ် ကျုပ်တို့ဟာ လူဆိုးဓားပြတွေ မဟုတ်ပါဘူး၊ အမည်မဲ့က ကျုပ်တို့သားအဖကို ထောင်ချောက်ဆင်ပြီး ဒုက္ခပေးခဲ့တာပါ”

ထိုစဉ်...

“ညီမ ဘယ်သူနဲ့ စကားပြောနေတာလဲ”

မေးမြန်းသံနှင့်အတူ လူတစ်ယောက် ရောက်ရှိလာလေသည်။

၁၉၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထိုလူမှာ ယန်ဝူး ဖြစ်လေသည်။

လုကောက် မျက်နှာပျက်သွားလေသည်။

ယန်ဝူးက လုကောက်ကို တွေ့မြင်သွားပြီး...

“လက်စသပ်တော့ မင်းကိုး”

လုကောက် ဘာမှမပြောဘဲ နေလိုက်လေသည်။

ယန်ဝူးက...

“လူဆိုးဓားပြ လူသတ်ကောင်ကြီးရဲ့သားကိုး”

ဟု ပြောချလိုက်ရာ လုကောက် ဆတ်ဆတ်ခါအောင် နာ

ကျည်းသွားလေသည်။

“ခင်ဗျားပါးစပ် ပိတ်ထားလိုက်စမ်း”

အော်ငေါက်ရင်း ရှေ့တိုးလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျင်းက ယန်ဝူးရှေ့၌ ကာဆီးထားလိုက်လေသည်။

“ကျွန်မက သူနဲ့ မကြာခင် လက်ထပ်တော့မှာ၊ ရှင် မနှောင့်
ယှက်ရင် ကောင်းမယ်”

“ဘာ”

“ရှင်တို့သားအဖနဲ့ ဘယ်လိုမှ မပတ်သက်ချင်တော့ဘူး၊ ရှင်
ဝေးဝေးထွက်သွားရင် ကောင်းမယ်”

လုကောက်ကို နှိမ့်ချပြောဆိုလိုက်ပြီး ယန်ဝူးဘက်သို့ လှည့်
လိုက်သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၁၉၉

“အစ်ကို သူ့ကို အာဏာသားတွေက ဆုံးမကြပါလိမ့်မယ်၊
ကျွန်မတို့ မြို့စွန်ဘုံကျောင်းကို သွားကြပါစို့ရှင်”

ဟု ပြောလိုက်လေသည်။

ခံပြင်းဒေါသ ထွက်နေသော လုကောက်သည် ကျင်းကျင်း
၏စကားကြောင့် ဒေါသများ ကွယ်ပျောက်သွားလေသည်။

ကျင်းကျင်းတို့က မြို့စွန်ဘုံကျောင်းသို့ သွားကြမည် ဖြစ်
လေသည်။

လုကောက်က...

“မင်းအဖေကော”

ဟု လွှတ်ခနဲ မေးလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျင်း နှာခေါင်းရှုံ့လိုက်လေသည်။

“ရှင်ကများ ကျွန်မအဖေကို မေးခွဲသေးတယ်၊ ဖေဖေက
ရှင်လိုလူစားကို ဂရုစိုက်မယ် ထင်သလား၊ မြို့စွန်ဘုံကျောင်းကို
ရောက်လာမယ့် သူဌေးကြီးဟူပြောင်နဲ့ တွေ့ဆုံဖို့ သွားနေပြီရှင်”

လုကောက်၏ခန္ဓာကိုယ် ဆတ်ခနဲ တုန်ခါသွား၏။

သူဌေးကြီးဟူပြောင်သည် မြို့စွန်ဘုံကျောင်းသို့ လှူဒါန်းရန်
လာရောက်ခဲ့ခြင်း ဖြစ်သည်။

အမည်မဲ့က လုယက်လိမ့်မည်ဟု သတင်းများ ထွက်ပေါ်
နေသည် မဟုတ်ပါလား။

၂၀၀ ❖ ဘုန်းကြွယ်

လုကောက်လည်း ရှည်ရှည်ဝေးဝေး စဉ်းစားမနေတော့ဘဲ
တဟုန်ထိုး ပြေးထွက်လာခဲ့လေတော့သည်။

ကျင်းကျင်းနှင့် ယန်ဝူးတို့က မကျေမနပ် ကြည့်ရင်း ကျန်
ရစ်ခဲ့၏။ ယန်ဝူးက...

“ညီမ တားဆီးလိုက်လို့ပေါ့၊ ဒါမှမဟုတ်ရင် သည်ကောင်
ကို ကျုပ်ဆုံးမမိမှာ”

“အစ်ကိုရယ် လူဆိုးစားပြီတွေနဲ့ ဖက်ပြီး ရန်ဖြစ်မနေပါနဲ့
ရှင်၊ ကဲ...ကျွန်မတို့ သွားကြပါစို့ရှင်”

ယန်ဝူး၏လက်ကို ဆွဲကာ ခေါ်ဆောင်သွား၏။

ယန်ဝူးလည်း ဘာမှ မပြောတော့ဘဲ လိုက်ပါသွားလေ
တော့သည်။

မြို့စွန်ဘုံကျောင်း...

မြို့စွန်ဘုံကျောင်းသို့ သူဌေးကြီးဟူပြောင် ရောက်လာပြီး
လှူဒါန်းမည် ဖြစ်သလို အများသူငါကိုလည်း စွန့်ကျဲပေးကမ်း လှူ
ဒါန်းမည် ဖြစ်ရကား လူအများ စုရုံးရောက်ရှိလာကြခြင်း ဖြစ်လေ
သည်။

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၁

သို့သော် အများသူငါအဖို့ သူဌေးကြီးဟူပြောင်နှင့် တွေ့ဆုံ
ခွင့်ရမည် မဟုတ်ချေ။

အကြောင်းမှာ အထူးဧည့်သည်တစ်ယောက် ရောက်လာ
ခြင်းကြောင့် ဖြစ်လေသည်။

ရောက်လာသည့် ဧည့်သည်မှာ သိုင်းဆရာကျင်းကျန်ချူး
ဖြစ်လေသည်။ ကျင်းကျန်ချူးက...

“သူဌေးကြီး လှူဒါန်းမဲ့ ရွှေငွေတွေကို အမည်မဲ့ဆိုတဲ့ ဓားပြ
က လုယူမယ်ဆိုတဲ့ သတင်းကြောင့် ကျုပ်လာခဲ့တာပါ။ သူဌေးကြီး
အတွက် ကျုပ်တာဝန်ယူပါတယ်၊ ဒါပေမယ့် အန္တရာယ် ရှိတာကြောင့်
သူဌေးကြီးဟာ လူအများနဲ့ထွက်ပြီး တွေ့ဖို့ မသင့်ပါဘူး”

အန္တရာယ် ရှိနေပြီဟူသောကြောင့် သူဌေးကြီးဟူပြောင်က
အများသူငါနှင့် ကိုယ်တိုင် တွေ့ဆုံခြင်း မပြုတော့ဘဲ ကျောင်းဆိုင်
ဆရာတော်နှင့်သာတွေ့ပြီး လှူဒါန်းကာ ပြန်သွားရန် ဆုံးဖြတ်လိုက်
လေသည်။

အများသူငါအား ပေးကမ်းစွန့်ကြဲ ကူညီရန် သူ၏လူယုံတစ်
ယောက်ကို တာဝန်ပေးလိုက်လေတော့သည်။

လူယုံက မြို့စွန်ဘုံကျောင်း၌ လူရှုပ် မနေရလေအောင် မြို့
လယ်ရှိ သူဌေးကြီးပိုင်ဆိုင်သည့် ဂေဟာတစ်ခု၌ အများသူငါကို ကူညီ
ထောက်ပံ့မည့်အကြောင်း ကျေညာလိုက်လေသည်။

၂၀၂ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ထို့ကြောင့် လူအများသည် မြို့လယ်ပိုင်းသို့ သွားကြလေရာ မြို့စွန်တို့ ကျောင်း၌ လူရှင်းသွားလေတော့သည်။

ကျောင်းထိုင်ဆရာတော်သည် သူဌေးကြီးဟူပြောင်နှင့် တွေ့ဆုံစကား ပြောပြီးနောက် သူ၏သီးသန့်အခန်းသို့ ဝင်ကာ တရားအားထုတ်နေလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျန်ချူးက သူဌေးကြီးဟူပြောင်၏ ငွေများဖြင့် အမည်မဲ့ဓားပြအား များခေါ်ကာ ဆုံးမရန် စီစဉ်ထားသည် မဟုတ်ပါ လား။

ဘုံကျောင်းဧည့်ခန်းမဆောင်ကြီး နံဘေး၌ အဆောင်ငယ် လေးတစ်ခု ရှိလေသည်။ ထိုအဆောင်လေးအတွင်း၌ သူဌေးကြီးဟူ ပြောင်နှင့် ကျင်းကျန်ချူးတို့နှစ်ယောက်သာ ရှိနေ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကြား၌ ရွှေဒင်္ဂါးများ ထည့်ထားသည့် သေတ္တာ ရှိနေ၏။ သူဌေးကြီးဟူပြောင် စိတ်ပျက်နေသည်။

“ကျုပ်ရဲ့ လှူဒါန်းငွေတွေကိုတောင် ချမ်းသာမပေးဘဲ အမည်မဲ့ဓားပြက လုယူချင်နေတာ အတော့်ကို စိတ်ပျက်စရာ ကောင်းပါတယ်ဗျာ”

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၃

ဟု ညည်းတွားလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျန်ချူးက...

“အမည်မဲ့က ငွေအတော် လိုနေတယ်လို့ သိရတယ်ဗျာ။ သူ က သည်ငွေလောက်နဲ့လဲ ကျေနပ်မှာမဟုတ်ဘူး”

“ဟင်”

“သူက သူဌေးကြီးကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်ချင်နေတာ” သူဌေးကြီးဟူပြောင် မျက်မှောင်ကုပ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်ချင်နေတယ် ဟုတ်လား”

“ဟုတ်တယ်။ သူဌေးကြီးကို အကြပ်ကိုင်နိုင်ပြီဆိုရင် သူက ဓားပြတိုက်စရာ မလိုတော့ဘူးလေ။ သူဌေးကြီးဆီက သူလိုသ လောက် တောင်းယူနေတော့မှာပဲ”

သူဌေးကြီးဟူပြောင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“ကျုပ်ကို အကြပ်ကိုင်ပြီး ငွေညှစ်ချင်တာကိုး”

“ဟုတ်တယ်။ သူဌေးကြီးက သူ လိုသလောက်ကို တစ်ချိန် လုံး ထုတ်ပေးနေမယ်ဆိုရင် သူက ဓားပြတိုက်စရာ မလိုတော့ဘူး ပေါ့”

“သူ သည်လို လုပ်လို့ ရမလား၊ ကျုပ်ကို အကြပ်ကိုင်လို့ ရမလား”

ကျင်းကျန်ချူး ပြုံးလိုက်သည်။

၂၀၄ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“သူက ခင်ဗျားကို အဆိပ်ခတ်ပြီး အကြပ်ကိုင်လိမ့်မယ်၊ တစ်လတစ်ကြိမ် အဆိပ်ဖြေဆေးပေးလိမ့်မယ်၊ ဒါပေမယ့် အဆိပ်ဖြေဆေးပေးတိုင်း သူဌေးကြီးဆီက ငွေတွေ တနင့်တပိုး တောင်းယူလိမ့်မယ်”

သူဌေးကြီးဟူပြောင် မကျေမနပ် ဖြစ်သွားလေသည်။

“သူလုပ်ချင်တိုင်း လုပ်လို့ ရမလား”

သူက ကျင်းကျန်ချူးကို စိုက်ကြည့်လိုက်သည်။

“နေပါဦး၊ ခင်ဗျားက ဘာကြောင့် သူ့အကြောင်းကို သည်လောက်တောင် သိနေရတာလဲ”

ကျင်းကျန်ချူး ပြုံးလိုက်သည်။

“အမည်မဲ့ဓားပြဆိုတာ ကျုပ်ပေါ့ဗျာ”

“ဘာ”

သူဌေးကြီးဟူပြောင် အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွားတော့သည်။

ကျင်းကျန်ချူးက ဆေးလုံးလေးတစ်လုံး ထုတ်ကာ...

“ကဲ.. ခင်ဗျားက အဆိပ်ဆေးလုံး သောက်မလား၊ အသက်အသေခံမလား၊ ကြိုက်တဲ့လမ်း ရွေးပါ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

“ဟား...ဟား...ဟား”

သူဌေးကြီးဟူပြောင် ကောက်ကာငင်ကာ ရယ်ချလိုက်လေ

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၅

သည်။ ကျင်းကျန်ချူး အံ့သြသွား၏။

“ခင်ဗျား ဘာရယ်တာလဲ”

ဟူပြောင်က...

“ခင်ဗျားက ကျုပ်ကို တကယ့် သူဌေးကြီး ထင်နေတာကိုး၊ ကျုပ်ဟာ သူဌေးကြီးဟူပြောင် ဟန်ဆောင်ထားတဲ့ နေပြည်တော်က အာဏာသားခေါင်းဆောင်ပါပဲဗျာ”

“ဘာ”

“အမှုထမ်းရှုဝမ်းက မြေကြွက်အကြောင်း ပြောပြခဲ့တယ်၊ မြေကြွက်က ခင်ဗျားအကြောင်းကို ဖော်ပြောလိုက်တယ်လေ”

“ဟင်”

ကျင်းကျန်ချူး နောက်ဆုတ်လိုက်သည်။

ဟူပြောင်က...

“ကျင်းကျန်ချူး၊ ခင်ဗျားက ဒုစရိုက်မှုတွေ ကျူးလွန်ပြီး လူဝင်းရီတို့သားအဖအပေါ် အပြစ်ပုံချခဲ့တာ ကျုပ်တို့သိထားပြီးပါပြီ၊ ခင်ဗျားက အလွန်အကျွံ သုံးစွဲခဲ့လို့ ငွေလိုနေပြီး နောက်ကွယ်မှာ ဓားပြမှုတွေ ကျူးလွန်ခဲ့တာကိုလဲ သိထားပြီးပါပြီဗျာ”

ကျင်းကျန်ချူး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ခင်ဗျားသိသွားတော့ကော ကျုပ်ဂရုစိုက်ရမှာလား”

သူက တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်လိုက်စဉ်...

BURMESE
CLASSIC
.com

၂၀၆ ❖ ဘုန်းကြွယ်

“ကျုပ်တို့ ရှိပါသေးတယ်ဗျာ”

တကျိုး၊ ဝမ်းလျှံချင်းနှင့် လျှံချင်း၏ဆရာ သီလရှင်ကြီးတို့
ရောက်လာကြသည်။

မရှေးမနှောင်းမှာပင် လုကောက်လည်း ရောက်ရှိလာလေ
သည်။

ကျင်းကျန်ချူးသည် သီလရှင်ကြီးကို မြင်လျှင် မျက်နှာပျက်
သွားလေသည်။

“ခင်..ခင်ဗျား”

သီလရှင်ကြီး ပြုံးလိုက်သည်။

“ကျုပ်က သိုင်းလောကထဲ မဆင်းတော့ဘူးလို့ ဆုံးဖြတ်
ထားတာပါ။ အမည်မဲ့ကြောင့် လျှံချင်းတို့ အခက်ကြုံနေရတာကြောင့်
ကူညီဖို့ ဆင်းလာခဲ့တာ”

သီလရှင်ကြီးသည် တစ်ချိန်က သိုင်းလောက၌ လျှမ်းလျှမ်း
တောက် ကျော်ကြားနေခဲ့သော သိုင်းသမားကြီးတစ်ဦး ဖြစ်ခဲ့လေ
သည်။

ကျင်းကျန်ချူးက သီလရှင်ကြီးအကြောင်း ကောင်းစွာ သိ
ထားလေသည်။

ကျင်းကျန်ချူး အံ့ကြိတ်လိုက်သည်။

“ကျုပ်ကို နှောင့်ယှက်မယ်ဆိုရင် ဘယ်သူ့ကိုမှ ကျုပ်ဂရု

မေတ္တာကျေးကျွန်သိုင်းတံခွန် (ဒု-သိမ်း) ❖ ၂၀၇

စိုက်နေမှာ မဟုတ်ဘူး”

မထူးတော့ဟု သဘောထားကာ တိုက်ခိုက်ရန် ဟန်ပြင်
လိုက်လေသည်။

ထိုစဉ်...

“ဖေဖေ”

ခေါ်သံနှင့်အတူ ကျင်းကျင်း ရောက်ရှိလာလေသည်။

သူမနှင့်အတူ ယန်ဝူးတို့သားအဖလည်း လိုက်ပါလာကြ
လေသည်။

ယန်စုကျင်းက...

“မိတ်ဆွေကြီးကျင်းကျန်ချူး၊ ခင်ဗျားရဲ့အကြောင်းတွေ
ပေါ်ပေါက်သွားပါပြီ၊ စိတ်လျော့လိုက်ပါတော့ဗျာ”

ဟု ဖျောင်းဖျလိုက်လေသည်။

ကျင်းကျင်းကား အဖြစ်မှန်ကို သိသွားပြီး ငိုကြွေးမဆုံး ဖြစ်
နေ၏။ သူမ ဘဝင်မြင့်ခဲ့သမျှ၊ မာနကြီးသမျှ နောင်တရ၍ မဆုံး
တော့ပေ။

ကျင်းကျန်ချူးက သမီး ဖြစ်သူကို မကြည့်ရက်တော့ဘဲ
မျက်နှာလွှဲလိုက်သောအခါ သူ့အား ငေးကြည့်နေသည့် လုကောက်
ကို တွေ့လိုက်ရလေသည်။

“မင်း...”

၂၀၈ ❖ ဘုန်းကြွယ်

ကျင်းကျန်ချူး အထိတ်တလန့် ဖြစ်သွား၏။

သူက လူကောက်တို့သားအဖအား မတရားသဖြင့် အ
ကောက်ကြံခဲ့သည် မဟုတ်ပါလား။

လူကောက်ကား ကျင်းကျင်းနှင့် ကျင်းကျန်ချူးတို့၏ ဖြစ်ရပ်
ကို ကြည့်ကာ ကိုယ်ချင်းစာမိပြီး ဒေါသစိတ်များ ပျောက်ကွယ်သွားပြီ
ဖြစ်လေသည်။

“ကျုပ်အဖေဟာ လူဆိုးမှားပြ မဟုတ်ဘူးလို့ အားလုံးသိ
သွားရင် ကျေနပ်နိုင်ပါတယ်ဗျာ”

ဟု ပြောလိုက်သည်။

သီလရှင်ကြီးက ဝမ်းလျှံချင်းကို ကြည့်လိုက်သည်။

ဝမ်းလျှံချင်းလည်း အစ်ကိုဖြစ်သူနှင့် ပတ်သက်၍ မကျေမ
နပ် ဖြစ်နေသော်လည်း စိတ်လျော့လိုက်ပြီ ဖြစ်ပါသည်။

ကျင်းကျန်ချူးလည်း ဘာမှမတတ်နိုင်တော့ဘဲ ခေါင်းငိုက်
စိုက်ချထားလိုက်လေတော့သည်။

ပြီးပါပြီ။

BURMESE
CLASSIC
COM